LEILA MEACHAM

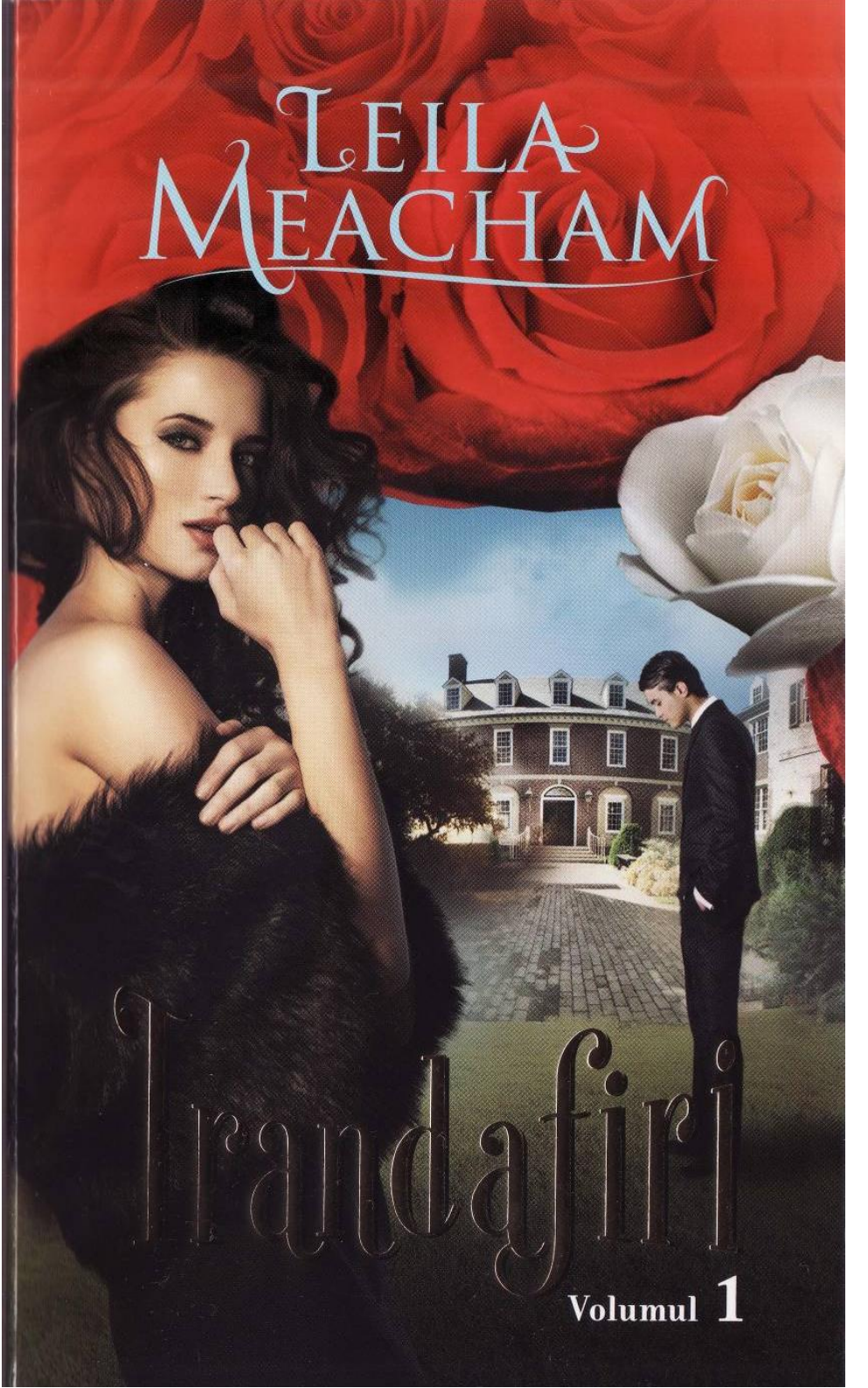

Trandafiri

Volumul 1

Roses
Leila Meacham
Copyright © 2010 Leila Meacham

Lira
Lira, parte a Grupului Editorial Litera

Trandafiri
Leila Meacham
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarț
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEACHAM, LEILA
Trandafiri / Leila Meacham. trad. Alexandru Maniu.
-București: Litera Internațional, 2012 2 voi.
ISBN 978-606-21-0108-4 vol. 1 978-606-21-0106-0
I. Maniu, Alexandru (trad.)
821.111-31=131.1

Trandafiri

Traducere din limba engleză
Alexandru Maniu
volumul 1
Lira

Pentru Janice Jenning Thomson...
o prietenă pe viață

(...) *și prezic*
Că cearta care-a fost în Temple Garden A celor două roze, mii de oameni îi va trimite-n noaptea neagr-a morții.
Contele de Warwick, în *Henric al Vl-lea* de William Shakespeare
Partea 1, Actul II, scena IV (trad. Barbu Salacolu)

Partea întâi

capitolul 1
Howbutker, Texas, august 1985
La biroul său, Amos Hines a întors ultimele două pagini ale documentului pe care trebuia să îl citească. Gura i se uscase precum paiele de grâu, iar câteva clipe nu a putut face altceva decât să clipească plin de o neîncredere uluită la clienta și prietena sa deo viață, care stătea în fața lui la masă; o femeie pe care o admirase și o adorase timp de patruzeci de ani și pe care crezuse că o cunoștea. I-a analizat expresia căutând un indiciu cum că vârsta îi afectase capacitatea de judecată, însă ea îl privea cu aceeași agerime pentru care era renumită. Umezindu-și cu salivă gura uscată, a întrebat-o:
-Anexa asta chiar e reală, Mary? Ți-ai vândut fermele și ți-ai modificat testamentul?
Mary Toliver DuMont a dat din cap aprobator. Buclele părului ei alb frumos aranjat reflectau lumina care intra prin fereastra mare.
- Da, Amos. Știu că ești șocat și că ăsta nu e un mod prea plăcut de a te răsplăti pentru toți anii în care ai lucrat pentru mine, însă, dacă aș fi apelat la alt avocat pentru treaba asta, te-ai fi simțit profund rănit.
- Da, așa e, a spus el. Alt avocat nu ar fi încercat să te facă să te răzgândești - măcar în legătură cu partea care mai poate fi revizuită. Nu mai era posibil să salveze Fermele Toliver, plantațiile imense de bumbac

ale lui Mary, pe care ea le vânduse în urmă cu o lună după negocieri secrete, ascunzându-se de străpepoata ei neştiutoare, aflată în Lubbock, Texas, ca manager al Fermelor Toliver.

- Nu este nimic de revizuit, Amos, a spus Mary cu o ușoară asprime în glas. Ce e făcut e bun făcut și nu am de gând să mă răzgândesc. Îți pierzi timpul - și pe al meu - încercând să mă convingi.

-A făcut Rachel ceva care să te jignească? a întrebat el calm, întorcându-și scaunul către bufet.

A luat carafa și a observat că mâna îi tremura când a turnat apă în două pahare. Ar fi preferat o tărie, însă Mary nu se atingea de alcool.

-De asta ți-ai vândut fermele și ți-ai schimbat și testamentul?

-Ah, Dumnezeule, nu, a răspuns Mary, cu un ton îngrozit. Să nu crezi așa ceva! Străpepoata mea nu a făcut nimic altceva decât să fie ceea ce e - o Toliver get-beget.

A luat câteva șervețele și i-a întins lui Mary un pahar. I se părea că aceasta slăbise de când o văzuse ultima dată. Costumul îi stătea ciudat pe ea, iar chipul său zbârcit - încă impresionant la cei optzeci și cinci de ani pe care îi avea - părea mai subțire. Afacerea asta își pusese amprenta asupra ei, și așa și trebuia, se gândea el, străbătut de un acces de furie. Cum putea să-i facă așa ceva străpepoatei sale, să îi ia tot ce aștepta să moștenească, pământul și casa strămoșilor ei, dreptul de a trăi într-un oraș la a cărui întemeiere contribuiseră și ei? A luat o înghițitură de apă și a încercat să nu pară furios când a rostit:

- O spui de parcă ar fi un defect.

- Este, iar eu îl voi îndrepta. A băut însetată din pahar, apoi și-a șters buzele cu șervețelul. Acesta e scopul anexei. Nu mă aștept ca tu să înțelegi lucrul ăsta, Amos, însă Percy va înțelege când va veni vremea. La fel și Rachel, după ce îi voi explica.

- Și când ai de gând să faci asta?

- Mâine zbor la Lubbock cu avionul companiei, ca să mă întâlnesc cu ea. Nu știe că vin. O să-i spun despre vânzare și despre anexe și sper că argumentele mele o vor convinge că am făcut ce e mai bine pentru ea.

„Ce e mai bine pentru ea?“ Amos a privit-o nedumerit pe deasupra ochelarilor. Mary ar avea mai mult noroc dacă ar vinde burlăcia unui marinar. Rachel n-avea s-o ierte niciodata pentru ce făcuse; era sigur de asta. S-a aplecat în față și a fixat-o cu o privire hotărâtă.

- Ce-ar fi să-ți încerci argumentele întâi pe mine, Mary? De ce ai vinde Fermele Toliver, pe care te-ai străduit aproape țoată viața sa le aduci unde sunt acum? De ce să lași Somerset tocmai lui Percy Warwick? La ce-i folosește lui o plantație de *bumbac*? Percy e *cherestegiu,* pentru numele lui Dumnezeu! Are nouăzeci de ani! Iar faptul că lași prin testament vila Toliver Societății pentru Conservare este... este bomboana de pe colivă. Știi că Rachel a considerat întotdeauna casa aceea căminul ei. Vrea să-și petreacă tot restul vieții în ea.

-Știu. De aceea vreau să io iau. Părea de neclintit; stătea dreaptă, cu mâna sprijinită pe baston, părând o regină pe tron, cu toiag pe post de sceptru. Vreau să-și facă propria casă altundeva, să înceapă ceva nou, a spus ea. Nu vreau să rămână aici și să-și ducă viața după evanghelia familiei Toliver.

- Dar... nu înțeleg. Amos a gesticulat frustrat. Am crezut că pentru asta ai pregătito toți anii ăștia.

-A fost o greșeală; una izvorâtă din egoism. Ii mulțumesc lui Dumnezeu că mi-am dat seama de tragedia greșelii mele înainte să fie prea târziu și că am avut curajul și... *înțelepciunea* so îndrept. A făcut un semn de respingere cu mâna. Păstrează-ți energia - și pe a mea - și nu încerca să mă convingi să ofer mai multe explicații, Amos. Este un puzzle, știu asta, însă nu-ți pierde încrederea în mine! Motivele mele sunt cât se poate de pure.

Uluit, bărbatul a încercat o altă abordare.

- Sper că nu ai făcut asta din cauza vreunei idei greșite cum^că i-ai datora ceva tatălui ei, William.

- în nici un caz! Ochii i-au scânteiat. Aceștia erau faimoșii „ochi Toliver“ - verzi ca smaraldele, o trăsătură moștenită din partea tatălui, alături de părul ei cândva foarte negru și de gropița din mijlocul bărbiei. Sunt sigură că nepotul meu ar putea să creadă asta - sau, mai bine zis, soția lui. După ea, am făcut ce era drept și cinstit să fac și i-am dat lui William ce a fost al lui tot timpul. A fornăit ușor. Laso pe Alice Toliver să creadă că am vândut fermele pentru că mă simțeam vinovată față de soțul ei, căruia îi eram datoare. Nu am făcut toate astea pentru el, ci pentru fiica lui. Cred că el o să-și dea seama de asta. A făcut o pauză, iar pe chipul ei cu trăsături frumoase se citea o ușoară îndoială, apoi a adăugat pe un ton mai puțin încrezător: Aș vrea să pot fi la fel de sigură

și de Rachel...

-Mary... Amos s-a chinuit să pară cât mai convingător. Rachel e făcută din același aluat ca tine. Crezi că *tu* ai fi înțeles dacă tatăl tău ți-ar fi luat moștenirea - plantația, casa, orașul care își datorează nașterea familiei tale -, indiferent de cât de justificate ar fi fost motivele?

Bătrâna și-a lăsat ușor bărbia în jos.

-Nu, însă mi-aș fi dorit să o facă. Mi-aș fi dorit nespus de multW nu-mi fi lăsat niciodată Somerset.

A privit-o foarte mirat.

- Dar *de ce*? Ai avut o viață minunată - o viață de care credeam că va avea parte și Rachel, păstrând astfel moștenirea familiei tale. Anexa asta e atât de - și-a trecut dosul mâinii peste document - *împotriva* a tot ceea ce am crezut că vrei pentru ea, a tot ceea ce ai făcut-o să creadă că îi *dorești.*

Ea s-a relaxat în scaun, ca o goeletă cu pânzele rămase brusc fără vânt. Și-a sprijinit bastonul pe genunchi.

-Ah, Amos, este o poveste atât de lungă, mult prea lungă ca să o spun acum. Percy o să-ți explice totul într-o bună zi.

- Ce să-mi explice, Mary? Ce e de explicat? *Și de ce* într-o *zi, și de ce Percyı* Nu cred că va fi prea îngrijorat pentru ea.

Liniile din jurul ochilor și al gurii ei se adânciseră, iar tenul măsliniu, fără cusur i se îngălbenise. El s-a aplecat insistent peste birou.

- Ce *poveste* nu știu eu, Mary? Am citit tot ce se putea citi despre familiile Toliver, Warwick și DuMont, ca să nu mai spun că am trăit printre voi timp de patruzeci de ani. Am știut absolut tot ce se întâmplă cu voi de când am venit în Howbutker. Toate *secretele* pe care le-ați avut au ieșit la suprafață. Vă *cunosc.*

Femeia a închis pentru o clipă ochii, iar pe chipul ei se citi oboseala. Când i-a deschis din nou, privirea îi era plină de afecțiune.

-Amos, dragul meu, ai intrat în viața noastră când poveștile noastre erau deja încheiate. Ne-ai cunoscut în momentele noastre cele mai bune, când toate faptele noastre tragice și triste fuseseră lăsate în urmă și când trăiam deja cu consecințele lor. Vreau să o împiedic pe Rachel să facă aceleași greșeli ca mine și să sufere aceleași consecințe inevitabile. Nu vreau să o las sub blestemul familiei Toliver.

-Blestemul familiei Toliver? Amos a clipit alarmat. Nu-i stătea în fire

să folosească un limbaj atât de excentric. Bărbatul se întreba dacă nu cumva vârsta *chiar* îi afectase bătrânei raţiunea. Nu am auzit şi nici nu am citit niciodată despre vreun blestem al familiei Toliver.

- Exact asta vreau să spun, a continuat ea, zâmbindu-i în felul ei caracteristic, cu buzele abia ridicate peste dinţi, care, în mod remarcabil, spre deosebire de contemporanii săi, nu căpătaseră nuanţa gălbuie a clapelor de pian.

El refuza să cedeze.

- Şi care sunt consecinţele astea? a întrebat. Ai - sau ai avut - un adevărat imperiu al bumbacului în toată ţara. Soţul tău, Ollie DuMont, a deţinut unul dintre cele mai importante magazine din Texas, iar compania lui Percy Warwick a stat decenii întregi în topul Fortune 500. Aş vrea să ştiu ce „fapte tragice şi tristeıı au dus la asemenea consecinţe.

-Trebuie să mă crezi, a spus ea, îndreptându-şi umerii. Chiar *există* un blestem al familiei Toliver şi ne-a afectat pe toţi. Percy ştie acest lucru la fel de bine ca mine. Şi Rachel o să fie, la rându-i, de acord când o să-i arăt dovada existenţei lui de necontestat.

-I-ai lăsat o grămadă de bani, a insistat el, nedorind să dea înapoi. Gândeşte-te că va cumpăra pământ în altă parte, va construi un alt Somerset şi va întemeia o nouă dinastie Toliver. Şi-atunci, acest blestem despre care vorbeşti... nu va rămâne valabil?

în ochii ei a strălucit ceva indescifrabil. Buza i s-a plecat de o amărăciune secretă.

- *Dinastie* înseamnă fii şi fiice care să ducă mai departe flacăra ancestrală. Din punctul ăsta de vedere, familia Toliver nu a fost niciodată o dinastie, un aspect care probabil ţi-a scăpat în cărţile tale de istorie. Vorbele ei tărăgănate erau pline de ironie. Nu, blestemul nu va dăinui. După ce tăiem cordonul ombilical al plantaţiei, blestemul va muri. Nici un alt teren de nicăieri nu va avea puterea să scoată din noi ce a scos Somerset. Rachel nu-şi va vinde

niciodată sufletul aşa cum am făcut eu de dragul pământului familiei.

-Ţi-ai vândut sufletul pentru Somerset?

- Da, de multe ori. Şi Rachel la fel. O s-o împiedic să mai facă asta.

Bărbatul și-a recunoscut înfrângerea. începea să creadă că, într-adevăr, scăpase câteva capitole din cartea de istorie. A încercat un ultim argument:

- Mary, această anexă reprezintă ultimul tău dar pentru cei pe care îi iubești. Gândește-te că prevederile ei nu vor afecta doar amintirea pe care ți-o va păstra Rachel, ci și relația dintre ea și Percy când acesta va intra în posesia a ceea ce ei îi revenea prin naștere. Așa vrei tu să-și amintească lumea de tine?

- îmi asum riscul unei înțelegeri greșite, a spus ea, însă privirea ei se îmblânzise. Știu cât de mult ții tu la Rachel și că ai impresia că am trădat-o. Nu am făcut asta, Amos! Am salvat-o. Aș vrea să fi avut cum să te fac să înțelegi ce vreau să spun cu asta, dar nu pot. Trebuie să ai încredere că știu ce fac.

Amos și-a împreunat mâinile peste anexă.

-Am tot restul zilei la dispoziție. Susan a reprogramat toate întâlnirile mele de după-amiază. Am tot timpul din lume să-mi explici despre ce e vorba.

Ea s-a aplecat peste birou și i-a acoperit mâna osoasă cu mâna ei subțire, pe care se vedeau vene albastre.

- Poate tu ai, dragul meu, însă eu nu. Cred că acum este momentul potrivit să citești scrisoarea din celălalt plic.

El s-a uitat către plicul alb pe care îl scosese din cel care conținea anexa și-l lăsase cu fața-n jos. „Acela trebuie citit la final", îl prevenise ea. Brusc, cu o scânteie de intuiție, a înțeles de ce. A întors plicul cu inima cât un purice și a citit adresa expeditorului.

- O clinică din Dallas, a mormăit el, observând că Mary își întorsese capul și se juca nervoasă cu faimosul colier de perle de la gât, pe care soțul ei, Ollie, i-1 făcuse cadou, câte o perlă pentru fiecare aniversare a căsătoriei lor, până în anul morții lui.

Acum erau cincizeci și două, mari cât un ou de colibri, șiragul încadrându-se perfect în decolteul fără guler

al costumului ei verde. La aceste perle și-a ațintit privirea după ce a terminat de citit scrisoarea, fără să o poată privi în ochi.

- Cancer renal în metastază, a spus el răgușit, în timp ce mărul lui

Adam i se mișca proeminent în sus și în jos. Și nu se poate face nimic?

-Ah, tratamentul obișnuit, a răspuns ea, ducând mâna către paharul cu apă. Operație, chimioterapie și radiații, însă astea mi-ar prelungi zilele, nu viața. Am decis să nu fac tratamentul.

O tristețe arzătoare precum acidul s-a răspândit în el. Și-a scos ochelarii și a închis ochii, ciupindu-se de nas ca să nu izbucnească în plâns. Lui Mary nu-i plăceau manifestările siropoase de sentimentalism. Acum Amos știa ce făcuse ea la Dallas în ultima lună, în afară de pregătirea vânzării Fermelor Toliver. Ei habar n-aveau; nici strănepoata ei, nici prietenul ei de-o viață, Percy, nici Sassie, servitoarea ei de peste patruzeci de ani, nici avocatul ei devotat... Nici unul dintre cei care o iubeau. Era cât se poate de firesc pentru Mary să-și joace ultima carte atât de aproape de final!

Amos și-a pus din nou ochelarii și s-a chinuit să o privească în ochi - acei ochi care, chiar și acum, îi aminteau de culoarea frunzelor de primăvară strălucind sub picăturile de ploaie.

- Cât mai ai? a întrebat el.

-Mi-au mai dat trei săptămâni... poate.

Amos nu a mai rezistat valului de tristețe, așa că a deschis sertarul în care ținea șervețelele.

- îmi pare rău, Mary, a spus el, acoperindu-și ochii cu un teanc de șervețele albe, însă pentru mine e prea mult.

-Știu, Amos, a răspuns ea și, cu o agilitate surprinzătoare, și-a agățat bastonul de scaun și a venit lângă el pe după birou. I-a tras cu blândețe capul la pieptul ei. Știi, ziua asta trebuia să vină... Ziua în care să ne luăm rămas-bun. La urma urmei, am cu cincisprezece ani mai mult decât tine.

El i-a strâns mâna subțire și cu oase fragile. Când devenise mâna unei femei bătrâne? Și-o amintea de când era netedă și fără nici o pată.

16

Lei'Ca 'Meacfiam

- Știi că încă îmi amintesc momentul când te-am văzut prima dată? a spus el, cu ochii strâns închiși. în magazinul DuMont. Ai coborât scările întro rochie albastră, iar părul tău strălucea ca satinul negru sub candelabre.

îi ^simțea zâmbetul deasupra creștetului său chel.

- îmi amintesc. încă erai în armată. Aflaseși deja cine era William și veniseși să vezi ce fel de oameni l-ar face pe un băiat ca el să fugă de acasă. Trebuie să recunosc că păreai destul de năucit.

-Am fost copleșit.

Ea l-a sărutat pe creștet și s-a îndepărtat.

- Mereu am fost recunoscătoare pentru prietenia noastră, Amos. Vreau să știi asta, a spus ea, întorcându-se pe scaun. Știi că nu sunt o fire sentimentală, însă ziua în care tu ai apărut în mica noastră comunitate din East Texas a fost una dintre cele mai norocoase ale vieții mele.

Amos a suflat în batistă.

- Mulțumesc, Mary. Acum vreau să te întreb dacă Percy știe ceva despre... starea ta.

-Nu încă. O să le spun, lui și lui Sassie, când mă întorc din Lubbock. Tot atunci mă apuc și de pregătirile pentru înmormântare. Dacă le fac mai devreme, vestea despre boala mea o să se răspândească în tot orașul înainte să ies din parcare. Spitalul s-a angajat să facă publică vestea la o săptămână după întoarcerea mea. Până atunci, aș vrea ca această boală să rămână secretul nostru. Și-a strecurat toarta genții pe umăr. Acum trebuie să plec.

- Nu, nu! a protestat el, sărind de pe scaun. E devreme.

- Nu, Amos, e târziu. Și-a dus mâna la ceafă și a desfăcut colierul de perle. Astea sunt pentru Rachel, a spus ea, punând șirul pe biroul lui. Aș vrea să i le dai tu din partea mea. Vei găsi cel mai potrivit moment.

- De ce nu i le dai chiar tu când vă vedeți? a întrebat el, simțind o arsură pe gât.

Părea mai mică acum, fără perle, iar carnea îi era îmbătrânită și prea expusă. De la moartea lui Ollie, în urmă cu doisprezece ani, fusese doar rareori văzută fără ele. Le purta oriunde, cu orice.

- S-ar putea să nu le accepte după ce o să vorbim, Amos, iar eu nu mai am ce face cu ele. Nu ar trebui să fie lăsate

la discreția colecționarilor. Păstrează-le până când va fi pregătită. Asta e tot ce va avea de la mine din viața la care se aștepta.

El a ieșit de după birou, cu inima bătându-i puternic în piept.

- Lasă-mă să vin cu tine la Lubbock, a rugat-o el. Lasă-mă să fiu lângă

tine când îi spui.

-Nu, dragul meu prieten. Prezența ta acolo ar putea afecta relația ulterioară dintre voi doi, dacă lucrurile nu decurg cum trebuie. Rachel trebuie să creadă că ești imparțial. Va avea nevoie de tine. Orice s-ar întâmpla, va avea nevoie de tine.

- înțeleg, a spus el, cu vocea sfâșiată.

Ea a întins mâna, iar Amos și-a dat seama că dorea să-și ia adio chiar atunci. Poate că în zilele următoare nu mai aveau șansa de a-și lua rămas-bun în particular. El i-a strâns palma rece în mâinile lui osoase, cu ochii plini de lacrimi, în ciuda strădaniilor de a se ridica măcar în acest moment la nivelul de demnitate cu care ea își trăise întreaga viață.

-Adio, Mary, a spus el.

Ea și-a luat bastonul.

-Adio, Amos. Ai grijă de Rachel și de Percy în locul meu.

- Știi că așa voi face.

Ea a dat din cap, iar el a privit-o îndreptându-se spre ușă, cu aerul acela regal atât de tipic pentru Mary. A deschis-o fără a privi în urmă, mulțumindu-se să-i facă semn cu mâna peste umăr în timp ce ieșea și închidea ușa în urma ei.

capitolul 2

Amos a rămas pe loc în liniște, privind împietrit în gol, lăsând lacrimile să-i curgă în voie pe față. După o clipă, a tras adânc aer în piept, a încuiat ușa și s-a întors la biroul său, unde a împachetat cu grijă perlele într-un șervețel curat. Le simțea reci și proaspete. Probabil că Mary le cu- rățase de curând. Nu păreau să mai păstreze nimic din ea.

18

LeiCa 'Meacdam

Urma să le ia acasă la sfârșitul zilei și să le pună bine pentru Rachel, într-o cutie de scrisori făcută manual, singura amintire de la mama lui pe care alesese să o păstreze. Și-a scos cravata, și-a descheiat gulerul și a intrat în baia alăturată să se spele pe față. După ce s-a șters cu prosopul, și-a pus picăturile ce îi fuseseră prescrise pentru oboseală oculară.

întors la biroul său, a sunat-o pe secretară.

-Susan, în după-amiaza asta ești liberă. Pune semnul „ÎNCHIS" la ușă și activează robotul telefonic.

- Ești bine, Amos?
- Sunt în regulă.
- Doamna Mary e bine?
- Și ea e OK.

Nu-ı credea, firește, însă Amos avea încredere că secretara lui de douăzeci de ani n-avea să spună nimănui despre bănuielile ei cum că doamna Mary și Amos nu erau deloc în regulă.

- Du-te și distrează-te!

-Atunci... pe mâine!

- Da, pe mâine!

Mâine. îi venea rău când se gândea ce avea să aducă acea zi pentru Rachel, care acum, fără îndoială, era pe plantațiile de bumbac despre care credea că într-o zi aveau să fie ale ei. A doua zi avea să se sfârșească totul, tot ce aștepta pentru viața ei de adult. Avea doar douăzeci și nouă de ani și curând urma să fie bogată. Putea să o ia de la început - dacă nu era prea distrusă pentru a o lua de la capăt -, însă asta avea să fie dincolo de Howbutker, dincolo de viitorul pe care el însuși îl vedea pentru sine după ce dispărea și Percy, ultimul dintre cei trei prieteni care çonstituise- ră singura familie pe care o avusese vreodată. îl vedea pe Matt, nepotul lui Percy, ca pe propriul nepot, însă, când se căsătorea, soția lui avea să-i spună probabil că familia ei urma să umple golul lăsat de Ollie, de Mary și de Percy. Cu Rachel ar fi fost altă poveste. Ea îl adora, așa cum o adora și el, iar ușa casei îi fusese întotdeauna deschisă. Inima sa de burlac bătrân abia aștepta ca ea să vină să locuiască în Howbutker, în vila Toliver, să mențină viu spiritul lui Mary, căsătorindu-se și făcând copii pe care el să-i

19

iubească și să-i răsfețe în ultimii ani de viață. însă toate acestea aveau să se termine a doua zi.

A oftat și a deschis ușa bufetului. Nu bea niciodată înainte de șase seara, și chiar și atunci se limita la două măsuri de scotch amestecate cu de două ori mai multă apă minerală. însă azi a scos o sticlă, a aruncat apa din pahar și, fără să stea pe gânduri, l-a umplut pe jumătate cu Johnnie Walker Rem

Cu paharul în mână, s-a îndreptat către ușa care dădea într-o curte

interioară mică, plină cu flori din estul Texasului - aglice roz și danteluțe albastre, coacăze violet și năsturei galbeni, toate cățărate pe gardul de piatră. Grădina fusese proiectată de Charles Waithe, fiul fondatorului firmei, ca un refugiu de la îndatoririle zilnice. Astăzi, terapia nu funcționa, însă i-a evocat amintiri pe care vizita lui Mary le dezgropase deja. Și-a amintit de ziua în care Charles, pe atunci un bărbat de cincizeci de ani, se întorsese de la fereastră și îl întrebase dacă l-ar interesa postul de partener secund. Fusese uluit, în culmea fericirii. Oferta venise într-un interval de patruzeci și opt de ore de când îi dăduse lui William Toliver biletul lui de tren, o văzuse pe Mary pe scări și se întâlnise cu soțul ei, un om cu influență pe plan local, și cu Percy Warwick, un personaj la fel de puternic. Totul se întâmplase prea repede! încă îl lua cu amețeală când se gândea cât fusese de norocos să cumpere acel bilet ce avea să-l ducă spre împlinirea visurilor sale - o slujbă în domeniu, un loc pe care să-l poată considera „acasăıı și prieteni care să-l ia sub aripa lor protectoare.

Totul se întâmplase în 1945, într-o dimineață de la începutul lui octombrie. Tocmai se liberase și nu avea slujbă sau ceva care să-l țină într-un loc anume. Era în drum spre Houston, să-și vadă o soră pe care abia o cunoștea, când trenul s-a oprit pentru câteva minute într-un orășel în a cărui gară se afla un indicator pe care scria: „Bun venit în Howbutker, inima pădurilor de pin din Texas". Coborâse să-și dezmorțească picioarele, când un adolescent cu ochi verzi și cu păr negru ca smoala a alergat către conductor urlând:

- Opriți trenul! Opriți trenul!

-Ai bilet, fiule?

-Nu, domnule, eu...

-Atunci va trebui să aștepți trenul următor. Acesta este plin ochi până la Houston.

Amos văzuse chipul înroșit al băiatului, care respira repede și neregulat, și recunoscuse disperarea unui tânăr care fugea de acasă. „Ia prea multe cu el“, se gândise, adu- cându-și aminte de propria experiență ca băiat de cincisprezece ani care încercase să fugă de la părinți. Nu reușise. Și-atunci îi dăduse băiatului biletul său.

- Uite! Ia-ı pe al meu, spusese el. Eu o să aștept trenul următor.

Băiatul, despre care mai târziu a aflat că era nepotul de șaptesprezece

ani al lui Mary Toliver DuMont, alergase pe peron și îi făcuse cu mâna în timp ce trenul îl ducea departe. Nu avea să se mai întoarcă niciodată să locuiască în Howbutker. Iar Amos nu mai plecase niciodată de acolo, își luase geanta pe umăr și pornise spre centru, cu gândul să rămână doar o noapte, însă trenul de dimineață plecase fără el. Se gândise în repetate rânduri la această ironie... la felul în care plecarea lui William din Howbutker însemnase venirea lui; și nu regretase asta nici măcar o zi. Până acum.

A luat o duşcă de scotch care l-a ars pe gât; simțea că i se duce în jos ca niște lame de ras. „La dracu', Mary, ce naiba te-a apucat să faci un lucru atât de regretabil?" Și-a trecut mâna peste scalpul chel. Oare ce anume îi scăpase? O chestie care ar fi putut explica - *scuza* - ce făcuse ea? Crezuse că-i cunoștea foarte bine trecutul, pe al ei și pe al lui Ollie DuMont, și pe al lui Percy Warwick. Ce nu citise... auzise chiar de la ei. Desigur, ajunsese prea târziu ca să fie martor la începutul acestor povești, însă reușise în mare măsură să umple golurile. Nu dăduse peste nimic - vreo bârfă, vreun articol de ziar, vreun cuvânt de la cineva care le cunoștea viața - care să explice de ce Mary o privase pe Rachel de ceea ce-i revenea prin naștere și îi distrusese visul ei de-o viață.

Brusc, i-a venit în minte un gând care l-a făcut să se îndrepte către raftul de cărți. A căutat și a găsit un volum pe care l-a luat și l-a pus pe birou. „Oare răspunsul este aici?“ Nu mai citise istoria familiilor întemeietoare din

21

Howbutker din acea dimineață de octombrie în care îl ajutase pe William să fugă. Când ajunsese în oraș, aflase că era căutat un fugar, fiul lui Miles Toliver, fratele lui Mary Toliver DuMont, care îl adoptase pe băiat și îi dăduse totul. Aducându-și aminte cu amărăciune de felul în care fusese tratat el după ce fusese târât înapoi la părinți, se dusese la bibliotecă pentru a căuta informații despre bogata familie DuMont, informații care să-l ajute să se hotărască dacă să dezvăluie autorităților destinația băiatului sau să-și țină gura. Acolo, bibliotecarul îi înmânase un exemplar din această carte scrisă de Jessica Toliver, stră-străbunica lui Mary. Poate că de data asta avea să găsească un indiciu care-i scăpase cu patruzeci de ani în urmă și care i-ar putea dezvălui motivele lui Mary.

Numele cărții era *Trandafiri.*

Narațiunea începea cu imigrarea lui Silas William Toliver și a lui Jeremy Matthew Warwick în Texas, în toamna lui 1836. Fiind cei mai tineri fii din două dintre cele mai importante familii deținătoare de plantații din Carolina de Sud, aveau foarte puține șanse să devină stăpânii averilor taților lor, astfel că au plecat împreună să-și întemeieze propriile plantații într-o zonă bogată în humă despre care aflaseră că ar exista în estul noii republici Texas. Amândoi erau descendenți cu sânge nobil ai unor familii regale engleze, aflate însă în conflict: familia Lancaster și familia York. La jumătatea anilor 1600, urmașii acestor familii, care fuseseră inamici în Războiul celor Două Roze, au lucrat umăr la umăr pe plantațiile din Lumea Nouă, lângă locul pe care avea să se ridice orașul Charleston, cu ajutorul lor, în 1670. Pentru că depindeau una de alta, cele două familii au făcut uitate vechile divergențe dintre ele, păstrând doar emblemele prin care li se dovedea apartenența la casele respective din Anglia - trandafirii. Familia Warwick, care provenea din Casa de York, cultiva în grădini doar trandafiri albi, în timp ce familia Toliver cultiva exclusiv trandafiri roșii, simbolul Casei de Lancaster.

In 1830, bumbacul era deja la mare căutare în Sud, iar cei doi fii mai mici tânjeau să aibă propriile plantații într-un loc în care puteau întemeia un oraș care să reflecte idealurile cele mai nobile ale culturii lor englezești și sudice. în drumul lor cu trenul, în același vagon

cu ei se aflau familii de proveniență și cu educație mai modeste, care aveau însă același vis și același respect pentru munca grea, pentru Dumnezeu și pentru moștenirea lor sudică. Printre ei erau și sclavi - bărbați, femei și copii -, pe spinarea cărora aceste visuri puteau deveni realitate. Au pornit spre vest, pe drumuri care-i atrăseseră pe bărbați precum Davy Crockett și Jim Bowie. Lângă New Orleans, un francez înalt și subțire, călare, a ieșit să-i întâmpine. S-a prezentat drept Henri DuMont și a întrebat dacă putea să li se alăture. Era îmbrăcat într-un costum foarte bine croit, dintr-un material fin, și emana farmec și rafinament. Și el era aristocrat, descendent al regelui Ludovic al Vl-lea,

iar familia lui imigrase în Louisiana ca să scape de ororile Revoluției Franceze. După o ceartă cu tatăl său despre cum să conducă magazinul exclusivist din New Orleans, acum dorea să-și întemeieze propriul centru comercial în Texas, fără amestecul părinților. Silas și Jeremy l-au primit cu brațele deschise.

Dacă ar fi mers puțin mai departe în vest către un orășel care acum se numește Corsicana, îl informa Jessica Toliver pe cititor, ar fi ajuns la pământul pe care îl căutau, o zonă bogată în ceea ce era cunoscut sub denumirea de „ceară neagră*1, care putea să le aducă viitorilor proprietari recolte nemărginite de porumb și de bumbac. Insă caii și călătorii erau deja sfârșiți în momentul în care au traversat râul Sabine din Louisiana în Texas, iar un Silas William Toliver foarte obosit a cercetat cu privirea dealurile acoperite de pini și a spus: „Ce-ar fi să rămânem aici?**1

întrebarea a fost repetată printre coloniști, într-un limbaj mai puțin rafinat, așa că, până a ajuns la ultimul, era deja complet stâlcită. Astfel, orașul a primit numele după întrebarea la care toți coloniștii au răspuns afirmativ. Părinții întemeietori au acceptat ca orașul să se numească Howbutker, după forma stâlcită a întrebării, la care au mai modificat doar câteva consoane.

în ciuda numelui destul de nedelicat, primii locuitori erau hotărâți să dea comunității o tentă culturală, inspirată din viața plină de grație pe care o cunoscuseră sau doreau

1 în engleză, în original, H′.*ow about here*? (n.red.)

să o cunoască. Cu toții au hotărât ca aici, printre pini, viața să se deruleze după moda sudică tradițională. însă puțini au devenit proprietari de plantații. Erau prea mulți copaci de defrișat, iar dealurile erau dificil de cultivat. însă erau și alte activități pe care le puteau face dacă doreau. Unii au construit ferme mai mici, alții au ales să devină crescători de vite, câțiva au înființat ferme pentru produse lactate. Unii și-au început afaceri construite după specificații exacte, întocmite de comisia pentru planificarea orașului și aprobate de cetățenii votanți ai tinerei comunități. Jeremy Warwick și-a văzut viitorul financiar asigurat

de tăierea buștenilor și de comercializarea cherestelei. Atenția sa era îndreptată către viitoarele piețe din Dallas și din Galveston și către alte orașe care apăreau în noua republică.

Henri DuMont și-a deschis în centrul orașului un magazin de îmbrăcăminte, care, cu timpul, l-a întrecut în eleganță pe cel al tatălui său, din New Orleans. Mai mult, a cumpărat și a dezvoltat proprietăți în scopuri comerciale, închiriind clădiri proprietarilor de magazine atrași în How- butker de reputația orașului ca loc cu spirit civic, adept al ordinii și al respectării legii, și de seriozitatea cetățenilor săi. însă Silas William Toliver nu dorea să își găsească o altă ocupație. Convins că singura lui vocație era pământul, a început, cu ajutorul sclavilor săi, să cultive bumbac, folosind profiturile ca să-și extindă proprietatea. în câțiva ani, deținea deja cea mai mare bucată de pământ de lângă râul Sabine, fapt care-i asigura transportul rapid cu pluta până în Golful Mexic.

Și-a permis o singură abatere de la viața pe care și-o propusese când părăsise Carolina de Sud. în loc să ridice vila moșiei pe pământul pe care-1 defrișase, a construit-o în oraș, ca o concesie făcută de dragul soției lui. Ea prefera să trăiască aproape de prietenii ei, care locuiau în alte vile de inspirație sudică, pe Houston Avenue. Pe această stradă, cunoscută în partea locului ca Founders Row1, locuiau familiile DuMont și Warwick.

Silas și-a denumit plantația Somerset, după numele ducelui englez din care se trăgea.

1 Strada Fondatorilor

24

Leita 'Meacdam

Cum era și firesc, la primele întâlniri organizate pentru a se discuta despre întemeierea orașului, despre aspectul și despre stilul lui arhitectural, frâiele conducerii le-au fost cedate lui Silas, lui Jeremy și lui Henri. Ca student la istorie universală, Henri avea cunoștințe despre Războiul celor Două Roze din Anglia și despre rolul pe care familiile celor doi parteneri ai lui îl jucaseră în conflictul de treizeci și doi de ani. Remarcase rădăcinile de trandafiri împachetate pe care fiecare familie se străduise să le aducă din Carolina de Sud și le-a înțeles numaidecât semnificația. După întâlnire, le-a făcut în particular o sugestie capilor celor două familii. De ce să nu cultive în grădini trandafiri din ambele

culori? Să planteze şi trandafiri albi, şi trandafiri roşii în mod egal, drept dovadă a unităţii?

Propunerea a fost întâmpinată cu o tăcere stânjenitoare. Henri şi-a lăsat mâinile pe umerii celor doi bărbaţi şi a spus încet:

-Intre voi există, inevitabil, anumite diferenţe. Le-aţi adus cu voi sub forma trandafirilor voştri.

- Sunt simbolul descendenţei noastre, a ceea ce suntem noi, a protestat Silas Toliver.

-Aşa e, a aprobat Henri. Sunt simboluri a ceea ce sunteţi voi în mod *individual,* însă trebuie să reprezinte şi ceea ce sunteţi voi la nivel de *colectivitate.* Sunteţi oameni responsabili. Oamenii responsabili îşi rezolvă divergenţele apelând la raţiune. Nu la războaie. Atâta timp cât grădinile voastre au doar un singur simbol, acela al casei voastre, excluzându-ı pe celălalt, va exista ideea de război - sau, în cel mai bun caz, de înstrăinare - ca un traseu alternativ, acela pe care strămoşii voştri l-au ales în Anglia.

-Dar tu? a întrebat unul dintre ei. Şi tu te-ai băgat alături de noi în povestea asta. Tu ce o să cultivi în grădinile tale?

- De ce... Francezul a întins braţele aşa cum le stătea în obicei compatrioţilor săi. Trandafiri roşii şi albi, ce altceva? îmi vor aminti de datoria pe care o am faţă de prietenia noastră, faţă de eforturile pe care le depunem împreună. Iar dacă vreodată o să vă jignesc, o să trimit un trandafir roşu pentru a-mi cere iertare. Iar dacă voi primi vreodată

unul, la rândul meu, în acelaşi scop, o să trimit înapoi un trandafir alb prin care să dau de înţeles că totul e iertat.

Cei doi bărbaţi au meditat la această idee.

-Noi suntem peste măsură de mândri, a spus în final Jeremy Warwick. Bărbaţilor de felul nostru le vine greu să-şi recunoască greşelile în faţa celor pe care-i jignesc.

- Şi la fel de greu e să dai glas iertării, a completat Silas Toliver. Dacă avem în grădină trandafiri şi albi, şi roşii, putem să cerem şi să oferim iertare fără să fie nevoie de cuvinte. S-a gândit o clipă. Dar dacă... nu se acordă iertare? Ce se întâmplă atunci? Cultivăm şi trandafiri roz ?

-Trandafiri *roz7,* a spus Henri batjocoritor. Ce culoare ştearsă pentru

o floare atât de nobilă! Nu, domnilor, vă sugerez doar albi și roșii. Prezența altei culori implică posibilitatea imposibilului. Printre oamenii de bună-credință nu există greșeli, erori de judecată sau acțiuni care să nu poată fi iertate. Ce spuneți?

în semn de răspuns, Jeremy și-a ridicat paharul de șampanie, iar Silas l-a urmat.

-Așa e! Așa e! au spus amândoi în cor. Să bem pentru roșu și alb! Fie ca aceste flori să crească întotdeauna în grădinile noastre!

Amos a oftat și a închis cartea. Era o lectură fascinantă, însă nu avea rost să continue. Volumul se termina cu o enumerare optimistă a progeniturilor care aveau să ducă mai departe tradiția ilustră a patriarhilor și a descendenților acestora, adică Percy Warwick, Ollie DuMont și Miles și Mary Toliver. *Trandafiri* fusese publicată în 1901, când Mary avea doar un an, iar băieții - cinci. Răspunsurile pe care le căuta se aflau într-o perioadă mai târzie a vieții lor. Cartea nu conținea nimic din ceea ce Mary considera tragedia comună a familiilor, care stătea la baza acțiunilor ei. Atunci ce putea fi?

Se știa bine că, deși din punct de vedere social erau nedespărțiți, lucrau și prosperau separat. Era o regulă stabilită încă de la bun început: afacerea fiecăruia trebuia să se dezvolte prin eforturile proprii, fără ajutor financiar din partea celorlalți. Amos se gândea că practica de-a nu lua și da bani cu împrumut era cam nepotrivită între prieteni, însă, din câte știa el, această înțelegere nu fusese încălcată

niciodată. Familia Toliver cultiva bumbac, familia Warwick comercializa cherestea, familia DuMont vindea îmbrăcăminte de lux și niciodată - nici măcar atunci când Mary Toliver s-a căsătorit cu Ollie DuMont- nu și-au amestecat afacerile și nu s-au bazat pe resursele celorlalți.

Atunci de ce i-a lăsat Mary Somersetul lui Percy?

„Ai intrat în viața noastră când poveștile noastre erau deja încheiate", spusese Mary, iar acum chiar credea că așa stăteau lucrurile. Un singur om îi putea completa capitolele lipsă. Ar fi vrut să dea năvală la Warwick Hall, să bată la ușă și să-i ceară lui Percy să-i spună ce o făcuse pe Mary

să vândă Fermele Toliver, să-i cedeze lui plantația veche de 160 de ani a familiei și să o lase fără moștenire pe străne- poata ei pe care o iubea nespus. Ce naiba o determinase să întocmească această anexă de neconceput și irevocabilă, în ultimele săptămâni ale vieții?

însă, ca avocat al lui Mary, nu avea altă soluție decât să se lase măcinat de această tăcere și să spere că urmarea acestei întorsături neașteptate a lucrurilor nu avea să fie atât de explozivă pe cât se temea el. îi ura baftă lui Mary pentru a doua zi, când urma să-i arunce bomba strănepoatei sale. 1 se frângea inima când se gândea la asta, însă nu l-ar fi surprins dacă Rachel ar fi comandat trandafiri roz pentru mormântul ei. Ce pată tristă pe amintirile pe care Mary le lăsa în urmă! Ce sfârșit tragic pentru relația specială pe care o avuseseră!

Clătinând din cap și puțin beat, Amos s-a ridicat din scaun și a băgat la loc în pite anexa și scrisoarea. Pentru o clipă, s-a gândit să le arunce la coșul de gunoi, însă a ridicat din umeri și a pus documentele în sertarul cu acte. Ultimele omagii de la Mary DuMont.

capitolul 3

Sprijinindu-se în baston, Mary s-a oprit pe aleea de lângă biroul lui Amos ca să tragă aer în piept. Gâtul și ochii îi ardeau. Simțea cum i se strângeau plămânii. Fusese puțin cam prea mult. Dragul, credinciosul, devotatul Amos!

27

Trandafiri

Nu-1 meritaseră. Patruzeci de ani... Chiar trecuse atât de mult de când coborâse scările magazinului, îngrijorată de moarte din cauza dispariției lui William, și dăduse peste tânărul căpitan al Diviziei 101 Aeropurtate, care se holba la ea cu gura căscată?

în mintea ei, acel moment era atât de proaspăt de parcă n-ar fi trecut de atunci decât câteva zile. Poate că Dumnezeu are un stil machiavelic de a concepe și de-a pune în practică toate cruzimile inerente înaintării în vârstă. Bătrânilor ar trebui să le lase măcar percepția corectă asupra timpului... Să vadă anii la fel de lungi pe cât erau de fapt, nu să simtă că totul a trecut într-o clipă și că începutul fusese cu puțin timp în urmă. Cei bătrâni și muribunzi ar trebui să fie scutiți de sentimentul că viața abia a început.

„Da, iar oamenii din iad și-ar dori un pahar cu apă rece“, și-a spus ea, ridicând din umeri și gândindu-se din nou la Amos. Fusese nemiloasă dându-i o asemenea misiune, însă el era curajos și meticulos. Nu s-ar fi eschivat de la datoria sa profesională. Unii avocați de familie, considerând că știu ei mai bine, ar fi aruncat anexa la coșul de gunoi, însă nu și Amos. El avea să-i urmeze instrucțiunile cu sfințenie, slavă Domnului.

Respirația începea să i se liniștească; și-a pus ochelarii de soare și și-a îndreptat privirea către alee, așteptând ca Henry să se întoarcă și să o ducă acasă. își trimisese șoferul să bea o cafea la Courthouse Café cât stătea ea cu Amos, însă el probabil încă flirta cu Ruby, o chelneriță de vârsta lui. „Destul de bine“, și-a spus ea. Plănuise să mai rezolve încă o chestiune acasă înainte de prânz și astfel să lase totul pus la punct. însă mai putea aștepta, a decis ea și și-a îndreptat spatele. Se simțea suficient de bine încât să facă întâi o plimbare, ultima în orașul la a cărui întemeiere participase și familia ei.

Trecuse mult timp de când mersese ultima oară în Piața Tribunalului, privind la vitrinele magazinelor și vizitân- du-le proprietarii, dintre care mulți erau prieteni vechi de-ai ei. Nu mai era la fel de populară ca în trecut. Ani de zile ținuse legătura cu cei care făceau din comunitatea din estul Texasului un oraș atât de încântător - patroni sârguincioși, funcționari, casieri de bancă și secretare, dar

și cei care conduceau orașul... gașca de la Primărie, după cum îi numea ea cu drag. Era o Toliver și era de datoria ei să iasă în public din când în când; acesta era unul dintre motivele pentru care era îmbrăcată întotdeauna fără cusur când ieșea în oraș, celălalt motiv fiind cinstirea memoriei lui Ollie.

Iar azi el ar fi fost, cu siguranță, mândru de ea, își spunea Mary privindu-și costumul Albert Nipon, pantofii cu toc și geanta din piele de reptilă. Se simțea cam goală fără perle, cumva vulnerabilă, însă era doar în imaginația ei - și oricum nu-i mai rămăsese prea mult timp în care să-i fie dor de ele.

După cum se aștepta, l-a găsit pe Henry, șoferul ei în vârstă de

douăzeci de ani și nepotul menajerei sale, la barul de la Courthouse Café, vorbind cu Ruby. Când a intrat, s-a iscat puțină agitație. Prezența ei era întotdeauna remarcată. Un fermier în salopetă s-a ridicat de la masă ca să-i țină ușa, iar ea le-a făcut cu mâna mai multor oameni de afaceri aflați acolo să ia prânzul.

- Bine ați venit, doamnă Mary, a întâmpinat-o Ruby. Ați venit să-l luați pe ticălosul ăsta de pe capul meu?

-Nu chiar acum, Ruby. Mary i-a făcut semn lui Henry să rămână la locul lui. Sper că mai reziști un pic. Vreau să mă plimb puțin, să mai văd niște vechi cunoștințe. Co- mandă-ți altă ceașcă, Henry. Nu va dura mult.

Pe chipul lui Henry se citea disperarea. Era timpul mesei de prânz la Sassie.

-Mergeți la plimbare pe căldura asta, doamnă Mary? Sunteți sigură că e înțelept?

-Nu, dar la vârsta mea am dreptul la o mică nebunie.

Afară, pe alee, Mary s-a oprit să se gândească încotro să se îndrepte, scrutând piața ca să vadă câte afaceri noi apăruseră în ultimii ani.

Le-a descoperit cu un amestec de sentimente. How- butker devenise o atracție turistică. Lăudat de reviste precum *Southern Living* și *Texas Monthly* pentru farmecul ce amintea de renașterea greacă, pentru bucătăria regională și pentru toaletele curate, devenise destinația preferată a grupurilor care căutau un loc în care să se refugieze în weekend de zgomotul urban. Existau

29

T″*randajïri*

presiuni constante din exterior pentru a se oferi permisiunea de a transforma case de epocă în pensiuni și de a construi clădiri comerciale inestetice, care i-ar fi știrbit din farmec. Consiliul orașului, pentru care lucra Amos și în care Percy și Mary erau membri emeriți, reușise să mențină la periferie toate motelurile, lanțurile fast-food și magazinele cu reduceri.

„Insă asta nu va mai dura mult“, se gândea Mary cu regret, privind în partea cealaltă a pieței la un boutique deschis recent, care îi aparținea unei newyorkeze stilate. Firea agresivă și accentul femeii ieșeau în

evidență ca un neg pe nas, însă Mary și-a dat seama că orașul avea să atragă în mod inevitabil și mai multe persoane ca ea. După ce vechea gardă dispărea, conservarea orașului How- butker avea să rămână la cheremul unor personaje precum Gilda Castoni și Max Warner din Chicago, un tip destul de plăcut care deținea barul nou și foarte popular din capătul străzii.

A strâns din buze cu mâhnire. Trebuia să fie mulțumită că acești invadatori care fugiseră de poluare, de infracțiuni și de trafic aveau să păzească stilul de viață din Howbutker cu mai mult zel decât descendenții celor dintâi locuitori. Matt Warwick era unul dintre puținii rămași din rândurile lor. La fel și Rachel...

„Gata, nu mai are rost să îi dau înainte cu asta."

Și-a îndreptat gândurile în altă parte. Mai devreme, îi spusese un ultim bun-rămas lui Rene Taylor, poștărița, când mersese la poștă să lase un pachet, cu toate că vechea ei prietenă nu știa că fusese un soi de adio. Ar fi fost drăguț să treacă pentru ultima oară și pe la Annie Castor, florăreasa, apoi la James Wilson, președinte al First State Bank. Din nefericire, florăria și banca se aflau în direcții opuse ale pieței, iar ea nu era suficient de puternică încât să meargă pe jos la amândouă. Mai trebuia și să urce la mansardă când ajungea acasă și să scormonească până la fundul raniței lui Ollie. S-a hotărât să meargă la bancă. Odată ajunsă acolo, putea să arunce o privire și la seiful ei. Nu prea avea mare lucru acolo, însă poate uitase ceva de care voia să scape.

30

LeîCa 'Meacfiam

A trecut pe lângă frizerie și a făcut un semn de salut cu capul către Bubba Speer, proprietarul. Acesta a rămas surprins când a văzut-o prin fereastră; și-a lăsat clientul, a alergat la ușă și a strigat după ea:

- Bună ziua, doamnă Mary! îmi pare bine să vă văd. Ce vă aduce în centru?

Mary s-a oprit și l-a privit. Bubba purta o cămașă de bărbier cu mâneci scurte, iar ea i-a observat tatuajul albastru decolorat de pe braț. „O amintire din război", se gândea ea. „Oare a fost Coreea sau Vietnam? Dar câți ani are Bubba?" Clipea rapid, într-un moment de confuzie neajutorată, îl cunoștea de-o viață pe Bubba Speer și nu observase

niciodată tatuajul. în ultima vreme, spiritul ei de observație se ascuțise foarte mult. Vedea lucruri care înainte îi scăpau, însă în ultima vreme avea probleme cu cronologia evenimentelor și a persoanelor.

- Câteva chestiuni legale de discutat cu Amos, a răspuns ea. Tu cum ești, Bubba? Ai tăi sunt bine?

- Băiatul meu a fost acceptat la Universitatea din Texas. Mulțumesc că v-ați amintit de absolvirea lui. O să aibă la ce să folosească cecul pe care i l-ați trimis. își va cumpăra cărți în septembrie.

-Așa a spus în biletul de mulțumire. Scrie frumos băiatul tău, suntem mândri de el.

„Vietnam", a decis Mary. „Sigur a fost Vietnam."

- Păi are mulți oameni de aici pe care să-i ia drept model, doamnă Mary, a spus bărbierul.

Ea a zâmbit.

-Ai grijă de tine, Bubba. Spune-i familiei tale rămas-bun din partea mea.

Ea a mers înainte, intuind privirea nedumerită a lui Bubba. Da, sunase puțin cam melodramatic, însă Bubba urma să se simtă important mai târziu, când avea să repete ce spusese ea. „Știa", avea să afirme el. „Doamna Mary știa că va muri. Altfel de ce ar fi spus așa ceva?" Asta s-ar adăuga legendei ei, care în cele din urmă va muri, așa cum murise și a lui Ollie odată cu el, iar după ce generația copiilor lui Bubba nu va mai fi în viață, nu va mai rămâne nimeni care să-și amintească de familia Toliver și de cine au fost ei cândva.

31

T**randajïri***

„Atunci așa să fie!“ și-a spus Mary, strângându-și buzele cu putere. Doar Percy avea să lase un urmaș care să ducă mai departe tradiția familiei lui. Și cât de mult semăna cu bunicul său! Matt Warwick îi amintea de Matthew al ei din multe puncte de vedere, cu toate că fiul ei moștenise trăsăturile familiei Toliver, iar Matt - pe cele ale bunicului său. Chiar și așa, uneori, când îl privea pe Matt, își vedea propriul fiu la maturitate.

A coborât de pe trotuar în stradă. Câțiva motocicliști care doreau să facă la dreapta au fost nevoiți să oprească. Mary păși agale, însă nici

unul dintre ei nu a claxonat. Așa era în Howbutker. Aici oamenii aveau maniere.

După ce a ajuns în siguranță pe partea cealaltă, s-a oprit și a privit cu interes ulmul uriaș ale cărui ramuri umbreau un zid întreg din clădirea tribunalului. își amintea de perioada în care pomul era doar un răsad. Era în iulie 1914, anul în care clădirea tribunalului fusese terminată, cu șaptezeci și unu de ani în urmă. O statuie înaltă a Sfântului Francise stătea sub ramurile sale, faimoasa rugăciune a sfântului fiind sculptată pe soclul de piatră.

Mary a făcut un pas înainte și s-a oprit, privind banca pe care stătuse la umbra ulmului, ascultându-1 pe tatăl ei în timp ce rostea discursul de consacrare. Se întâmpla din nou, avea senzația că era iarăși tânără, că prin venele ei curgea sânge proaspăt. Nu îi păsa prea mult de faptul că viața oamenilor ajungea la un moment dat la final. Era la un pas de moarte, dar se simțea atât de vie, atât de nouă, atât de proaspătă, cu tot viitorul în față. Și-a amintit - *a simțit* - din nou cum era la paisprezece ani, coborând scările în acea dimineață în rochia ei albă cu capse albe, prinsă cu un cordon de satin verde, cu părul negru legat la spate cu o panglică din același satin, cu capetele la fel de lungi precum buclele negre care îi săltau pe umeri. Tatăl ei o privea de jos cu mândria specifică unui părinte și îi zicea că era răpitor de fermecătoare, în timp ce mama ei îi trăgea mănușile și îi spunea în stilul ei captivant: „Ești frumoasă dacă te porți frumos!"

Atrăsese privirile tuturor la consacrare... mai puțin pe a lui Percy. Ceilalți prieteni ai fratelui ei o tachinau cu drag.

32

Leifa 'Meacdam

Ollie remarcase că crescuse și că verdele satinului îi scotea în evidență culoarea irișilor.

Mary a închis ochii. Și-a amintit căldura și umezeala acelei zile, cum crezuse că avea să moară de sete, când Percy apăruse ca din senin și îi oferise un pahar de suc cu gheață cumpărat de la magazinul de vizavi.

„Percy..."

Inima a început să-i bată de parcă s-ar fi așteptat să-l zărească dintr-odată acolo, înalt, blond și, la nouăsprezece ani, atât de frumos, încât

abia îndrăzneai să-l privești. Cândva îl considerase foarte galant, eroul tuturor visurilor ei secrete, însă, după ce a devenit domnișoară, a simțit o schimbare în comportamentul lui. Era ca și când el o considera un motiv personal de amuzament. De multe ori rămânea în fața oglinzii, încercând să înțeleagă noua lui atitudine, rănită de batjocura pe care i-o citea în ochi. Era destul de drăguță, chiar dacă nu avea delicatețea unei păpuși. Era prea înaltă pentru o fată și avea brațele și picioarele prea lungi. Tenul ei măsliniu era în mod constant un motiv de ceartă între ea și mama ei, care cu greu o lăsa să iasă din casă fără mănuși și bonetă. Și mai grav era că, în timp ce toți ceilalți o strigau cu afecțiune Mary Lambı, Percy o poreclise Țiganca; ea considera asta o insultă adusă tenului familiei Toliver.

Și totuși, știa că era ceva năucitor în combinația dintre părul ei negru, ochii verzi și fața ovală, pe care erau bine marcate trăsăturile familiei Toliver. Și manierele ei erau încântătoare, potrivite pentru o Toliver, iar la școală avea note mari. Nu exista nici un motiv de batjocură.

Și, pentru că nu putea găsi un motiv plauzibil pentru disprețul manifestat de Percy în ultima vreme, între ei apăruse un soi de antipatie - cel puțin din partea ei. Percy părea să nu-și dea seama că acum îl antipatiza, tot așa cum nu^și dăduse seama înainte că îl admira.

In acea zi, Mary privise băutura cu un dispreț fățiș, însă în sinea ei îi era foarte poftă. (Era de ciocolată, preferata ei.) In cursul acelei dimineți lungi de iulie reușise să facă față căldurii și umezelii fără să-și trădeze disconfortul,

33

Trandajin

păstrându-și brațele la o distanță discretă de corp, ca să lase să-i urce pe mâneci o briză ușoară. Iar acum, fără nici un avertisment, zâmbetul lui Percy și băutura .cu gheață dădeau de înțeles că băiatul văzuse dincolo de aparențe și știa că, dedesubtul rochiei, Mary aproape că se descompunea.

- Poftim, a spus el. Ia asta. Arăți de parcă ai fi pe punctul de-a te topi.

Ea a luat-o ca pe un afront intenționat. Femeile din familia Toliver nu arătau niciodată ca și cum ar fi fost pe punctul de-a se topi. Și-a înălțat

bărbia, s-a ridicat de pe banca din parc și a spus pe tonul cel mai încrezut de care era în stare:

-Păcat că nu ai fost suficient de domn încât să nu remarci.

Percy a izbucnit în râs.

-La naiba cu domnii! Sunt prietenul tău. Ia-o! Nici nu trebuie să-mi mulțumești.

-Ai foarte mare dreptate cu asta, Percy Warwick, a răspuns ea, refuzând băutura pe care i-o oferise. însă ți-aș fi recunoscătoare dacă i-ai da-o cuiva care chiar are nevoie de ceva răcoritor.

A mers să-l felicite pe tatăl ei, care își terminase discursul, însă, când a ajuns la jumătatea drumului către tribunal, s-a uitat în urmă. Percy o privea din poziția în care îl lăsase, încă zâmbind și cu gheața topindu-i-se în pahar. O senzație necunoscută până atunci trupului ei de paisprezece ani a străbătut-o brusc, sporindu-și intensitatea când privirile lor s-au unit într-un soi de recunoaștere ce străbătea distanța scăldată de soare. Un strigăt de surpriză și de protest s-a născut și a murit în gâtul ei, însă, cumva, Percy l-a auzit. Zâmbetul său a devenit și mai larg și, ca răspuns, a ridicat paharul și a sorbit, iar ea a simțit în gură aroma de ciocolată rece. Mary putea simți din nou gustul dulce și răcoros. Simțea cum i se aduna transpirația sub braț și între sâni și aceeași senzație din trecut îi strângea stomacul și coapsele.

- Percy... a murmurat ea.

-Mary?

Când a auzit vocea familiară, s-a întors cu agilitatea unei fete de paisprezece ani, însă era confuză. Cum ajunsese Percy în spatele ei? Tocmai îl văzuse stând sub ulm...

- Percy, dragostea mea, l-a întâmpinat ea surprinsă, însă bastonul și geanta o împiedicau să întindă brațele spre el. Chiar trebuia să-mi bei tot sucul? Știi, chiar îl voiam în ziua aia, așa cum te voiam și pe tine, însă nu îmi dădeam seama. Eram prea tânără, prea prostuță și prea Toliver. Dacă n-aș fi fost atât de prostuță...

Simțea cum tremura.

- Doamnă Mary... sunt Matt.

capitolul 4

-Matt? a repetat Mary, clipind către chipul îngrijorat al strănepotului lui Percy.

- Da, doamnă, a răspuns Matt.

„Dumnezeule", și-a spus Mary, revenindu-și din zăpăceală și observând expresia de pe chipul lui Matt. Lăsase să-i scape un mare secret, îngropat de mult. Cum ar putea să explice asta? Insă nu voia să renunțe la amintirile din acea zi atâta timp cât sentimentele dăinuiau. Cât de minunat fusese să se întoarcă în timp pentru acele câteva minute palpitante în care își simțise sângele clocotindu-i în vene! Să-l vadă iar pe Percy la nouăsprezece ani...

Se pare că senilitatea are și părțile ei bune.

A zâmbit către Matt și i-a aranjat ușor partea din față a cămășii. La fel ca bunicul lui, purta sacou și cravată chiar și vara.

- Salut, dragule. M-ai prins vorbind singură?

- Nu există o persoană mai potrivită decât tine însuți cu care să porți o conversație, doamnă Mary, i-a răspuns Matt, cu ochii^albaștri ca ai bunicii lui aprinși de curiozitate și de mirare. îmi pare bine să vă văd. V-am simțit cu toții lipsa în ultima lună, mai ales bunicul. Vreți să mergeți în vreun loc special? Permiteți-mi să vă conduc.

- Dragule, deja m-am întors, a răspuns Mary, zâmbind cu subînțeles. Din trecut, a adăugat ea, văzându-ı cum ridică din sprânceană.

Bănuia că o văzuse de la fereastra tribunalului și știa că nu fusese nicăieri. Ce mai conta? Matt era suficient

de tânăr încât să treacă peste orice și suficient de matur încât să înțeleagă indiscrețiile de care îi bănuia acum pe ea și pe bunicul lui. Ea l-a privit cu drag.

-Nu ai trăit suficient de mult încât să ai un trecut, însă într-o zi îl vei avea.

- Curând o să împlinesc treizeci și cinci de ani de când mă târăsc pe-aici, a spus Matt zâmbind. Hai, spuneți-mi, unde mergeți?

-Nicăieri.

Dintr-odată, s-a simțit extrem de obosită. A văzut că foamea îl scosese pe Henry pe trotuar să o caute. I-a făcut semn către limuzină, iar el s-a îndreptat spre biroul lui Amos.

- Henry s-a dus după mașină, a spus Mary. Mă conduci tu până la colț? A trecut ceva timp de când n-am mai vorbit. Și-a strecurat mâna pe sub brațul lui Matt, în timp ce cu cealaltă ținea bastonul. Când ai de gând să te căsătorești, Matt? Nu te poți plânge că n-ai de unde alege.

-Ați fi surprinsă. O mulțime de opțiuni, însă nici una potrivită. Apropo, ce mai face strănepoata dumneavoastră? Ne face și nouă o vizită în viitorul apropiat? N-am mai vă- zut-o de când a murit domnul Ollie. Atunci avea șaisprezece sau șaptesprezece ani, dacă îmi aduc bine aminte - era deja o frumusețe de fată.

-Șaptesprezece, a murmurat Mary, simțind cum i se pune un nod în gât. E născută în 1956.

Mai era ceva ce trebuia să explice - rolul pe care l-a avut ea însăși în acțiunea de a-i ține departe pe Matt și pe Rachel. De când se întâlniseră prima dată, când Rachel avea paisprezece ani, se gândise la ironia supremă a unei atracții între ei doi. La a doua întâlnire a lor - la înmormântarea lui Ollie -, trei ani mai târziu, li se conturase deja drumul pe care-1 aveau de urmat: Rachel avea să devină cultivatoare, iar Matt, cherestegiu - o combinație care n-ar fi funcționat niciodată... Nu pentru Somerset.

Atunci simțise scânteia dintre ei, văzuse interesul în ochii lui Matt și admirația în cei ai lui Rachel și hotărâse pe loc că ei doi n-ar trebui să se afle niciodată în Howbutker în același timp. Nu fusese un lucru dificil de aranjat. Matt absolvise deja colegiul și, de regulă,

36

Leita Meactam

bunicul său îl trimitea în afara orașului să vadă cum mergea treaba cu Industriile Warwick, extinse în toată țara. Când reușea să vină acasă în vizite scurte și în vacanțe, Mary avea grijă ca Rachel să fie ocupată în altă parte. Ea descuraja orice interes pe care l-ar fi putut avea strănepoata ei pentru frumosul nepot al lui Percy, evitând să menționeze numelejui și schimbând subiectul când se discuta despre el. Intre ei era o diferență de cinci ani, iar Mary se baza pe faptul că Matt avea să fie deja căsătorit când Rachel absolvea Texas A&M și era gata să se stabilească la casa ei.

Desigur, toate acele planuri fuseseră făcute cu ceva timp înainte ca tabloul complet al tragediei pe care o crea să înceapă să se contureze,

înainte de cearta lui Rachel cu mama ei și de despărțirea ei de pilotul de aviație cu care umblase o vreme. Cum ar fi putut să prevadă că Rachel, care mai avea puțin și împlinea treizeci de ani, și Matt, de aproape treizeci și cinci - aceeași diferență de vârstă ca între ea și Percy -, aveau să fie în continuare necăsătoriți? Matt se mutase acasă definitiv. Devenise șeful Industriilor Warwick și, dacă n-ar fi fost anexa, Rachel ar fi venit și ea acasă... S-a oprit. Poate distrusese alt cum *ar fi fost dacă*? Gândul acela era ca un cuțit care i se împlânta în plămâni.

- Doamnă Mary, ce s-a întâmplat? Matt i-a acoperit cu mâna degetele încleștate... Fruntea îi era încruntată de îngrijorare. Spuneți-mi.

Mary și-a întors către el privirea tulburată. Moștenise înălțimea și constituția bunicului lui și o versiune mai brută a frumuseții acestuia. întotdeauna preferase chipul lui, nu pe al lui Percy. O alina în loc să o răvășească și avea un farmec cu totul aparte. în el nu vedea nimic din soția lui Percy, bunica lui Matt, cu excepția părului castaniu și a ochilor albaștri și luminoși.

- Ce mai face Lucy? a întrebat ea.

Ușor derutat, Matt a afișat zâmbetul bunicului său.

-Ca întotdeauna. Plină de energie. Tocmai ne-am întors dintr-o vizită în Atlanta. Să-i spun că ați întrebat de ea?

Mary a ridicat o mână.

37

T″***randajïri***

- Dumnezeule, nu! S-ar putea să facă infarct.

Matt a chicotit.

- Probabil n-o să știu niciodată ce s-a întâmplat între voi două.

„Bănuiesc că deja îți dai destul de bine seama“, și-a zis Mary amuzată și s-a întrebat dacă Matt avea să-l întrebe pe Percy despre ceea ce auzise ceva mai devreme. Probabil că nu. Avea să prefere să lase lucrurile așa decât să înceapă investigațiile. Altfel, ar putea descoperi ceva care să-l facă pe bunicul său să se simtă prost. Oricum, totul se întâmplase cu mult timp în urmă.

- Se pare că nu aveți de gând să-mi satisfaceți curiozitatea, a spus Matt, așa că să ne întoarcem la Rachel! Când va mai veni în vizită?

-Ah, peste două sau trei săptămâni, cred, a răspuns Mary, cu atenția

îndreptată către limuzina care se zărea la colțul străzii. Era albă, veche și funcționa impecabil - așa cum obișnuia întro vreme să creadă și despre ea însăși. A venit Henry, așa că trebuie să ne luăm rămas-bun, Matt.

La privit lung prin ochelarii de soare, simțind brusc un nod în gât. Mereu fusese un băiat bun. Și-a amintit când el și mama lui, Claudia, nora lui Percy, veniseră să locuiască la Warwick Hall. Matt avea doar câteva luni. Ii amintise de Matthew, tizul său. Matt fusese curcubeul lor după furtună. A simțit o durere în piept.

-Matt..., a încercat ea să spună, însă, spre disperarea ei, vorbele i-au fost sufocate de un oftat.

- Hei, liniștiți-vă... Ce s-a întâmplat? a întrebat Matt și a îmbrățișat-o. Sunteți prea încântătoare ca să plângeți.

Bătrâna a căutat o batistă în geantă.

- Iar tu ai o haină prea frumoasă ca să plâng pe ea, a răspuns ea. A găsit un șervețel și l-a apăsat pe locul umed de pe rever, îngrozită de ea însăși. îmi pare rău Matt. Nu știu ce m-a apucat.

-Amintirile mai au și urmări din astea uneori, a spus el, cu o expresie blândă și înțelegătoare. Ce ziceți dacă eu și bunicul venim în vizită pe la șase? V-a simțit lipsa luna asta, mai mult decât pot spune.

- Dacă promiți să nu scoți o vorbă despre... comportamentul meu.

38

LeiCa 'Meackam

- Ce comportament?

între timp, Henry se apropiase de ei.

-Mătușa Sassie a pregătit pentru prânz șuncă, fasole, varză și turte de mălai, a spus el. Sigur o vor face să-și revină.

-Sună minunat, a rostit Matt, iar^Mary a surprins schimbul de priviri dintre el și Henry. înainte să închidă ușa mașinii, Matt s-a aplecat și și-a pus mâna pe umărul ei. Ne vedem diseară, doamnă Mary. în regulă?

Bătrâna l-a bătut ușor pe mână.

- în regulă, a răspuns ea.

Dar bineînțeles că nu era în regulă. Avea să caute o soluție și o să îi spună lui Sassie să sune mai târziu la Warwick Hall, ca să le transmită scuzele ei. Asta sigur avea să-l scoată din sărite pe Percy, însă ea nu se simțea în stare să-l vadă. Avea nevoie de toată forța emoțională și fizică

de care era în stare pentru întâlnirea ei de a doua zi cu Rachel şi încă mai trebuia să ducă la bun sfârşit acea ultimă misiune din mansardă.

-Henry, a spus ea, ştergându-şi lacrimile, aş vrea să faci ceva pentru mine când ajungem acasă.

Henry i-a aruncat o privire perplexă prin oglinda retrovizoare.

- înainte de prânz, doamnă Mary?

- înainte de prânz. Vreau să urci în mansardă şi să deschizi lada din Primul Război Mondial a domnului Ollie. Spune-i lui Sassie să-ţi dea cheile din primul sertar al biroului meu, ca să descui capacul. Lasă cheile acolo. N-ar trebui să dureze mult. Apoi poţi să-ţi mănânci fasolea cu şuncă.

în oglindă, Henry o privea cu ochi mijiţi.

- Doamnă Mary, vă simţiţi bine?

- Mă simt sentimentală, Henry, dacă asta vrei să spui.

- Da, doamnă, a spus el, cu un glas ce-i trăda îndoiala.

Ochii ei se uscaseră deja când au revenit pe Houston

Avenue, bulevardul larg şi încadrat de copaci, trecând pe lângă casele imense aşezate în spatele peluzelor, într-o ordine perfectă.

- Când ajungem acasă, lasă-mă în faţă, Henry, i-a spus Mary.

Henry i-a aruncat o nouă privire uimită prin oglinda retrovizoare.

.

- în faţa casei? Nu vreţi să vă duc până la intrarea din spate?

- Nu, Henry, în faţă. Nu te deranja să te dai jos ca să mă ajuţi. Mă descurc.

- Dacă aşa vreţi, doamnă Mary. Cât priveşte valiza de armată a domnului OUie... cum o recunosc?

- E cea verde, rezemată de capătul peretelui din dreapta. Are numele lui pe ea: „Căpitan Ollie DuMont, Armata SUA“. N-ai cum s-o ratezi, dar trebuie să ştergi praful de pe ea. Capacul n-a mai fost deschis de mult timp, aşa că va fi probabil nevoie să foloseşti ranga.

- Da, doamnă, a răspuns Henry, oprind limuzina în faţa scărilor mari ale verandei.

A privit cu ochi neliniştiţi cum Mary a ieşit de pe locul din spate al maşinii şi a început să urce pe veranda cu coloane albe. La jumătatea

distanței, bătrâna i-a făcut semn cu mâna să plece, însă el a rămas până când ea a urcat ultima treaptă. La scurt timp după aceea, Sassie Doi, numită așa pentru că era a doua Sassie din familia ei care lucra ca servitoare în casa Toliver, a deschis ușa din față și a întrebat pe un ton apăsat:

- Doamnă Mary, ce căutați aici? Știți că nu vă face bine căldura asta.

-Chiar nu mă deranjează, Sassie! a zis Mary odihnin- du-se pe unul dintre scaunele mari și albe, care dădeau un farmec aparte verandei, l-am spus lui Henry să mă lase în față pentru că doream să urc din nou scările, să simt acea senzație de a intra în casă pe ușa din față. N-am mai făcut asta de secole. Și a trecut mult timp de când n-am mai stat aici să privesc împrejurimile.

-Nu aveți ce să vedeți în împrejurimi, poate doar cum crește iarba. Toți sunt înăuntru la răcoare. Și n-o să observați nici vreun fir de iarbă schimbat față de ultima dată când ați stat aici, doamnă Mary. De ce vreți să faceți asta tocmai acum? Prânzul e aproape gata.

- *Dejunul,* Sassie, a corectat-o Mary apăsat. *Dejunul* este aproape gata. Când am început noi, sudicii, să numim masa de la amiază *prânz*?

- Probabil, odată cu toți ceilalți, aș zice eu.

40

LeiCa MeacHam

-Atunci toți ceilalți să se ducă naibii! De acum, la amiază servim *dejunul.* Dejunul și *masa de seară.* Restul lumii are *prânz* și *cină.*

Cu mâinile în șolduri, Sassie și-a privit îngăduitoare stăpâna.

- Din partea mea, e în regulă. Acum, în ceea ce privește *dejunul*... O să fiți gata de masă în aproximativ zece minute, când Henry coboară din mansardă?

- E perfect, a răspuns Mary, I-ai dat cheia de la valiza lui Ollie?

- Da. De ce Dumnezeului vreți să o deschideți?

-Am nevoie de ceva de acolo. Voi merge după cină să iau acel ceva.

- Nu poate să caute Henry?

- *Nu!* s-a răstit Mary, strângând speriată brațele scaunului. Fața întunecată a lui Sassie s-a crispat, astfel că bătrâna a adăugat pe un ton împăciuitor: Eu sunt singura care știe ce e. E... ceva ce trebuie să fac singură.

-Atunci e-n regulă. Servitoarea părea sceptică. Vreți niște ceai cu gheață?

-Nu, mulțumesc. Nu-ți face griji pentru mine, Sassie. Știu că azi mă port un pic ciudat, dar e plăcut să mă port mai nebunește uneori.

-Aha, a murmurat Sassie. Atunci o să vin să vă iau de îndată ce coboară Henry.

Mary a simțit privirea îngrijorată a lui Sassie. îi părea rău că o speriase. Și ea, și Henry credeau că o luase razna. Ceva rece ar fi fost bine-venit. Și-ar fi dorit să nu fi refuzat ceaiul cu gheață, însă nu voise s-o suprasolicite pe Sassie.

S-a așezat mai comod și și-a plimbat încet privirea de o parte și de cealaltă a bulevardului. Vila Toliver era la o înălțime suficientă cât să-i permită o priveliște bună asupra împrejurimilor. Stră-străbunica ei avusese grijă de asta. Și ea iubise casa și strada asta. Și totuși părea aproape neschimbat. Deși adăposturile pentru trăsuri deveniseră garaje, sistemele de irigație înlocuiseră udatul de mână, făcut cândva de cei care ajutau pe lângă casă, iar câțiva dintre copacii mai vechi căzuseră, grația de dinainte de război a bulevardului rămăsese intactă - o mică parte a Sudului care nu fusese încă luată pe aripile vântului.

41

Oare Rachel avea să poată înțelege vreodată cât o costase faptul că-i luase acest loc? Oare și-ar putea imagina cândva cum se simțise ea trăindu-și ultimele săptămâni de viață știind că era ultimul Toliver care locuia în casa familiei, în casa pe care o construiseră înaintașii ei? Cel mai probabil, nu. Ar fi însemnat să ceară prea mult de la ea...

- Doamnă Mary, iar vorbiți singură.

-Poftim? Uimită, Mary și-a ridicat privirea spre servitoarea ei.

Sassie Doi stătea în picioare în fața ei.

- Iar vorbiți singură. Și unde vă sunt perlele? Le aveați când ați plecat de aici.

Mary și-a dus mâna la gât.

-Ah, le-am lăsat pentru Rachel...

- Pentru Rachel? Ah, nu se mai poate! Doamnă Mary, trebuie să plecați din căldura asta numaidecât.

- *Sassie!*

Dintr-odată, mintea lui Mary s-a limpezit. Trecutul s-a spart în bucăți, pus în umbră de claritatea prezentului. Era din nou ea însăși, așa că a preluat numaidecât comanda. Nimeni nu-i spunea ei ce să facă, nici măcar Sassie, care făcea parte din familie și avea acel drept. Mary a arătat cu bastonul către servitoare.

-O să vin când mă voi simți pregătită. Tu și Henry mâncați înainte. Pune-mi, te rog, o porție deoparte și las-o în cuptor.

Fără să se arate supărată de încercarea lui Mary de a o pune la punct, Sassie a spus:

- Dar ce ziceți de niște ceai cu gheață?

- Fără ceai cu gheață, Sassie. Adu-mi un pahar de Tait- tingerı din sticla din frigider. Spune-i lui Henry să o deschidă. Știe el cum. Sau, dacă stau să mă gândesc, adu-mi mai bine toată sticla. Bag-o în gheață într-o frapieră.

Ochii lui Sassie s-au mărit.

-Șampanie? Vreți *șampanie* pe căldura asta? Doamnă Mary, nu beți niciodată alcool.

-Astăzi beau. Acum, du-te și fă ce-ți spun, înainte să moară Henry de foame. Stomacul lui făcea ca un tigru în cușcă.

1 Vin spumant franțuzesc de lux (n.red.)

Dând din capul ei cu păr cărunt, Sassie s-a retras și s-a întors cu o tavă pe care erau așezate obiectele cerute. A lăsat-o cu zgomot pe măsuța de lângă Mary.

- E bine așa?

- Perfect, a răspuns Mary. Mulțumesc, Sassie. A privit-o pe servitoare cu o afecțiune profundă. Ți-am spus vreodată cât de mult însemni pentru mine?

- Nu îndeajuns, a răspuns servitoarea. Acum nu-mi pasă dacă protestați, doamnă Mary, eu tot o să vin din când în când să văd ce faceți, așa că aveți grijă ce spuneți când vorbiți singură, dacă nu vreți să vă scape vreun secret.

- O să am grijă să îmi port cu mare atenție conversațiile cu mine însămi, Sassie. Mai e ceva, Sassie. Henry a reușit să deschidă capacul de

la lada lui OUie?

-Da.

- E foarte bine.

Mary a dat din cap satisfăcută.

După ce Sassie s-a retras, şi-a turnat şampanie în pahar şi l-a dus la buze. Nu mai băuse alcool din tinereţe, exceptând cele câteva sorbituri de şampanie de Anul Nou. Ea ştia cel mai bine. Alcoolul avea puterea să o ducă înapoi în timpuri şi;n locuri pe care se chinuise aproape toată viaţa să le uite. însă acum voia să se întoarcă. Dorea să-şi amintească totul. Aceea era ultima ei şansă de-a se întoarce în trecut, iar şampania avea să o ducă acolo. Sorbea încet, aşteptând sosirea covorului ei zburător. După o vreme, a început să se simtă de parcă ar fi fost prinsă în vârtejul trecutului. Călătoria ei începuse.

Povestea lui Mary

capitolul 5

Hoivbutker, Texas, iunie 1916

Mary Toliver, în vârstă de şaisprezece ani, mama şi fratele ei stăteau în scaunele aşezate în faţa biroului, în atmosfera funerară a biroului de avocatură al lui Emmitt

43

Waithe. Mirosul de piele, tutun şi cărţi vechi îi amintea de biroul tatălui ei de acasă, acum închis cu o panglică neagră care trecea prin faţa uşii. Ochii ei s-au umplut din nou de lacrimi şi şi-a strâns mâinile şi mai mult, lăsându-şi capul în jos până când a reuşit să-şi înfrângă pentru o vreme durerea din suflet. Imediat, a simţit mâna consolatoare a lui Miles peste a ei. De cealaltă parte a fratelui ei, îmbrăcată complet în negru şi vorbind prin vălul care îi acoperea chipul, Darla Toliver a scos o exclamaţie plină de milă şi a spus iritată:

- Dacă Emmitt nu apare curând, o trimit pe Mary acasă. Nu are de ce să stea aici şi să treacă prin toate astea la aşa de puţin timp de când şi-a văzut tatăl îngropat. Emmitt ştie cât de apropiaţi erau. Nu-mi pot imagina ce-1 ţine atât. De ce nu-i putem spune lui Mary ce scrie în testament atunci când ea va fi pregătită pentru asta?

- Probabil e obligatoriu ca moştenitorii să fie prezenţi în astfel de situaţii, a spus Miles cu limbuţia formală la care începuse să apeleze tot

mai des de când plecase la colegiu. De asta insistă Emmitt să fie și ea aici.

-Ah, aiurea! i-a răspuns Daria fiului ei, pe un ton neobișnuit de tăios. Dragul meu, suntem în Howbutker, nu la Princeton. Mary e doar un beneficiar minor al testamentului tatălui tău. Nu e absolut deloc nevoie să fie și ea aici azi.

Mary le asculta conversația fără prea mare atenție. Se distanțase atât de mult de ei - de toată lumea - de la moartea tatălui ei, încât Miles și mama ei vorbeau de multe ori ca și când ea nu ar fi fost prezentă.

încă nu-i venea să creadă că de-acum încolo avea să se trezească în fiecare zi și să constate că tatăl ei nu avea să mai fie acolo. Cancerul îl doborâse prea repede, astfel că ea nu se putuse obișnui cu moartea lui iminentă. Fusese destul de greu să-și piardă bunicul, cu cinci ani în urmă, dar măcar bunicul Thomas trăise șaptezeci și unu de ani. Tatăl ei dispăruse la doar cincizeci și unu - prea tânăr ca să piardă toate lucrurile pentru care muncise... tot ceea ce iubea. Cu o noapte în urmă, stătuse trează până târziu, în camera ei, întrebându-se ce urma să se întâmple cu ei acum, când tatăl ei nu mai era. Ce avea să se aleagă de plantație?

44

LeiCa 'Meacfiam

Miles nu dorea nimic din ea. Toată lumea știa asta. Voia doar să fie profesor universitar și să predea istoria.

Mamei ei nu-i păsase niciodată prea mult de Somerset și abia dacă știa cum funcționau lucrurile. Interesul Dariei se limita la a fi soția lui Vernon Toliver și stăpâna casei de pe Houston Avenue. Din câte știa Mary, ea mersese doar de câteva ori în afara orașului, unde începea plantația care se întindea pe multe hectare de-a lungul șoselei, aproape până în ținutul următor. Intr-o parte era Dallasul, iar în direcția opusă - Houstonul, orașe unde mamei lor îi plăcea să meargă cu trenul la cumpărături și să rămână peste noapte.

Multe începuturi de vară veniseră și trecuseră, iar mama ei nu văzuse niciodată câmpiile presărate cu mii de flori de bumbac, ale căror culori variau de la alb dens la roșu-des- chis. Mary nu ratase nici o ocazie. Era entuziasmată la vederea florilor, care, treptat, se transformau în mici umflături tari, iar în august, deodată, ici și colo în marea de verde, se

zărea câte o pată albă. Ah, să vadă cum se răspândește acel alb, să călărească, așa cum făcea de multe ori cu tatăl și cu bunicul Thomas, în acea imensitate albă care se ridica din curentul verde la linia orizontului și să știe că totul aparținea familiei Toliver!

Nu era bucurie mai mare! Iar acum apăruse înfiorătoarea posibilitate ca toate acestea să dispară curând. Un gând care o paraliza i se cuibărise în minte încă de dimineață. Dacă mama ei *vânduse* plantația?! Ca noua stăpână a plantației Somerset, era liberă să renunțe la ea dacă dorea, și nimeni nu avea să o oprească.

Dintr-odată, ușa unui birou alăturat s-a deschis încet. Emmitt Waithe, avocatul de-o viață al familiei Toliver, și-a făcut apariția, scuzându-se că îi făcuse să-l aștepte. Mary a simțit ceva ciudat în comportamentul lui, ceva ce nu avea legătură cu întârzierea. Din compasiune pentru suferința ei sau din cine știe ce alt motiv, părea a nu îndrăzni s-o privească în ochi. Era agitat, fapt cu totul neobișnuit pentru un om atât de taciturn și de zgârcit în mișcări ca el, și părea ciudat de preocupat de confortul lor. Doreau ceai sau cafea? Putea să-i ceară secretarei

să meargă la magazin și să-i cumpere lui Mary o apă minerală...

- Emmitt, te rog, l-a întrerupt Daria, încercând să-l liniștească, nu avem nevoie decât de concizia ta. Toți suntem la capătul puterilor, și aș vrea să te rog să... să treci direct la subiect.

Emmitt și-a dres glasul, a privit-o ciudat pe Daria câteva secunde, apoi s-a conformat cerinței femeii. întâi a scos o scrisoare dintr-un plic așezat pe un document pe care îl adusese cu el.

-Aceasta este, ei bine, o scrisoare de la Vernon, pe care a compus-o cu puțin timp înainte să moară. A insistat să v-o citesc înainte să vă dezvălui conținutul testamentului său.

Ochii Dariei s-au umezit în spatele voalului.

- Desigur, a spus ea, strângând mâna fiului ei.

Emmitt a început:

Draga mea soție, dragii mei copii,

Nu m-am considerat niciodată un om laș, însă descopăr că nu am curajul să vă fac cunoscut conținutul testamentului meu cât sunt încă în viață. Vă asigur, înainte de a-l citi, că vă iubesc din toată inima și că mi-aș

fi dorit ca împrejurările să îmi fi permis o împărțire mai dreaptă și mai generoasă a averii mele. Daria, iubita mea soție, te rog să înțelegi de ce am făcut ceea ce am făcut. Miles, fiule, nu mă aștept să înțelegi, însă, într-o zi, urmașii tăi vor fi recunoscători pentru moștenirea pe care ți-o încredințez.

Mary, mă întreb dacă nu cumva, amintindu-mi de tine așa cum o fac acum, prelungesc blestemul care s-a abătut asupra familiei Toliver încă de când primul pin a fost tăiat din Somerset. Iți încredințez responsabilități multe și grele, dar, sper eu, nu te vor aduce totuși într-o poziție care să-ți umbrească fericirea.

Soțul și tatăl vostru iubitor,

Vernon *Toliver*

- Cât de ciudat, a spus Daria încet, în timp ce Emmitt împacheta scrisoarea în liniște și o introducea în plic.

46

Leita Meactam

Ce crezi că a vrut Vemon să spună prin „o împărțire mai dreaptă și mai generoasă a averii mele"?

- Urmează să aflăm, a răspuns Miles, cu trăsăturile chipului său subțire brusc înăsprite.

Mary rămăsese nemișcată. Ce voia tatăl ei să spună prin „responsabilități multe și grele"? Aveau vreo legătură cu ultimele cuvinte pe care i le adresase și pe care ea le considerase doar bâlbâială incoerentă a unui om aflat pe moarte, care retrăia un coşmar teribil? „Indiferent ce faci, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătești, ia pământul înapoi, Mary."

-Mi s-a spus să vă mai aduc la cunoștință un lucru înainte să citesc testamentul, a zis Emmitt, ridicând alt document. I l-a întins peste birou lui Miles și a explicat: E un contract de ipotecă. înainte să afle că e pe moarte, Vernon a împrumutat bani de la Banca Boston, oferind Somerset drept garanție. A împrumutat banii ca să plătească o serie de datorii ale plantației și să mai cumpere pământ pe care să cultive bumbac.

După ce a parcurs rapid documentul, Miles a ridicat capul.

-Ce citesc eu aici e corect? Dobândă de zece la sută timp de zece ani? Asta e jaf la drumul mare!

-Unde ai fost până acum, Miles? Emmitt și-a ridicat mâinile în aer.

Fermierii de aici au plătit de două ori pentru privilegiul de a se îndatora la brokeri și la bănci comerciale mari din est. Dacă ar fi garantat cu recolta, ar fi plătit o rată mult mai mare, însă, pentru că a ipotecat terenul, a putut obține banii mai ieftin, dacă pot spune așa.

Mary stătea nemișcată, îngrozită. Pământul ipotecat... nu mai era în mâinile familiei Toliver? Acum înțelegea sensul rugăminții tatălui ei muribund... disperarea lui. Dar de ce i-o spusese ei?

-Și dacă recolta e săracă? a întrebat Miles răstit. Desigur, bumbacul se vinde la prețuri foarte mari acum, dar dacă avem o recoltă slabă? Asta înseamnă că pierdem plantația?

47

Emmitt a dat din cap. Plimbându-și privirea de la chipul încordat al avocatului la cel roșu al fratelui ei, Mary a deschis gura pentru prima dată.

-Recolta *nu va fi săracă!* a spus ea, aproape isterică. Și nu vom pierde plantația. Nici măcar să nu te gândești la asta, Miles!

Miles și-a trântit mâna pe brațul scaunului.

- Dumnezeule mare! Ce-o fi fost în capul tatei de-a vrut să cumpere mai mult pământ când asta îl punea în pericol pe cel pe care îl avem deja? De ce naiba ne-a băgat în datorii și mai mari achiziționând mașinării pe care le-a considerat absolut necesare fix în momentul ăsta? Credeam că e un om de afaceri foarte priceput.

- Dacă te-ar fi interesat afacerile lui, ai fi aflat mai multe despre ce făcea, Miles, a spus Mary, sărind în apărarea tatălui lor. Nu e drept să-l învinuiești acum pe tata pentru decizii pe care nu te-ai oferit nici măcar o dată să-l ajuți să le ia.

Miles părea surprins de atacul ei. Se certau extrem de rar, chiar dacă erau foarte diferiți. Miles era un idealist, gravitând deja către marxism, care propovăduia renunțarea la proprietate și la profit din partea clasei superioare și împărțirea ei egală către mase. Ura sistemul de arendă, care înflorea în Cotton Belt, considerând că acesta fusese conceput ca să-l lege pe fermierul arendaș sărac de proprietarul de plantație. Tatăl lui se împotrivea cu vehemență punctului său de vedere, explicând că, gestionat corespunzător, sistemul de arendă îl făcea pe fermierul arendaș propriul stăpân. Mary îi ținea categoric partea tatălui ei.

- Miles nu putea fi implicat în deciziile tatălui tău, Mary Lamb, pentru că în ultimii patru ani a fost plecat la școală. Voalul Dariei se mișca în timp ce femeia își dojenea fiica. Ce s-a făcut e bun făcut. Dacă vom avea nevoie de bani, vom vinde pur și simplu o parte din Somerset. Dacă tatăl vostru ar fi știut că era pe moarte, nu ar fi cumpărat niciodată parcele în plus. De acolo, din rai va înțelege de ce trebuie să repar dezastrul pe care el nu a intenționat niciodată să-l facă. Nu-i așa, Emmitt? Acum, te rog, citește

testamentul, ca să încheiem cu asta. Mary nu pare să se simtă bine. Trebuie să o ducem acasă.

Aruncându-i Dariei o nouă privire ciudată, Emmitt a ridicat încet documentul și l-a citit cu voce tare. Când a terminat, ascultătorii săi au rămas fără cuvinte, prea șocați pentru a mai rosti vreun cuvânt.

- Nu... nu-mi vine să cred, a șoptit Daria într-un final. Din spatele voalului, ochii ei sticleau de uimire. Vrei să spui că Vernon i-a lăsat întreaga plantație... lui Mary, cu excepția fâșiei strâmte de lângă Sabine? Asta e tot ce primește fiul nostru de la tatăl lui? Și tot Mary va avea și casa? Iar eu primesc doar banii care sunt acum în bancă? Și nu cred că sunt prea mulți, pentru că Vernon a folosit, cu siguranță, până la ultimul cent ca să plătească ipoteca.

-Așa se pare, a aprobat avocatul, consultând o pagină dintr-un registru bancar. Insă, Daria, sper să înțelegi că ai dreptul legal să locuiești în casă și să primești douăzeci la sută din profiturile obținute din teren până la recăsătorire sau la deces. Vernon a specificat asta în testament.

- Câtă... generozitate din partea lui, a spus ea, strângând din buze.

Mary stătea nemișcată, cu mâinile încleștate, străduin- du-se să nu lase să se vadă ușurarea și bucuria care-i umpleau sufletul până atunci întunecat. Plantația era a ei! Tatăl ei, știind că soția sa ar fi vândut-o, o lăsase în mâinile singurului Toliver care n-ar fi renunțat la ea niciodată. Nu conta că Miles fusese împuternicit până când ea avea să poată prelua legal plantația, la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani. De dragul celor douăzeci de procente ale mamei lor, Miles n-avea să pericliteze

prosperitatea plantației și urma să aibă ca prioritate achitarea împrumutului.

Fratele ei se ridicase și se plimba prin încăpere cu pași mari, după cum îi stătea în fire atunci când era agitat.

-Adică îmi spui, a reluat el și s-a întors exasperat către avocat, că traiul mamei pentru tot *restul vieții ei* depinde de succesul plantației și că i se ia chiar și dreptul de proprietate asupra propriei case?

Emmitt răsfoia niște hârtii și evita să-l privească.

- Lăsându-i casa lui Mary, s-a asigurat că mama voastră va avea mereu o casă, Miles. De multe ori, în situații ca asta,

49

Trandafiri

casa e vândută în momente nepotrivite, iar banii obținuți din vânzare sunt cheltuiți imediat. Și lasă-mă să-ți amintesc faptul că douăzeci la sută din profituri nu e chiar puțin. La prețul la care se vinde acum bumbacul, dacă războiul ajunge în Statele Unite, Somerset se va bucura de câștiguri imense. Mama ta va putea să trăiască foarte confortabil.

-Cu cheltuieli mai restrânse și cu condiția ca recolta să nu fie săracă, a șoptit Daria.

Emmitt s-a înroșit și l-a privit pe Miles pe deasupra ochelarilor.

- De dragul tău, e de datoria lui Miles să aibă grijă să nu se întâmple asta. Avocatul a stat o clipă pe gânduri, ca și când^ar fi ezitat dacă să spună sau nu ce-i stătea pe limbă. Intr-un final, a părut să se hotărască, și-a pus stiloul pe birou și s-a lăsat pe spate în scaun. De fapt, Vernon a considerat că nu exista altă soluție decât să scrie un astfel de testament.

încă în picioare, Miles a întrebat cu un dispreț evident:

- Da? Și de ce, mă rog?

Emmitt a privit-o direct pe Daria.

- Se temea că vei vinde plantația, draga mea - așa cum ai propus să faci cu doar câteva minute în urmă. Așa vei putea să te bucuri în continuare de ceea ce produce Somerset, la fel cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi trăit Vernon, iar plantația și casa rămân în familia Toliver.

- Doar că, dacă înainte eram întreținută de soțul meu, acum voi fi dependentă de fiica mea ca să am o pâine și un acoperiș deasupra capului.

Daria a vorbit cu o voce atât de lipsită de vlagă, încât voalul abia s-a mișcat.

- Ca să nu mai vorbesc despre faptul că a stricat și planurile mele pentru următorii cinci ani, a spus Miles cu buza de sus tremurându-i de furie.

Daria a slăbit strânsoarea de pe brațele fotoliului și și-a unit mâinile în poală.

-Așadar, înțeleg că împrejurările la care s-a referit soțul meu în scrisoare aveau de-a face cu teama lui că aș fi vândut plantația sau că nu aș fi avut grijă de ea cum trebuie. Acestea sunt motivele care au făcut imposibilă - cum s-a

IBBtttttmtIIMIIIUItiHw
ami

exprimat el? - „o împărțire mai dreaptă și mai generoasă a averii mele“?

-Ai înțeles perfect motivele soțului tău, Daria. Expresia feței lui Emmitt s-a înmuiat, sperând să liniștească spiritele. Vernon credea că Mary este cel mai potrivit membru al familiei Toliver pentru a se ocupa de plantație. Se pare că i-a moștenit atât abilitatea de a gestiona pământul, cât și devotamentul și loialitatea pentru Somerset și pentru stilul de viață pe care îl permite aceasta. S-a gândit că ea este cea care poate face plantația să aducă beneficii pentru toată lumea și care o poate păstra pentru generația următoare, în care sunt incluși și copiii tăi, Miles.

Miles a schițat un zâmbet plin de dezgust și s-a așezat în spatele scaunului mamei sale, punându-i mâna pe umăr în semn de consolare.

-Așa...

Vocea Dariei era lipsită de orice emoție. Și-a ridicat voalul și l-a așezat cu calm printre penele negre ale pălăriei ei mult prea mari. Era o femeie foarte frumoasă, cu piele albă, de culoarea alabastrului, și ochi mari și strălucitori. Fiul său moștenise această nuanță de chihlimbar, părul castaniu și forma nasului ei mic și elegant. Pe de altă parte, Mary avea acea combinație de trăsături care îi caracterizase pe Toliveri încă din zilele primilor membri ai familiei Lancaster. Îți dădeai seama imediat că

era fiica lui Vernon Toliver.

Tremurând, Mary a urmărit-o pe mama ei ridicându-se de pe scaun, un chip rece și distant, aproape o străină în costumul ei negru și sumbru. Faptul că-și ridicase vălul o îngrijora; la fel și strălucirea ciudată din ochii ei. Toate urmele suferinței dispăruseră. Albul ochilor i se vedea foarte clar. Ea și Emmitt s-au ridicat la rândul lor.

-Trebuie să te mai întreb ceva, Emmitt, pentru că nu mă pricep la lucrurile astea...

- Da, draga mea, orice, a răspuns Emmitt, înclinându-se ușor.

- Hotărârile testamentului... vor fi făcute publice?

Emmitt și-a țuguiat buzele.

-Testamentul este un document public, a explicat el ezitând. După ce se confirmă, intră în arhiva tribunalului,

pe care o poate folosi oricine, mai ales creditorii. De asemenea... Avocatul și-a dres glasul, stânjenit. Testamentele care au fost depuse pentru confirmare sunt menționate în 2iar. Acest lucru este în favoarea celor care pot avea ceva de contestat

- Membrii familiei sunt excluși, a spus Miles, cu fălcile încleștate.

-Atunci toți cei curioși de detaliile testamentului le pot afla? a întrebat Daria.

Emmitt a dat din cap. Se părea că pe Daria o cam lăsau puterile.

- La naiba cu tata! a izbucnit Miles, dând la o parte scaunul din fața mamei lui, făcându-i loc să iasă.

-Ah... mai e ceva ce i-am promis lui Vernon că voi face, Daria, a spus Emmitt. A deschis un dulap din spatele lui și a scos o vază care conținea un trandafir roșu. Soțul tău mi-a cerut să-ți dau asta după citirea testamentului. Orice s-ar întâmpla, păstrează vaza.

Daria a luat încet vasul cu gât lung în mâna ei înmă- nușată, în timp ce copiii o priveau cu atenție. După ce a studiat-o îndelung, a așezat-o pe biroul lui Emmitt și a scos trandafirul.

- Păstrează vaza, a spus ea, cu un zâmbet atât de străin, încât toți s-au dat ușor în spate. Haideți, copii!

Când a ieșit din încăpere, Darla Toliver a aruncat trandafirul roșu într-

un coș de gunoi de lângă ușă.

capitolul 6

în drum spre casă, în trăsura trasă de cai arăbești a familiei Toliver, toți erau tăcuți. Mary se retrăsese cât mai departe în colțul ei. Priveau afară prin ferestrele fumurii, cu același aer sumbru cu care merseseră la înmormântarea lui Vernon Toliver, cu patru zile în urmă. în acea zi, Mary simțise în trăsură un gol care fusese umplut astăzi de o forță înspăimântătoare și invizibilă, ce părea în stare să o despartă de mama și de fratele ei,

—Munți

iar pe ei de amintirea soțului și a tatălui pe care îl iubiseră amândoi.

A privit către mama ei. Știa de legenda trandafirilor, înțelegea sensul trandafirului roșu pe care i-1 lăsase tatăl ei și semnificația teribilă a gestului mamei ei, care îl aruncase în coșul de gunoi de lângă ușa domnului Waithe. Mary, care privea îngrijorată profilul palid și lipsit de expresie al mamei sale, avea trista certitudine că tatăl ei nu avea să fie niciodată iertat pentru ceea ce făcuse.

Și ce făcuse? Tatăl ei pur și simplu se asigurase că plantația și casa familiei aveau să rămână în mâinile Toliverilor. Dacă ar fi apărut dificultăți financiare sau dacă s-ar fi recăsătorit - ceea ce ar fi obligat-o să locuiască în altă parte -, mama ei le-ar fi vândut. Iar dacă i-ar fi lăsat pământul lui Miles, asta ar fi echivalat cu pierderea moștenirii lor. Lăsându-i-1 ei, se asigurase că avea să fie păstrat pentru copiii copiilor lui.

Totul era foarte clar. Atunci de ce era mama ei atât de supărată? Și Miles la fel? în timp, el ar fi putut urma o carieră de profesor. Cinci ani nu însemna prea mult. în acea perioadă, ea nu intenționa să piardă nici un minut, avea să învețe tot ce trebuia despre cum să administreze plantația. Len Deeter urma să o ajute. Era un supraveghetor excelent, cinstit și muncitor, loial familiei Toliver, foarte apreciat de lucrători. Ce nu învățase de la bunicul și de la tatăl ei avea să învețe de la el. Probabil că Miles nu era nevoit să stea acolo până când împlinea ea douăzeci și unu de ani. Doi ani ar trebui să fie de ajuns, apoi el putea să plece, iar ea avea să îi trimită prin poștă documentele pe care trebuia să le semneze.

Până atunci, ea va fi preluat deja conducerea Somerset.

După-amiaza târziu, Mary s-a dus să-i expună aceste argumente și mamei sale, pentru a apăra acțiunea tatălui ei. A găsit-o pe Daria întinsă pe un șezlong în camera pe care o împărțise cu soțul ei, cu părul castaniu desfăcut din coafura pompoasă și lăsat liber pe umeri. Soarele după-amiezii arunca o strălucire bolnăvicioasă prin draperiile galbene. Mary s-a întrebat neliniștită dacă nu cumva halatul de casă violet aprins pe care îl purta avea

53

Trandafiri

vreo semnificație, era un fel de respingere. Rochia și pălăria neagră dispăruseră; la fel și florile de condoleanțe pe care mama ei ceruse să fie duse din salon după ce trupul soțului ei fusese scos din casă pentru înmormântare. Mai devreme, când o întâlnise pe Sassie coborând scările cu un braț de flori încă proaspete, întrebase cu groază:

- Ce înseamnă toate astea?

- Ce crezi? Vocea servitoarei era sumbră. Cred că aici nimic nu va mai fi ca înainte.

Mary avea același sentiment în timp ce o studia neliniștită pe mama ei, care stătea întinsă pe șezlong. în trăsăturile ei foarte albe și în rigiditatea trupului ei se citea o răceală înfricoșătoare. Toată căldura sufletească părea să o fi părăsit. O străină rece și intangibilă, îmbrăcată într-un halat de casă din satin violet.

-Mă întrebi ce altceva ar fi putut face? a repetat Daria întrebarea lui Mary. O să-ți spun, draga mea fiică. Ar fi putut să mă iubească mai mult decât și-a iubit pământul. Asta ar fi putut să facă.

- Dar, mamă, tu l-ai fi vândut!

-Sau, dacă asta nu se putea, a continuat Daria cu ochii închiși, ca și cum Mary nu ar fi scos nici un cuvânt, ar fi putut măcar să își împartă averea în mod egal între fiul și fiica noastră. Acea fâșie moștenită de Miles nu are nici o valoare. Se inundă în fiecare primăvară. Nimic din ce se plantează acolo nu poate ajunge la maturitate înainte sau după ploi.

-Totuși, face parte din Somerset, mamă, iar tu știi că lui Miles nu i-a păsat niciodată nici cât negru sub unghie de plantație.

-Cel puțin, a continuat Daria cu aceeași voce neînsufletită, ar fi putut

să se gândească la sentimentele mele și să-și fi imaginat cum va apărea în fața tuturor prietenilor noștri faptul că și-a lăsat bunăstarea soției în mâinile fiicei sale.

- *Mamă...*

Cu ochii încă închiși, Daria a spus:

- Dragostea tatălui tău a fost cea mai mare comoară a mea, Mary. Mă simțeam mândră să fiu soția lui, să fiu

MWWW8>8iHmo»ajiawHÉt
uâÜliiii

aleasă dintre toate femeile cu care s-ar fi putut căsători, unele mai frumoase decât mine...

- Nimeni nu e mai frumoasă decât tine, mamă, a șoptit Mary, înecându-se de mâhnire.

- Dragostea lui mi-a dat viață, mi-a dat un statut, m-a făcut importantă. Insă acum mă simt ca și când totul ar fi fost o cacealma, ceva de care să mă bucur doar cât trăia el. Când a murit, a luat cu el tot ceea ce am crezut că reprezint eu însămi pentru el și el pentru mine.

- Dar, mamă...

Nu a reușit să mai adauge nici un cuvânt. Pentru că, în adâncul sufletului ei de șaisprezece ani, Mary știa că mama ei spusese adevărul. In definitiv, păstrarea plantației cântărise în ochii tatălui său mai mult decât mândria, sentimentele și bunăstarea soției sale. Teoretic, o lăsase fără nici un ban, dependentă de copii și subiect de batjocură pentru societatea din Howbutker.

Mary, deși nu se arăta foarte îngăduitoare cu slăbiciunile oamenilor, nu prea putea să o învinuiască pe mama ei că se simțea sfârșită și pustiită, de vreme ce nu-i mai rămăseseră drept mângâiere nici măcar amintirile. Cu obrajii plini de lacrimi, a îngenuncheat lângă șezlong.

-Tata nu a vrut să te rănească, știu asta.

Și-a lăsat capul pe pieptul mamei ei, însă chiar și atunci când lacrimile ei udau satinul violet, o parte din ea se bucura că Somerset îi revenise ei, și și-a jurat să nu renunțe niciodată la plantație, oricât ar fi costat-o această ambiție. Niciodată. Avea să se revanșeze cumva... Intenționa să muncească din greu pentru a se asigura că Somerset avea să-i ofere

mamei ei mătăsurile și satinul care-i plăceau atât de mult. Somerset avea să crească, iar numele Toliver urma să fie atât de cunoscut, încât nimeni n-avea să îndrăznească să spună ceva la adresa mamei ei. Și, după o vreme, toți vor uita de trădarea lui Vernon Toliver și își vor da seama că procedase bine împărțind moșia așa cum o făcuse. Toți aveau să vadă cât de stimată era Darla Toliver de copiii și de nepoții ei, iar durerea urma să dispară.

- Mamă?
- Sunt aici, Mary.

55

însă nu era - așa îi spunea instinctul. Nu avea să mai fie niciodată mama pe care o știau ea și Miles. Mary ar fi dat orice să o vadă pe picioare, normală și binevoitoare, frumoasă și fericită chiar și în aceste momente de durere profundă. Totul în afară de Somerset, s-a răzgândit Mary, șocată de acel gând brusc, de bariera de care dragostea ei nu putea trece.

Exact ceea ce nu putuse nici tatăl ei să facă.

A simțit cum un sentiment puternic de mâhnire îi străpunge sufletul, la fel de dureros ca momentul în care mâna tatălui ei alunecase pentru totdeauna dintr-a sa.

- *Mamă! Mamă! Nu ne părăsi, nu ne părăsi!* a suspinat ea, simțind cum i se accentuează isteria în timp ce scutura forma inertă din satinul violet.

în acea seară, în timp ce stătea pe veranda din față în lumina crepusculului, Mary și-a dat seama că cineva o privea din spatele ușii cu draperii negre. Era Percy Warwick. Avea expresia încremenită și serioasă pe care ea ajunsese să o asocieze cu dezaprobarea. Probabil că Miles le spusese deja lui și lui Ollie despre testament și, fără îndoială, ei împărtășeau părerea fratelui ei.

Ei formau o frăție - Miles Toliver, Percy Warwick și Ollie DuMont. Fuseseră de nedespărțit încă de când erau copii, ducând mai departe prietenia pe care o începuseră bunicii și pe care o continuaseră tații lor. în timpul slujbei de înmormântare, atenția îi fusese atrasă de cei trei care stăteau în picioare unul lângă celălalt. Cât de diferiți erau unul de altul! Ollie, scund, durduliu și vesel, eternul optimist. Miles, înalt, subțire,

cinstit, un cruciat care luptă cu disperare pentru o cauză. Și Percy, cel mai înalt și mai frumos dintre cei trei, prudent și rațional, un Apollo care veghea asupra lor. Și atunci simțise, preț de o clipă, invidia. Când de plăcut ar fi fost să se bucure și ea de prietenia pe care o împărțeau cei trei! Tatăl și bunicul ei erau singurii săi prieteni.

- Pot să intru? a întrebat Percy, cu o voce profundă și răsunătoare în amurgul de vară.

-Asta depinde de ce vrei să spui.

MMM—MM——

56 Xei'ffl *'Meacfmm*

Răspunsul ei i-a adus băiatului pe buze obișnuitul zâmbet amuzat. Ea și Percy nu vorbeau niciodată. Se duelau. Asta se întâmpla de două veri încoace și în vacanțe, când băieții veneau acasă de la Princeton. La fel ca Miles și ca Ollie, și Percy absolvise în iunie, iar de atunci lucra la fabrica de cherestea a tatălui său.

A chicotit și a intrat în cameră.

- La fel de înțepată ca întotdeauna când vine vorba despre mine. Presupun că nu vrei să aprind lumina.

- Presupui corect.

„Ce frumos e", se gândea ea cu ciudă. Amurgul părea să intensifice sclipirea părului său blond și bronzul puternic al pielii sale. Lucrase toată vara în aer liber alături de ceilalți muncitori, iar rezultatele se vedeau pe trupul său suplu și puternic. Auzise că avusese multe fete cât stătuse în est... Fete delicate, cu sânge nobil. îi auzise pe Miles și pe Ollie chicotind pe seama cuceririlor lui.

Mary a revenit în poziția inițială, cu capul rezemat de spătarul scaunului și cu ochii închiși.

-Miles s-a întors? Vocea ei era aspră din pricina mâhnirii și a oboselii.

- Da. S-a dus sus cu Ollie, să o vadă pe mama voastră.

- Bănuiesc că ți-a spus despre testament. Și, desigur, nu ești de acord.

-Bineînțeles că nu sunt! Tatăl tău ar fi trebuit să-i lase casa și plantația mamei tale.

Mary și-a ridicat capul surprinsă și furioasă. Percy era renumit pentru faptul că nu-i judeca pe ceilalți. Niciodată nu zicea „ar fi trebuit să" atunci când venea vorba despre treburile altora.

- Cine eşti tu să spui ce ar fi trebuit să facă tatăl meu?

El se apropiase de scaunul ei, cu mâinile în buzunare,

şi o privea solemn, cu chipul rămas în umbră.

- Cineva care ţine foarte mult la tine, la fratele tău şi la mama ta. Asta sunt.

Răspunsul lui a străpuns furia ei ca o săgeată înfiptă în gâtul unei vipere. Şi-a întors capul, clipind şi în- ghiţindu-şi nodul din gât, gata să izbucnească din nou în lacrimi.

57

Trandafiri

-Te rog, dacă ţii la noi, atunci păstrează-ţi părerile pentru tine, Percy. Tatăl meu ştia ce face, iar faptul că tu crezi contrariul nu face decât să îngreuneze şi mai mult lucrurile.

- Spui asta ca să îl aperi pe tatăl tău sau pentru că te simţi vinovată că tu ai fost singura băgată în seamă?

Mary a ezitat, dorind - *simţind nevoia* - să-i încredinţeze adevărul sentimentelor sale, dar se temea că asta avea să-i înrăutăţească părerea despre ea.

-Ce crede fratele meu? a întrebat ea, evitând să răspundă.

-Crede că eşti copleşită de bucurie că ai moştenit Somerset.

„Gata! Părerea fratelui meu e deja ştiută de toată lumea", se gândea ea. Fusese atentă să nu-şi dea în vileag exaltarea interioară, însă nu-i prostise pe Miles sau pe mama ei, iar ei o detestau pentru asta. Cu lacrimile pe obraji, a sărit furioasă de pe scaun şi a rămas în picioare lângă o fereastră a verandei. Se înălţase o lună palidă. A urmărit-o pierzându-se într-un şuvoi argintiu în faţa ochilor ei.

-Ţiganco... a murmurat el, apoi, înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmpla, a venit către ea şi i-a apăsat faţa inundată de lacrimi sub bărbia lui.

Ea a izbucnit în hohote la pieptul lui.

-Miles mă învinuieşte pe mine... pentru ce a lăsat tata prin testament, nu-i aşa? Şi mama crede acelaşi lucru. I-am pierdut, Percy, aşa cum l-am pierdut şi pe tata.

-A fost un adevărat şoc pentru ei, Mary, a spus el, mângâind-o pe cap. Mama ta se simte trădată, iar Miles e supărat în numele ei, nu al lui.

- Dar... dar nu sunt eu de vină că tata mi-a lăsat totul mie. Nu e vina mea că iubesc plantația, așa cum mama și Miles nu o fac.

- Știu, a spus el, cu o voce caldă și înțelegătoare. Dar poți să schimbi răul făcut.

- Cum? a întrebat ea, ridicând capul pentru a-i auzi propunerea.

-Vinde Somerset când împlinești douăzeci și unu de ani și împarte câștigul între voi.

58

£eiCa 'Meacdam

Mary n-ar fi fost mai mirată nici dacă ar fi văzut ieșin- du-i șerpi din cap. S-a retras din îmbrățișarea lui.

- Să vând Somerset? Il privea și nu-i venea să creadă, îmi sugerezi să *vând* Somerset ca să îndulcesc dezamăgirea mamei și a lui Miles?

- îți sugerez să faci asta ca să-ți salvezi relația cu ei.

-Adică trebuie să *cumpăr* o relație cu ei?

-Deformezi situația, Mary - ori ca să fie mai ușor

pentru conștiința ta, ori pentru că ești atât de orbită de obsesia ta pentru Somerset, încât nu poți să înțelegi adevăratul motiv al supărării mamei și a fratelui tău.

-*înțeleg!* a strigat Mary. Știu cum se simt mama și Miles! Ceea ce nici unul dintre voi nu vede este că onoarea mă obligă să îndeplinesc ultima dorință a tatălui meu.

-Nu a spus să nu vinzi plantația când împlinești douăzeci și unu de ani.

-Mi-ar mai fi lăsat-o mie dacă s-ar fi gândit că o *vând?*

- Și ce se întâmplă când o să ajungi la vârsta măritișului, iar soțul tău nu va vrea să-și împartă nevasta cu o plantație?

- Nu m-aș căsători *niciodată* cu un bărbat care nu înțelege și nu sprijină sentimentele mele pentru Somerset.

Percy a amuțit la auzul acestei replici. Cordeluța ei alunecase pe podea. El s-a aplecat și a ridicat-o. I-a pus-o pe umăr.

- De unde știi că n-o să iubești un bărbat care nu simte pentru Somerset ce simți tu? Nu cunoști altă lume în afară de Howbutker. Nu ai avut niciodată ocazia să fii interesată de altceva decât de plantație. Nu ai încercat altceva decât să fii o Toliver. Ai avut o existență foarte limitată,

Mary.

-Nu mă interesează să descopăr un alt stil de viață.

-Nu poți trage o asemenea concluzie decât dacă ai ceva cu care să compari.

- Ba da, pot. Oricum, nu cred că voi avea ocazia să fac o astfel de comparație, nu-i așa?

I-au auzit pe Miles și pe Ollie coborând scările. Spre surprinderea ei, Mary își dădea seama că îi părea rău

59

Trandafiri

că erau deranjați, așa cum regreta - trebuia să recunoască asta - alinarea resimțită în brațele lui Percy. Nu fuseseră niciodată atât de apropiați. Nu știuse niciodată că sub ochiul său stâng se afla un pistrui mic și abia atunci îi remarcase argintiul din jurul pupilelor.

-Nu ai fost niciodată de acord cu mine, nu-i așa? a întrebat ea pe neașteptate.

Sprâncenele blonde-închis ale lui Percy s-au ridicat.

- Nu ai ales cuvântul potrivit, a răspuns el.

-Atunci nu m-ai *plăcut*.

Și-a ținut respirația, așteptând ca el să-i confirme.

- Nici cuvântul ăsta nu e bun.

-Atunci care este cuvântul?

Obrajii îi ardeau, însă era hotărâtă să afle ce credea el despre ea. Apoi putea să se ducă naibii, n-avea s-o mai intereseze părerea lui. Nu i-ar mai fi stârnit niciodată curiozitatea.

înainte ca el să răspundă, Miles - cu Ollie pufnind în spatele lui - a intrat în încăpere.

-Aici erai! a spus fratele ei, iar pentru o secundă Mary a crezut că o căuta pe ea. însă și-a dat seama că, de fapt, Percy era cel căutat, căci pe ea a ignorat-o complet. Nu știam dacă ai plecat sau nu. Rămâi la cină? E multă mâncare, dar Sassie vrea să știe.

- Eu nu rămân, a spus Ollie, însă felul în care o privea pe Mary lăsa să se înțeleagă că și-ar fi dorit să rămână.

I-a zâmbit cu drag, iar ea i-a răspuns cu o tresărire ușoară a buzelor.

-Mă tem că nici eu nu pot, a spus Percy. Așteptăm musafiri, iar mama

vrea să fac pe gazda.

- Pe cine? a întrebat Miles.

- Fiica colegei de cameră a mamei de când mergeau la Bellington Hali în Atlanta şi tatăl ei. Fata vrea să se înscrie acolo anul ăsta. Mama ei a murit. Au venit să vorbim despre şcoală.

-Sau cel puţin ăsta e pretextul tatălui ei pentru o vizită, a spus Ollie făcându-i cu ochiul lui Miles.

-Da, tatăl ei pare genul care acţionează cu motive ascunse, iar mama crede că această vizită e un şiretlic,

a recunoscut Percy, însă, de regulă, mamele cred că toate fetele au pus ochii pe fiul lor.

„Şi totuşi, uite o fată pentru care Beatrice nu-şi face griji", se gândea Mary, simţind un impuls iraţional de gelozie faţă de cealaltă fată care avea să se bucure de atenţia lui la cină. Mary s-a întors către Ollie şi i-a atins dinadins mâneca.

- Ollie, sigur nu vrei să rămâi? Compania ta veselă ne-ar fi de folos în seara asta.

- Mi-ar plăcea, Mary Lamb, însă îl ajut pe tatăl meu cu inventarul de sfârşit de vară la magazin. Poate mâi- ne-seară, dacă invitaţia rămâne valabilă.

- E întotdeauna valabilă pentru tine, Ollie.

Chiar dacă a observat că fusese exclus, Percy nu a arătat-o. A afişat zâmbetul său obişnuit.

-O să ne terminăm discuţia altă dată, Ţiganco. Aminteşte-mi unde am rămas.

-Asta dacă nu uit, a răspuns Mary, strâmbându-se la auzul poreclei despre care el ştia că ea o ura.

- N-o să uiţi.

-Musafira ta... cum o cheamă şi cum e? a întrebat Miles, ieşind din cameră alături de prietenii săi.

- Lucy Gentry. Şi e destul de drăguţă. Nu prea mă interesează tatăl ei.

Nu a mai auzit şi restul conversaţiei, căci Miles i-a condus afară. De la fereastră i-a urmărit pe „băieţi", aşa cum îi numeau familiile lor,

îndepărtându-se pe aleea principală către mașinile lor Pierce-Arrow nounoute, cadou de absolvire de la tații lor. în iunie, Miles fusese intrigat și dezamăgit că nu găsise un cadou asemănător în grajd, care nu fusese încă transformat în garaj deoarece familia Toliver nu avea una dintre acele trăsuri noi fără cai. Acum înțelegea de ce cadoul său se limitase la un set de enciclopedii minunat legate, pe care le putea folosi în viitor ca profesor de istorie.

O tristețe ciudată i-a accentuat lui Mary starea de deprimare. Și-ar fi dorit ca ea și Percy să-și fi terminat discuția. Cu siguranță, n-aveau să mai revină la acel subiect, iar el avea să uite de asta de îndată ce părăsea aleea. Nu avea să afle niciodată cuvântul pe care îl alesese

61

T”***rarutajiri***

el pentru a descrie ce simțea pentru ea, însă putea să ghicească. Era milă - milă că era o Toliver, că își lua moștenirea atât de în serios. Nu putea înțelege de ce Percy nu se implica prea mult în treburile familiei lui. Era singurul moștenitor care să protejeze și să păstreze averea familiei. Ollie, așa dezinvolt și vesel cum era, își trata responsabilitățile de DuMont cu mult mai multă seriozitate. O irita faptul că Percy îi criticase ceea ce el numea obsesia pentru Somerset doar pentru că el nu putea simți același devotament pentru Compania de Cherestea Warwick.

Asta se întâmpla cu cei care își nesocoteau originile, dacă nu cumva chiar *renunțau* la ele. Familiile Warwick și Toliver veniseră în Texas să planteze bumbac, însă familia lui Percy se orientase imediat către cherestea, în timp ce Toliverii au rămas fideli chemării lor. Acum înțelegea asta pe deplin. Percy vedea Compania de Cherestea Warwick doar ca pe o metodă de a-și câștiga existența. Ea considera Somerset un mod de viață.

Mulțumită de deosebirea pe care tocmai o făcuse, s-a îndreptat către sufragerie, unde masa lungă de mahon era deja pusă pentru ea și pentru Miles. Fratele ei se așezase la locul lui obișnuit. în strălucirea fierbinte și galbenă a lămpilor cu kerosen, au luat masa tăcuți, retrași și separați, în vreme ce scaunele din capul mesei păreau ocupate de umbrele părinților ca niște fantome triste. „Cine este această Lucy Gentry?11 se întreba Mary, în timp ce se chinuia să mănânce. „Oare are planuri cu Percy, așa

cum suspecta mama lui?“

capitolul 7

- Mary, putem merge o clipă în birou?

Uimită, Mary a ridicat privirea de la fasolea pe care o curăța în șorț. Miles apăruse în ușa bucătăriei.

- Desigur, a răspuns ea, neliniștită de tonul fratelui său. în ultima vreme, era atât de brutal, atât de diferit de Miles cel blând și glumeț pe care îl cunoștea ea.

Bucuroasă să-i facă pe plac, a strâns șorțul și a vărsat fasolea în coșul din poala lui Sassie. Amândouă au ridicat din sprâncene. în ultima lună, servitoarea spusese de multe ori că felul în care domnul Miles se purta cu surioara lui era „de-a dreptul rușinos".

Mary și-a urmat fratele în încăperea de lângă bibliotecă, de unde tatăl lor administrase plantația. Miles începuse să-i spună „birou" în loc de „biroul tatei". Era unul dintre numeroasele detalii care o îngrijorau în legătură cu plantația. Miles venea și pleca în mod misterios, cu dosarele roșii de la Somerset sub braț. Mary dorea să-i ceară să o lase să le verifice, însă nu îndrăznea. Nu era momentul să invoce dreptul de proprietate, să insiste să o lase să vadă cum conducea el Somerset. Se temea că Miles își punea în practică teoria care crease multe dispute între tată și fiu la cinele familiei Toliver.

Vernon Toliver considera că un proprietar de pământ trebuie să aibă un control strict asupra modului de viață al unui arendaș de-al său, de la atitudinea acestuia față de soție și până la felul în care își trata calul. Miles dezaproba acest mod de a trata ființele umane, de- scriindu-1, împreună cu întregul sistem, drept rău și despotic. Vernon Toliver susținea că nu era nimic rău ca un proprietar de pământ să își închirieze terenul cuiva care nu își permitea o fermă proprie, în schimbul unei părți din recoltă. Era vorba despre ticăloșie doar atunci când acești oameni nu primeau plata cuvenită pentru munca lor și când proprietarul nu oferea „accesoriile" convenite în contract. Nu era el responsabil pentru faptele rele ale altor plantatori. Nu putea îndrepta el abuzurile sistemului de arendă. Putea doar să le arate prin exemplul personal ce înseamnă să

lucrezi. Oare Miles nu vedea că arendașii de la Somerset erau cei mai bine îmbrăcați, hrăniți și îngrijiți, cei mai bine tratați din tot estul Texasului?

Miles susținea că arendașii lor erau încă iobagi, iar ei erau stăpânii, de care cei dintâi se temeau la fel de mult ca de Dumnezeu. Trebuia să existe o lege care să le dea arendașilor dreptul să aplice la rândul lor taxe pentru pământul pe care îl lucrau. Odată ce totul era bine

stabilit, puteau să-i plătească proprietarului de pământ o taxă pentru toată viața.

Mary vedea cum chipul tatălui ei se albea la aceste propuneri făcute în timpul cinei.

Acum se simțea și ea îngrozită la gândul că Miles intenționa să dovedească faptul că o atitudine mai degajată față de arendași ar aduce beneficii mai mari pentru toată lumea. Rămăsese mai puțin de o lună până la recoltă și aveau nevoie de fiecare cent pentru a plăti ipoteca. Și-ar fi dorit să discute cu Len, administratorul, însă Miles lua trăsura și caii în fiecare zi, lăsând în grajd doar o iapă bătrână, care nu putea face drumul până la plantație. își dorea să învețe metodele de contabilitate ale tatălui ei, însă, când dosarele nu erau la fratele ei, stăteau încuiate într-un sertar din birou. Miles era singurul care avea cheie.

își iubea fratele, însă începea să îl considere un adversar care se ridicase împotriva speranțelor și visurilor ei, dar mai ales împotriva dorințelor și a memoriei tatălui lor. în casa Toliver se formaseră două tabere, în a ei era doar Sassie. Toți ceilalți - restul servitorilor, mama ei și toți prietenii lor, cu excepția lui Ollie, care era neutru - erau de partea lui Miles. Dumnezeule, chiar începea să își dorească să i se întâmple ceva lui Miles, un accident ușor, care l-ar obliga să lase plantația în seama ei. Sau spera măcar ca acesta să se plictisească de noile sale îndatoriri și să-și dea seama că nu avea stofă de cultivator.

-E vorba despre mama? a întrebat ea, așezându-se pe scaunul din fața biroului masiv din pin al tatălui ei, un cadou pe care Robert Warwick i-1 făcuse lui James Toliver în 1865.

- E vorba despre tine, a spus Miles pe tonul pedant pe care și-l însușise

de când devenise bărbatul casei. S-a așezat la masă cu un aer didactic, sprijinindu-se în coate, cu degetele lungi și frumoase unite și cu manșetele franțuzești imaculate, asemenea manierelor sale. Mary, sunt sigur că îți dai seama că acesta e un moment ciudat pentru noi toți.

Mary a dat din cap. îi venea să plângă la gândul că apropierea dintre ei dispăruse.

- In familia noastră s-a întâmplat ceva care trece dincolo de suferința provocată de moartea tatei. Suferința noastră ar fi trebuit să ne unească. în schimb, testamentul ne-a lăsat pe mama și pe mine cu foarte puține sentimente pentru tata. Ne simțim înverșunați și înșelați. Mama se simte umilită. Nici unul dintre noi nu s-a purtat corect cu tine. îmi dau seama de asta. Știu că te simți ca și când tu ai fi vinovată pentru ce s-a întâmplat, și îmi pare rău de asta, Mary, chiar îmi pare rău. însă adevărul este că nu mă pot uita la tine fără să am sentimentul că, într-un fel, ai fost de vină pentru ce scrie în testament.

-Miles...

El a ridicat o mână s-o oprească.

- Lasă-mă să termin, apoi poți spune ce vrei. Dumnezeu știe că nu am vrut plantația, însă ar fi trebuit să-i revină mamei. Ea ar fi trebuit să aibă dreptul de a o vinde sau de a o păstra. Ea ar fi trebuit să fie prima în inima tatei; nu Somerset și nu tu. Asta simțim amândoi, e foarte simplu. De asemenea, simțim că ești încântată de decizia tatei.

- Doar pentru că o să am grijă de moștenirea noastră, l-a întrerupt Mary. O să am grijă de mama. Nu-i va lipsi nimic...

-Dumnezeule, Mary, mama nu are nevoie de mila ta. Nu înțelegi asta? Pune-te în locul ei! Cum te-ai simți dacă soțul tău și-ar pune fiica înaintea ta, dacă te-ar lăsa la mila *ei?*

-Nu mi-aș repudia fiica pentru ceva ce a făcut soțul meu! a strigat ea. Era dureros să vadă cum mama ei se întorcea cu fața la perete de câte ori Mary intra în camera ei.

Miles și-a ridicat mâinile cu palmele întinse, semn că o înțelegea.

- îmi dau seama în ce situație ai fost pusă și chiar îmi pare rău.

-Mi-ar fi prins bine puțină dragoste maternă și frățească în luna asta,

Miles. Tata îmi lipseşte enorm...

65

'frandajïri

- Ştiu, a spus el mai îmbunat, însă toate astea nu au legătură cu motivul pentru care te-am chemat. Vreau să mă asculţi înainte să sari şi să-mi spui să mă duc dracului. Eu n-aş face asta dacă aş fi în locul tău. înţelegi?

Mary înţelegea. Privirea tăioasă a lui Miles îi amintea faptul că el administra pentru moment Somerset. Ea şi plantaţia erau la mila lui timp de cinci ani.

Mary a dat din cap, iar Miles s-a lăsat din nou în scaunul vechi, păstrându-şi atitudinea didactică.

- Cred că trebuie să te ţii un pic la distanţă de mama. O să te trimit să-ţi termini şcoala. E o şcoală bună în Atlanta, care ţi se potriveşte de minune. Am nişte bani pe care mi i-a lăsat bunicul Thomas, suficienţi pentru a-ţi plăti un an.

Mary l-a privit deznădăjduită. Urma să o trimită în locul acela în care plecase Beatrice... departe de plantaţie...

- Se numeşte Bellington Hall, a continuat Miles, neafectat de neliniştea surorii lui. Beatrice Warwick a fost acolo. Poate îţi aduci aminte că Percy a spus asta când vorbea despre musafira lui, Lucy Gentry. Ar fi fost bine să vă întâlniţi cât a stat aici, pentru că ea va fi colega ta de cameră.

Mary era prea înspăimântată ca să spună ceva.

-Pleci peste trei săptămâni, când începe semestrul de toamnă. O să îi spun lui Sassie să îţi pregătească hainele.

In sfârşit, îşi regăsea vocea. îşi simţea toate măruntaiele arzând, ca şi când în stomacul ei ar fi izbucnit un război.

-Miles, te rog, nu mă trimite de aici. Trebuie să rămân şi să-l ajut pe Len să conducă plantaţia. Cu cât învăţ mai repede şi mai mult, cu atât mai bine. Nu pot să lucrez dacă nu sunt în Howbutker. Eu şi mama putem remedia situaţia.

- Singura metodă ca tu şi mama să rezolvaţi lucrurile este să mă laşi să vând plantaţia. Miles a ridicat un deget cu precauţie când a văzut-o pe Mary strângând braţele scaunului, cu intenţia clară de a nesocoti primul

lui avertisment. Pentru că ești minoră și nu poți deține sau vinde pământ, eu, ca administrator al averii tale, pot.

Desigur, nu aș faceo împotriva voinței tale, iar tata știa foarte bine asta.

Mary a sărit în picioare, cu sângele pulsându-i în urechi.

- Refuz să îți permit așa ceva!

- Sunt conștient de asta, surioară. Așa că... vei merge la Bellington Hali.

- Nu-mi poți face așa ceva!

- Ba pot și o voi face.

Mary îl privea ca și când i-ar fi crescut subit coarne. Nu-i venea să creadă ce i se întâmpla. Fratele ei nu putea fi atât de crud.

- Percy ți-a băgat în cap ideea să vinzi plantația, nu-i așa? Ideea cu Bellington Hall a fost tot a lui?

Miles și-a strâns buzele.

- Gândesc și singur când vine vorba despre familia mea. Nu Percy mi-a sugerat să vând plantația, iar despre Bellington Hali am aflat de la mama lui. Dacă nu era școala aia, ar fi fost alta. Acum, *stai jos!*

Mary s-a așezat din nou pe scaunul ei.

- Faci o mare greșeală...

-Deja m-am hotărât, Mary. Acum, grija mea principală nu ești tu, ci mama. Tu te consolezi cu gândul că pământul îți va reveni ție când vei împlini douăzeci și unu de ani. Mama nu are asemenea alinare. Așa că vei merge la Bellington Hali și îi vei da ocazia să se obișnuiască treptat cu nedreptatea asta - și poate chiar să-și schimbe sentimentele față de tine. Absența te poate apropia de ea. Insă nu și prezența ta constantă aici.

Cuvintele lui erau atât de tăioase, le pronunța pe un ton atât de ascuțit, încât ar fi putut să străpungă un bloc de gheață. Mary stătea în scaun fără să-și mai simtă picioarele. Miles dăduse de înțeles că, dacă rămânea, mama ei n-avea să o mai iubească niciodată? Dar asta era absurd. Era fiica ei. Mamele își pot *schimba sentimentele* față de copii pentru scurt timp, însă nu pentru totdeauna. Simțindu-se părăsită, ca și când ar fi trebuit să se apere cu o singură mână de o haită de lupi, și-a

încrucișat brațele la piept.

- Și dacă refuz să plec?

67

Trandafiri

Miles a schițat un zâmbet.

-Ah, nu cred că vrei cu adevărat să știi ce se întâmplă în acel caz.

- Spune-mi, totuși!

Fratele ei s-a aplecat în față și și-a fixat privirea asupra chipului ei revoltat.

- O să folosesc banii de la bunicul Thomas ca să o iau pe mama la Boston, unde voi obține fără probleme un post de profesor. Acolo cunosc destui domni în vârstă numai buni de însurătoare, oameni de afaceri care n-ar pierde ocazia de a-i face curte frumoasei noastre mame. Se va recăsători imediat și va lăsa această - a ridicat mâna spre casă și tot ce reprezenta ea - *amintire neplăcută* în urmă. Am dreptul la propria mea viață, iar mama are dreptul să și-o refacă pe a ei. Dacă asta înseamnă să nu pot fi de ajutor ca tutore, atunci așa să fie! De asemenea, o să vând acea fâșie de lângă Sabine, ca să-mi mai lărgesc buzunarul. Mary, îți garantez că, dacă nu accepți compromisul în această situație foarte tragică, o să fac exact ce ți-am spus.

Mary și-a desfăcut foarte încet brațele, pe măsură ce conștientiza adevărata putere a fratelui ei. Nu era vorba despre o amenințare oarecare. Miles se gândise deja la altă opțiune pentru mama lor. Doar un fir foarte subțire de loialitate față de Somerset, față de tatăl lor și față de ea îl împiedica să plece și să o ducă pe mama lor la Boston. Chiar și fără grija ipotecii, știa că dacă îi lăsa pe ea și pe Len să conducă plantația fără sprijinul unui bărbat Toliver și fără semnătura sa, Somerset ar fi avut de suferit. Plecarea mamei lor ar fi mânjit numele familiei. Le-ar fi confirmat bârfitorilor faptul că Vernon Toliver chiar îi făcuse soției o nedreptate, dându-i toată averea fiicei sale.

Miles s-a făcut comod în scaun și și-a băgat vârfurile degetelor în buzunarele vestei.

- Deci? a întrebat el, ridicând o sprânceană.

Mary nu dorea totuși să capituleze.

-Ai putea să vinzi fâșia aceea de lângă Sabine. Ce te oprește s-o faci?

Miles a tăcut o clipă.

- Dorința tatei să o păstrez pentru fiul meu, a răspuns el.

Ochii ei s-au umplut brusc de lacrimi, întunecându-i vederea.

- Miles, ce se întâmplă cu noi? Eram atât de fericiți împreună!

- Plantația se întâmplă cu noi, a spus fratele ei, ridi- cându-se. Plantația e un blestem pentru toți cei obsedați de ea, Mary! Asta a fost mereu și cred că asta va rămâne. Obsesia pentru pământul ăla a făcut ca un om atât de bun ca tatăl nostru să își renege soția iubitoare și să împartă familia în două. Era conștient de ceea ce făcea. De-asta a rugat-o pe mama să îl ierte.

Mary a venit lângă birou și și-a privit lung fratele, cu ochii inundați de lacrimi.

-Miles, vă iubesc foarte mult pe tine și pe mama.

- Știu, Mary Lamb. Și mie mi-e dor de noi, de cum eram, mai ales de surioara mea. Și cred că și mama simte același lucru. Și băieții. Ne-ai fost foarte dragă.

Lacrimile curgeau fără oprire.

- V-am *fost*? Nu vă mai sunt?

-Doar că... ai devenit atât de... Toliver.

- Și asta e rău?

Miles a oftat.

- Știi ce răspuns am la întrebarea asta. O să fie foarte rău dacă vei lăsa să se abată asupra ta blestemul pe care tata l-a menționat în scrisoarea lui.

- Despre ce blestem vorbești? Nu am auzit despre nici un blestem.

-Are legătură cu procrearea. Nimeni dintre cei care au avut Somersetul nu a fost prea binecuvântat cu copii, a spus el sec. S-a întors și a luat un volum legat în piele de pe un raft din spatele lui. Poți să citești aici totul despre asta. Asta e un album cu imagini și genealogii. Dam găsit printre documentele tatei. Nu am știut de existența lui. Tu știai?

-Nu. Tata nu a vorbit niciodată despre asta.

Mary a citit titlul de pe coperta veche: *Familia Toliver: istoria familiei din 1836.*

69

-Tata se temea că, dacă îți lasă ție pământul, te condamnă să nu ai copii sau să-ți moară copilul la o vârstă fragedă. înainte de noi, nu a supraviețuit niciodată mai mult de un Toliver care să moștenească plantația, dar cine știe? încă suntem tineri. în ochii lui s-a aprins un licăr diabolic. Bunicul Thomas a fost singurul moștenitor care a supraviețuit din generația sa, iar tata dintr-a lui. După ce citești ce scrie acolo, vei înțelege ce a vrut să spună tata și de ce era îngrijorat.

în ea și-a făcut loc un sentiment de neliniște. Nu se gândise nici măcar o dată la ciudățenia faptului că bunicul și tatăl ei erau unicii supraviețuitori care să ducă mai departe moștenirea Somerset. Fiecare avusese mai mulți frați, însă toți erau morți. Unde fusese acel album până atunci? Oare tatăl ei îl ascunsese intenționat de ea, moștenitoarea desemnată a afacerii familiei?

Cu degete reci, Miles i-a ridicat bărbia.

-Acum, a spus el cu blândețe, mergi la Bellington?

Simțea cum răspunsul i se stoarce din plămâni.

- Da, a spus ea.
- Bine. Atunci rămâne stabilit.

Miles și-a potrivit manșetele franțuzești și s-a așezat din nou la birou, semn că discuția se terminase.

- Lucy spune că o să-ți placă Bellington Hall, a mai zis el în timp ce ea se îndrepta spre ușă.

Mary s-a oprit și s-a întors.

- Cum e Lucy?
- Nu e la fel de frumoasă ca tine, dacă asta întrebai.

Mary a roșit puternic.

- Bineînțeles că nu!

-Ah, prostii! Bineînțeles că da. E micuță și rotundă ca o minge acolo unde trebuie. Simpatică, aș spune eu. Mie îmi place, dar ție cred că n-o să-ți placă. De ce nu te-ai întâlnit cu ea cât a fost aici?

- Sunt în doliu, Miles, în caz că n-ai observat.
- Draga mea, ăsta e un simplu pretext. De fapt, ai fost geloasă că a petrecut atât de mult timp cu Percy.
- Ce prostie! a replicat Mary pe un ton disprețuitor. Dacă n-o să-mi

placă, atunci de ce trebuie să împărțim aceeași cameră?

70

LeiCa "Meacdam

Miles și-a înmuiat penița în cerneală.

-Am crezut că e cel mai bine pentru amândouă, a spus el, începând să scrie.

Mary și-a dat seama că îi evita privirea.

- Cine a crezut asta? Tu? Percy? Mama lui?

- Beatrice și Percy nu au nici o legătură. Lucy a fost cea care a sugerat asta când am spus că s-ar putea să te trimit la Bellington, iar eu am hotărât să stați împreună. Puteți avea grijă una de alta. Aveți multe în comun! Nici una dintre voi nu are bani. Nu trebuie să suferiți împărțind camera cu cineva care are. Amândouă aveți aceeași vârstă. E un aranjament perfect. Am vorbit deja cu directoarea despre asta.

Furioasă, Mary l-a privit cu dușmănie pe fratele ei, care stătea cu capul plecat. Toți bărbații erau proști... sau doar Miles intra în acea categorie? „Multe în comun pe naiba!" Aflase prin Sassie, care auzise de la bucătăreasa familiei Warwick, că fata era deja înnebunită după Percy. *El* era singurul lucru pe care îl aveau în comun ea și Lucy Gentry. Fata o vedea ca pe o legătură cu Warwick Hall.

- Mai e ceva? a întrebat Miles obosit.

Momentul de tandrețe devenise deja istorie, cenușă

într-un șemineu înghețat. Mary nu mai simțea decât un dispreț rece pentru fratele ei. Strângând cartea la piept, a deschis ușa fără să mai răspundă.

- Lectură plăcută, surioară, a strigat Miles în timp ce ea trântea ușa. Sper să nu te înfricoșeze prea tare cartea.

Mary a băgat din nou capul pe ușă.

- Sunt sigură că nu, pentru că nu cred în blesteme. Am de gând să fac mulți copii.

-Vom vedea, a răspuns Miles.

Mary a dus volumul în camera ei și s-a așezat lângă fereastră să-l examineze. Cotorul vechi din piele era ținut de un șnur tot din piele, care trecea prin două ochiuri și era apoi înnodat. Ea l-a îndreptat cu un ciudat sentiment de teamă și a deschis cartea la prima pagină.

Cunoștea unele dintre datele genealogice. Pe altele nu. Silas Toliver, străbunicul lui Mary și patriarhul clanului Texas, se născuse în 1806. Avea treizeci de ani

când a venit în Texas cu soția și cu fiul lui, Joshua. Un an mai târziu, în 1837, s-a născut al doilea fiu al său, Thomas Toliver, bunicul iubit al lui Mary. Joshua a murit la doisprezece ani, căzând de pe cal. Fratele lui a preluat Somerset în 1865, după moartea lui Silas, în același an, Thomas a devenit^ mândrul tată al unui băiețel, Vernon, tatăl lui Mary. în anii care au urmat, a mai avut un fiu și o fiică. Nici unul dintre acești doi copii nu mai trăia în momentul în care Vernon a moștenit Somerset. Fratele său murise la cincisprezece ani, mușcat de un șarpe de apă, iar sora lui - la douăzeci de ani, în urma unor complicații, în timp ce năștea unicul ei copil, mort, lăsându-1 pe Vernon singurul moștenitor Toliver.

Fotografii șterse ale tuturor copiilor Toliver însoțeau cronica. Mary le-a studiat. Toți copiii păreau veseli și sănătoși. Moartea lor fusese bruscă și neașteptată. Azi erau aici, a doua zi dispăruseră. Cu inima îndurerată pentru părinții lor și pentru frații supraviețuitori, a închis cartea și a ascuns-o într-un sertar de lângă fereastră. Apoi, ca să se înveselească, și-a scos șorțulețul și rochia și s-a privit în oglindă. Era mulțumită de ce vedea. Nu era micuță și simpatică, și „rotundă ca o minge acolo unde trebuie", însă știa că era atrăgătoare, iar trupul ei prelung și suplu era făcut să poarte copii. Ciclul îi venea cu o regularitate incontestabilă. Urma să aibă mulți copii, Miles nu trebuia să se îndoiască de asta. Tatăl ei - Dumnezeu să-l odihnească! - nu ar fi trebuit să se îngrijoreze că îi punea în pericol capacitatea de a naște copii sau că scurta viața copiilor ei dându-i Somerset. Indiferent de ce credea el sau de ce dădea de înțeles acea carte, nu exista nici un blestem Toliver. Nenorocirile care se abătuseră asupra moștenitorilor erau normale în acea perioadă. Percy și Ollie erau singurii moștenitori ai companiilor familiilor lor. Și ei erau blestemați? Bineînțeles că nu. Și-a trecut mâinile peste sânii ei plini și peste șoldurile suple. Iar Percy Warwick trebuia să nu-și mai piardă timpul gândindu-se că ea s-ar îndrăgosti de cineva care n-ar fi dispus să o împartă cu plantația. Nu s-ar uita la un astfel de bărbat. Nu s-ar

căsători cu cineva care ar separao de destinul ei. Bărbatul ei avea să o ajute să ducă mai departe familia Toliver și să facă Somerset să prospere și în noul secol. Ideea unui blestem era absurdă.

capitolul 8

Atlanta, iunie 1917

Cu bagajele făcute, Mary și-a legat ultima valiză, încântată de sunetul ascuțit al încuietorii. Acesta însemna sfârșitul întemnițării ei la Bellington Hali, slavă Domnului! Anul se terminase și se întorcea acasă. în trei zile avea să pună piciorul pe pământul natal, de unde nu avea să mai plece niciodată dacă nu dorea. Și nu dorea, se gândea ea, trăgând geamantanul de pe pat. Dacă se alesese cu ceva de pe urma acestui an pierdut la Bellington, atunci acel lucru era faptul că își confirmase încă o dată că nu dorea să fie altundeva decât în Howbutker, că nu dorea să facă altceva decât să cultive bumbac.

Unde naiba era Lucy? Nu avea de gând să o lase să-i întârzie plecarea. Probabil o trimisese directoarea cu vreo treabă, ca s-o împiedice să apară la timp. Ei bine, dacă doamna Peabody se gândea că avea să piardă trenul doar ca să-și ia rămas-bun de la colega de cameră, se înșela în privința ei la fel de mult ca în ziua în care se cunoscuseră.

Și-a scos bagajele la ușă și le-a lăsat lângă celelalte care așteptau să fie ridicate de hamal. Era ultima care pleca din căminul ei. Și doamna Peabody văzuse asta - un ultim atac asupra armurii pe care Mary și-o construise împotriva a tot ce însemna Bellington Hali și mai ales a directoarei.

Pe coridor, ușile de la toate camerele căminului erau deschise; locatarii lor erau plecați, însă ecoul tăcut al vocilor lor rămăsese imprimat în liniștea din jur. Mary stătea în ușă și asculta; deja își amintea cu greu chipul fetelor cu care împărțise palierul. Cu toate că erau

de vârsta ei, acestea păreau enervant de tinere, cu capul plin de prostiile pe care profesorii încercaseră să le bage și într-al ei. Mary le simțise bucuria când aflaseră că ea era ultima elevă care părăsea acel loc.

Toate în afară de Lucy.

A simțit un junghi de remușcare. Ar fi trebuit să-i fie rușine că sperase ca Lucy să nu ajungă în cameră înainte să plece ea la gară. Lucy ar fi transformat, cu siguranță, momentul despărțirii într-o scenă lacrimogenă, iar ea se săturase de așa ceva până peste cap.

In plus, se întorcea întro adevărată furtună emoțională. Totul se prăbușise la Somerset. Așa cum se temuse, Miles adoptase acea atitudine îngăduitoare, pentru care se certase de, atâtea ori cu tatăl lor, iar rezultatele erau previzibile. In martie, nerăbdătoare să afle vești despre plantație, pentru că Miles nu spunea aproape nimic despre Somerset în rarele scrisori pe care i le trimitea, îi scrisese lui Len. Administratorul îi răspunsese și, întro scrisoare elaborată, mâzgălită cu un creion pe care ea își imagina că îl atinsese de multe ori cu limba, i-a relatat pe cât de respectuos îl lăsa durerea lui să fie situația de la Somerset.

Mary își imaginase îngrozită ce se întâmpla. Ca să dovedească faptul că o atitudine mai permisivă față de arendași avea să aducă avantaje mai mari pentru toată lumea, Miles îi ordonase lui Len să-și lase deoparte registrul și biciul imaginar și să meargă la pescuit. îi spusese că arendașii nu aveau nevoie să fie supravegheați. Fiecare avea să lucreze după propriile principii. Aveau familii de hrănit, pământ de îngrijit, bumbac de cultivat. Vor face asta, și chiar și mai multe. Len urma să vadă rezultatele când venea vremea. Dă-i omului demnitate și mână liberă să se autoguverneze, iar energiile sale nu vor cunoaște limită.

Rezultatul, raportase Len, fusese că arendașii, pe care nu-i deranja să aibă mai puțin pentru ei și familiile lor, începuseră să lenevească. Anul acesta, recoltaseră mai puține hectare, fără să mai pună la socoteală pierderile aduse de gărgărițe. Felul în care administra domnul Miles nu părea să funcționeze, așa că poate

Là

era nevoie ca domnișoara Mary să vină acasă și să discute cu fratele ei.

Când terminase de citit scrisoarea lui Len, Mary era furioasă foc. „La naiba cu Miles!“ strigase ea, mergând agitată prin cameră. Știuse că avea să se întâmple asta. Fără Len și „biciul său imaginar", care nu însemna altceva decât supravegherea constantă a arendașilor, producția scădea.

Și, pentru că era nevoie de bani pentru semințe, îngrășăminte, echipament, întreținere și reparații, abia rămânea ceva pentru plata ipotecii. „Să-l ia naiba! Să-l ia naiba! Să-l ia naiba!" își repetase ea, gata să împacheteze chiar atunci și să plece să vorbească numaidecât cu fratele ei. Nu avea nici un drept să dea frâu liber înclinațiilor sale socialiste cu prețul plantației!

Se hotărâse deja să-și facă bagajele, când primise o scrisoare de la Beatrice Warwick.

în stilul ei direct, Beatrice scria că aflase de la Miles că Mary nu se adaptase la Bellington Hali. Dacă era adevărat, pentru că o cunoștea prea bine pe Mary Lamb cea veselă, bănuia că Mary plănuia să se întoarcă acasă înainte să se termine semestrul. Beatrice îi scrisese ca să o sfătuiască^ să nu facă asta. Starea mamei ei nu se îmbunătățise. Ii primea doar pe Miles, pe Sassie și pe Toby Turner, îngrijitorul lor. In rest, alungase pe toată lumea, inclusiv pe ea. Casa era întunecată și cu obloanele trase și nimeni nu mai mergea în vizită. După părerea ei, Houston Avenue nu era în acel moment locul cel mai potrivit pentru Mary. Prezența ei l-ar înverșuna și mai mult pe Miles și ar împiedica recuperarea mamei ei. Timpul necesar pentru a se obișnui cu hotărârea din testament - care ajunsese cunoscută și discutată de toată lumea - era singurul cadou pe care Mary i-ı putea face Dariei.

Mary citise scrisoarea cu furie și cu disperare. Nu se mai auzise ca un membru al unei familii să intervină în treburile personale ale celorlalte două dacă nu i se cerea acest lucru. Cu siguranță, Miles insistase. Zugrăvise un tablou teribil al revoltei ei. La Bellington aflase că, din grijă pentru prietena ei cea mai bună, Beatrice acceptase să scrie acea scrisoare.

75

T*"randafin*

Cu sufletul sfâșiat, Mary împăturise scrisoarea și se hotărâse să aștepte până când se termina anul la Bel- lington și să se roage să se îndrepte lucrurile cu mama ei și cu Somerset. Prețurile la bumbac creșteau rapid, datorită cererii determinate de războiul din Europa. Profiturile lor aveau să suplinească momentan idioțenia lui Miles, iar în următorul sezon de cultivare ea avea să fie acasă.

Apoi mai veniseră şi alte lovituri. In aprilie, Statele Unite declaraseră război Germaniei. Congresul aprobase Legea serviciului militar selectiv, prin care se cerea ca toţi bărbaţii apţi, cu vârste între optsprezece şi patruzeci şi cinci de ani, să se înscrie pentru serviciul militar obligatoriu. Mary îşi ţinuse respiraţia, temându-se de ce era mai rău. Mai mult ca sigur, Len Deeter era printre primii din oraş care urmau să primească notificarea. Şi atunci cine avea să-l înlocuiască?

Apoi, spre groaza ei, pe 1 iunie primise de la Miles o scrisoare în care o informa că el, Percy şi Ollie se înrolaseră în armată şi urmau să plece în tabăra de instrucţie din Georgia în iulie. Primul ei gând a fost că Miles nu mai putea administra Somerset dacă se afla la o asemenea distanţă de Howbutker. Al doilea gând care i-a trecut prin minte a fost că Miles putea fi ucis sau mutilat - şi acelaşi lucru li se putea întâmpla lui Percy şi lui Ollie. Şocată, devastată şi furioasă, plânsese. Cum per- miseseră Abel DuMont şi familia Warwick asemenea prostie? Ca fii singuri la părinţi, băieţii ar fi putut cere suspendarea, invocând datoriile indispensabile de acasă, îndeosebi Miles, de care familia lui era dependentă. Cum putea să plece şi să-şi părăsească mama? Cum putea să-i facă asta surioarei lui? Trebuia să meargă acasă şi să-l convingă să renunţe la toată nebunia aia.

-Văd că ţi-ai strâns toate bagajele.

Remarca venise de la Elizabeth Peabody, directoarea şcolii. Stătea în uşa deschisă, cu lornionul pe nas şi un dosar în braţe.

-Da, a răspuns Mary surprinsă. Nu se aşteptase să fie condusă chiar de doamna Peabody. îngrijitoarea căminului sau elevele ei asistente, dintre care făcea parte

şi Lucy Gentry, avuseseră grijă să le conducă pe celelalte fete de pe etaj, iar acum, că Mary rămăsese ultima din cămin, nu mai era nimeni care să poată face asta. Era normal pentru cineva cu atâta răutate ca doamna Peabody să nu o trimită pe Lucy. „A venit să se mai ia o dată de mine", se gândea Mary, întorcându-se intenţionat cu spatele la ea, să-şi îmbrace sacoul.

- Câte valize ai?
- Patru.

Elizabeth Peabody a scris ceva în dosar, apăsând pe foaie cu mișcări rapide și precise. Când a intrat în cameră, a aruncat o privire către paturile și pereții goi, către sertarele și dulapurile în care nu mai rămăsese nimic.

-Ai verificat cu atenție, să te asiguri că nu ai uitat nimic? Școala nu răspunde pentru lucrurile uitate după ce elevii părăsesc în mod oficial campusul.

- Nu am lăsat nimic, doamnă Peabody.

Privirea doamnei Peabody s-a îndreptat către Mary, iar ochii ca agatele au scânteiat din spatele lornionului. In privire i se citea disprețul. Mary l-a întâmpinat cu indiferența rece care o deosebise încă de la început de celelalte eleve.

- Poți să fii sigură, a replicat directoarea. Nu cred că mai există cineva care să fi contribuit și să fi câștigat atât de puțin de la școala asta.

Mary s-a gândit la acea remarcă, apoi a răspuns zâmbind forțat:

-Nu e adevărat, doamnă Peabody. Am învățat că propoziția pe care tocmai ați rostit-o conține o structură paralelă perfectă.

- Ești imposibilă! Mâna directoarei s-a strâns vizibil pe creion. O fată imposibilă, încăpățânată și egoistă!

- Poate pentru dumneavoastră. .

- Domnișoară, am învățat să am încredere în ochii mei, iar ei văd acum o tânără care va regreta toată viața decizia pe care a luat-o.

- Mă îndoiesc, doamnă Peabody.

Directoarea se referea la refuzul ei de a face parte dintr-una dintre perechile pentru care era faimoasă Bellington Hali. încă de la început, Mary descoperise

77

Trandafiri

că mulți părinți își trimiseseră fiicele la acea școală pentru a căuta soți printre frații, verii, unchii mai tineri, chiar și tații văduvi bogați ai colegelor. Omul pe care îl refuzase Mary era Richard Bentwood, un bogat producător de textile din Charleston și fratele uneia dintre puținele fete de care se atașase Mary.

- întrucât Amanda va mai rămâne un an aici, a spus ea, poate o să aveți mai mult succes dacă îl prezentați pe fratele ei unei fete mult mai

potrivite decât mine.

- Domnul Bentwood nu are nevoie de serviciile mele ca să cunoască femei potrivite, domnișoară Toliver. Fii sigură că are din belșug în cercurile *sale* sociale, în timp ce tu nu vei mai avea ocazia să întâlnești alt Richard Bentwood în ale *tale.*

Mary s-a întors să-și pună pălăria cu boruri lăsate, înainte ca domnișoara Peabody să vadă că o atinsese acolo unde o durea. într-un fel, directoarea avea dreptate, însă Percy, Ollie și fiul lui Emmitt Waithe, Charles, se ridicau la nivelul oricărui alt bărbat, inclusiv al lui Richard Bentwood. Problema era că nici unul dintre ei nu era pentru ea, iar ea se întrebase, atunci când refuzase cererea în căsătorie a lui Richard, unde și când ar mai putea cineva să o placă la fel. Era omul potrivit pentru ea din toate punctele de vedere, cu excepția celui mai important. Se aștepta ca ea să lase Somerset pe mâna unui administrator și să locuiască la Charleston împreună cu el. Asta era de neconceput, însă în noaptea în care se despărțiseră pentru totdeauna, Mary simțise o senzație de panică total nefamiliară. Dacă nu avea să mai existe nimeni care să o atragă la fel de mult ca Richard? Dacă în viitorul ei nu apărea nimeni cu care să se căsătorească și care să fie tatăl copiilor ei?

Spre ușurarea ei, Mary l-a auzit pe hamalul care îi ridica valizele din hol, însă directoarea nu terminase cu ea. A continuat, în timp ce Mary își trăgea mănușile.

-Am auzit că moștenitorii de vază ai puternicelor voastre familii vor merge la război. Să sperăm că soarta va fi suficient de blândă çât să-i țină în viață și să-și ducă mai departe numele. însă, din ce am auzit că se întâmplă în tranșeele din Europa, mă îndoiesc

SmUiiif
(t !i: ii.iMitHMtmiwtțmffliirninnmiimMiiHM
78 *LeiCa 'Meacfiam.*

că se va întâmpla asta. Dacă acești tineri vor muri - directoarea și-a atins obrazul, prefăcându-se îngrozită -, nu prea vei mai avea de unde alege, nu-i așa?

Mary simțea cum chipul îi devenea tot mai palid. Imaginile care o bântuiseră de când auzise că băieții se înrolaseră îi reveneau în minte. Vedea trupurile lor zăcând în bălți de sânge pe un câmp de bătălie uitat

de lume, Miles întins ca o sperietoare de ciori, capul cu păr blond al lui Percy nemișcat, lumina din ochii jucăuși ai lui Ollie pierdută pentru totdeauna.

Și-a deschis geanta mică în formă de carapace, una dintre ultimele achiziții pe care le făcuse de la magazinul DuMont.

-Asta e cheia de la camera mea, a spus Mary fără nici o urmă de regret. Cam asta a fost, doamnă Peabody. Trebuie să prind trenul.

Mary se aștepta să fie strigată în timp ce ieșea din cameră. Nu ar fi fost uimită ca vrăjitoarea să inventeze un motiv să o rețină - o taxă neplătită, o amendă inventată, o carte pierdută. Dar se pare că directoarea era la fel de fericită să scape de ea așa cum era ea să scape de Bellington Hali, așa că a fugit nestingberită până la casa scării și apoi către libertate.

în capătul scărilor l-a găsit pe Samuel, hamalul, care o aștepta. Acesta a întâmpinat-o cu un rânjet ce-i dezvăluia dinții auriți.

- Știam că veți fi nerăbdătoare să plecați, domnișoară Mary. Taxiul e pe drum. De când n-ați mai fost acasă?

-De prea mult timp, Samuel. I-a întins o monedă drept bacșiș, cu un zâmbet recunoscător. Ai văzut-o pe domnișoara Lucy?

- E la Deal. A plecat acum douăzeci de minute.
- La Deal? a strigat Mary. De ce s-ar duce acolo tocmai acum?

Dealul era poșta campusului, numită așa deoarece se afla pe o ridicătură de pământ aflată la o distanță destul de mare. Lucy nu primea niciodată scrisori, însă insista să o însoțească pe Mary de fiecare dată când aceasta mergea să își verifice cutia poștală, în caz că primea vești despre Percy.

Un taxi tras de cai și-a făcut apariția pe porțile mari de fier forjat.

-A sosit taxiul, domnișoară Mary, a anunțat Samuel, iar gândul la Lucy i s-a risipit ca praful de sub roțile trăsurii.

- Slavă Cerului! a exclamat Mary.

Samuel încărcase bagajul și era gata să o ajute să urce în taxiul cu două locuri, când o voce familiară a început să strige:

- Mary! Mary! Samuel, oprește taxiul!
- E domnișoara Lucy, a spus Samuel.

Mary a oftat.

- Din păcate, da.

A văzut silueta scundă alergând către ea, ținându-și poalele rochiei ei demodate, și a simțit acel sentiment de enervare urmat de un moment de remuşcare pe care îl asocia cu Lucy Gentry; enervare pentru că fata se legase de ea ca o lipitoare încă din prima zi în care ajunsese la Bellington Hali și vină pentru că ea era singura ei colegă, în afară de Amanda, care se purtase frumos cu ea.

A întâmpinat-o furioasă pe fată.

- De ce te-ai dus la poștă când știai că trebuie să prind trenul?

-Ca să iau asta. Lucy a fluturat un plic în fața lui Mary. Haide, urcă! Vin cu tine. Samuel, cheamă-ı pe domnul Jacobson și trimite remorca de lapte să mă ia de la gară.

- Doamna Peabody o să te pedepsească, a avertizat-o Samuel.

- Cui îi pasă? a replicat Lucy, împingând-o pe Mary în trăsură și strângându-și poalele ca să urce după ea.

Morocănoasă, Mary i-a făcut loc și colegei ei de cameră, cu rochia ei umflată cu tot.

- Ce e aia? a întrebat ea, arătând către plic.

Lucy a scos teatral o scrisoare împăturită.

-Aici e scrisoarea prin care sunt acceptată în post. O ai în față pe noua profesoară de franceză de la Mary Hardin-Baylor din Belton, Texas.

Mary și-a mușcat buza ca să nu-și trădeze deznădejdea. Sperase în secret că Lucy nu avea să obțină postul.

8o

£eiCa 'Meacüam »

Belton se afla la distanță de doar o jumătate de zi cu trenul de Howbutker, și era clar că Lucy avea să devină o pacoste. In weekenduri, când Mary avea să fie ocupată să readucă liniștea la Somerset și să aibă grijă de mama ei, Lucy urma să fie în centrul atenției la Houston Avenue. Mary s-ar fi simțit altfel dacă Lucy, colega ei de cameră, ar fi vizitat-o din prietenie, însă amândouă știau că nu era cazul. Lucy suferea de o obsesie ridicolă și nebunească pentru Percy, pe care o căpătase după ce îl văzuse o singură dată. Mary era unica ei legătură cu Percy, iar Mary Hardin-Baylor era o cale către Warwick Hall.

- Nu înțeleg, a spus Mary. De ce mai vrei slujba asta dacă Percy

pleacă în armată? Nu ți-a oferit doamna Peabody un post mai bine plătit aici?

- Nu există un loc mai potrivit în care să-l aștept pe Percy. Ochii albaștri ai lui Lucy străluceau de nerăbdare. Așa o să fiu aproape de Houston Avenue. O să-l văd când va putea veni acasă pentru câteva zile înainte de bătălie. O să mă primești... când vine în permisie, nu-i așa? Și-a mișcat genele drepte și țepene care urmăreau linia circulară a pupilelor ei de păpușă.

„Câtă îngâmfare la fata asta!“ se gândea Mary, chinu- indu-se să-și ascundă enervarea. „Ce-o face să creadă că Percy o să vrea să o vadă?“

-Lucy, băieții pleacă în Franța. Mă îndoiesc sincer că vreunul dintre ei va fi trimis acasă de peste ocean în- tr-o permisie de câteva zile. S-ar putea să fie plecați până la sfârșitul războiului.

Lucy și-a strâmbat buza de jos și a îndesat scrisoarea înapoi în plic.

- Nu contează! Pot să vin în vizită și să merg pe stradă până la casa lui pentru a-i trimite sărutări, care ar pluti înspre camera lui, spre patul lui...

-Ah, Lucy...

- Nu îmi mai vorbi pe tonul ăsta compătimitor, Mary Toliver! Astea sunt lucruri care îl vor aduce înapoi. Știu asta! Mâinile mici și grăsune ale lui Lucy s-au încleștat, iar puritatea de porțelan a tenului ei s-a pătat de la căldura ardorii ei. O să merg în fiecare zi la biserică

și o să aprind o lumânare ca să se întoarcă acasă cu bine. O să recit *Ave* Maria de cincizeci de ori pe noapte și o să donez o zecime din salariul meu bisericii, pentru ca preotul să rostească o slujbă specială pentru Percy - și pentru fratele tău și, bineînțeles, pentru Ollie DuMont.

Mary a tușit discret în batistă. Lucy era catolică - alt obstacol ce stătea în calea speranțelor ei de a-ı avea pe Percy. Membrii familiei Warwick erau metodiști loiali, iar Jeremy era mason de gradul al treilea. Mary se îndoia că toleranța bine cunoscută a familiei în fața tuturor credințelor, a raselor și a religiilor avea să se întindă până acolo încât să permită unicului fiu să ia de soție o catolică.

- Imediat ce termin aici, a continuat Lucy, voi face un drum până la Belton ca să-mi găsesc o locuință. Apoi, de acolo... A ridicat o

sprânceană către Mary. Poate că prietena mea dragă mă va invita la ea pentru vreo săptămână, ca să îl văd pe știi-tu-cine.

Mary s-a foit stânjenită pe locul ei.

-Nu vreau să îți stric planurile, Lucy, însă nu știu cum se simte mama acum și nici cum stă treaba cu plecarea lui Miles și cu recolta...

Expresia de încântare a lui Lucy s-a transformat rapid într-una de copil revoltat.

- Recolta e abia în august.
- Și abia o să am timp să fac cele o mie și una de lucruri care trebuie făcute - și desfăcute, că doar îl cunosc eu foarte bine pe Miles. Mary a oftat în sinea ei. Lucy știa prea bine de supărarea ei, provocată de proasta administrare a plantației Somerset. Nu o să am timp să stau cu tine.

-Atunci cum o să-l văd pe Percy înainte să plece? a întrebat ea. Nu mă aștept ca doamna Warwick să mă invite. Familia lui o să fie ocupată să-l pregătească pentru plecarea la război și va petrece cât mai mult timp cu el.

„De ce nu te gândești și la familia mea?“ ar fi vrut Mary să strige. Era o dovadă a lipsei de sensibilitate a lui Lucy, o desconsiderare a unei situații delicate, care

iiffîrîffimmnJiUHliaMii

mm

82 *LeiCa 'Meacfiam*

se adăuga celorlalte numeroase motive pentru care Percy nu ar fi fost niciodată interesat de ea.

- No să îți stau ca un ghimpe în coastă, Mary, sincer. Ochii albaștri ai lui Lucy deveniseră rugători. Nu trebuie să te agiți prea tare pentru mine.
- Pentru că tu o să fii prea ocupată să trimiți sărutări la Warwick, casa familiei, nu-i așa? a replicat Mary în glumă, înduplecându-se, ca întotdeauna. Dacă stătea să se gândească mai bine, prezența lui Lucy în preajma lui Percy ar putea fi un lucru bun. Percy era un tip foarte cinstit. Când avea să vadă îngâmfarea lui Lucy (și oare cine ar fi reușit să n-o observe?), avea să înăbușe totul în față. Nu putea pleca la război lăsându să creadă că îi împărtășea sentimentele.

Simțindu-se brusc mai bine, Mary i-a bătut mâna colegei sale de cameră.

- Probabil voi fi încântată de compania ta. Spune-mi când vii și trimit pe cineva să te ia de la gară. Văzând expresia plină de speranță a fetei, a adăugat: Nu, Lucy, nu pot să-ți promit că Percy va fi acel cineva.

capitolul 9

Ajunsă în sfârșit în tren, Mary i-a făcut cu mâna lui Lucy, care aștepta pe peron remorca de lapte, cu privirea ațintită asupra ferestrei, până când trenul a ieșit din raza ei vizuală. Mary și-a scos pălăria și a răsuflat ușurată. Lucy Gentry o extenuase.

încă nu își revenise după scena șocantă din urmă cu două nopți, când Lucy aflase că Percy se înrolase în armată. în acea seară, când întrebase dacă ajunsese vreo scrisoare „de acasă“ - o presupunere care întotdeauna se dovedise corectă -, Mary îi întinsese scrisoarea lui Miles și aștepta să îi cadă cerul în cap. Ar fi fost cam același lucru. După cum bănuise, Lucy a plâns, a strigat și a blestemat din toți rărunchii, aruncându-și cărțile, hainele și ursulețul de pluș pe fereastră. Mary nu mai asistase niciodată la o astfel de manifestare a suferinței

și a furiei și nici nu mai auzise un asemenea limbaj. Toate fetele de pe palier veniseră alergând; la fel și îngrijitoarea, care repeta întruna „Asta-i bună!“, în timp ce o priveau pe Lucy luptându-se cu demonii care o posedau și îndepărtându-i pe cei care încercau să o calmeze.

Mary stătuse departe de ea până când, într-un final, Lucy alunecase pe podea într-un colț al camerei, îngro- pându-și în mâini chipul brăzdat de lacrimi. Fetele care se adunaseră începuseră să plece, iar Mary îi zisese încet îngrijitoarei că ar fi bine să se întoarcă și ea la culcare. Lucy avea să fie bine. Primise vești cumplite, și acela era felul ei de a se manifesta.

Se apropiase de Lucy, care stătea ghemuită în colț, și o îmbrățișase ca pe un copil. Prin materialul rochiei, trupul ei micuț și îndesat se simțea neobișnuit de umed și de moale. Emana un miros abia sesizabil, provocator, ca și când amărăciunea furiei ei i se scurgea prin pori. Mary o ținuse până când fata se domolise complet.

-D... de ce nu a... a cerut suspendare? bâiguise Lucy printre sughițuri. A... are dreptul la suspendare.

- De ce nici unul dintre ei nu a făcut asta? răspunsese Mary, îndepărtându-i bretonul umed de pe frunte. Nu e stilul lor.

Lucy îi strânsese mâna lui Mary.

-Nu va fi ucis! strigase ea, cu ochii albaștri strălucitori și febrili. Știu că se va întoarce acasă. Știu asta! O să fac un pact cu Dumnezeu. Promit să fiu bună. *Știu că* pot fi bună. O să renunț la...

- Blesteme? sugerase Mary râzând și, spre ușurarea ei, văzuse că și pe chipul colegei sale de cameră încolțise un zâmbet.
- Și asta, dacă e nevoie.

In dimineața următoare, când Mary se trezise, Lucy plecase, iar patul ei rămăsese nefăcut. Lăsase un bilet: „Sunt la slujbă. Lucy".

încă uimită de emoția puternică la care fusese martoră, înspăimântată de sinceritatea ei, Mary făcuse patul și schimbase fețele de pernă ude de lacrimi cu unele curate, căci Lucy plânsese toată noaptea. Era foarte îngrijorată pentru colega ei. Cum putea să aibă astfel

de sentimente pentru un bărbat pe care abia îl cunoștea? Și cum se putea amăgi că el avea să o iubească?

Lucy Gentry nu avea nici o șansă cu Percy Warwick. Femeia pe care acesta urma s-o aleagă trebuia să fie frumoasă, inteligentă și cultivată, o adevărată doamnă. Nu s-ar mulțumi niciodată cu mai puțin, iar Lucy, chiar dacă era interesantă în felul ei, însemna din punctul de vedere al lui Mary mult mai puțin. Modul ei de a fi și de a vorbi trăda o asprime pe care Percy ar fi considerat-o agresivă. Avea note bune și toți o credeau o elevă iscusită, însă ceea ce pentru alții trecea drept inteligență, pentru Mary nu era altceva decât îndemânare. Observase că Lucy își cultivase o imagine de femeie educată. Parcurgea doar fugitiv cărțile și le citea titlurile, însă avea abilitatea extraordinară de a sugera, cu doar câteva frânturi de informație, că era stăpână pe situație. De asemenea, Mary bănuia că notele foarte mari ale lui Lucy erau rezultatul unor aranjamente. Ca asistentă a profesorilor, avea acces la programul examenelor și al testelor, ceea ce, credea Mary, o ajuta să afle ce și când să învețe.

Chiar și sărăcia ei era o cacealma. Da, Lucy era „bursieră", o elevă care

avea recomandările, însă nu și mijloacele de-a merge la Bellington Hali. însă avea ceva bani lăsați de mama ei, cu care și-ar fi putut schimba hainele puține și extrem de demodate care atârnau în dulapul ei. Hainele erau un soi de însemn. Dacă nu putea etala cele mai frumoase haine, Lucy le alesese pe cele mai șterse. Mary nu prea înțelegea ce voia de fapt cu asta și nu credea în sinceritatea ei. Era o revoltă ridicolă, mai mult de fațadă, însă garderoba victoriană a lui Lucy o apropiase de fete și de profesori în egală măsură.

Mary considera că aceste imperfecțiuni mărunte erau ca petele de pe un măr. Ea putea să le evite când îl mânca, însă nu și Percy. Percy ar fi ales mărul cel mai frumos.

într-o zi, exasperată, Mary o informase pe Lucy că știa despre obsesia ei inutilă pentru Percy și că era o toantă dacă își decidea viitorul în funcție de asta. Atunci, Lucy reacționase cu o remarcă absurdă:

- îl vrei pentru tine!

Mary fusese luată prin surprindere atât de tare, încât amuțise.

- Poftim? murmurase ea.

-M-ai auzit, răspunsese Lucy plângând. Nu încerca să negi! Toată viața ai stat cu ochii pe el.

Mary auzea vocea colegei ei de cameră ca și când ar fi venit dintr-o fântână adâncă. Ei... i se pusese pata pe Percy Warwick? De ce? Lucy avea mai multe șanse decât ea.

- E ridicol, negase ea. în primul rând, nu mă interesează Percy. Dar, chiar dacă m-ar fi interesat - a ridicat mâna ca să o oprească pe Lucy -, el nu e deloc interesat de mine. Nici măcar nu mă *place*.

- Nu te place? Lucy era mirată. De ce?

-Din cauza felului în care ne raportăm la familiile noastre, la cine suntem și ce facem.

-Adică familiile Toliver și Warwick?

-Da. Eu și Percy vedem diferit problema moștenirii și a îndatoririlor noastre. Eu gândesc într-un fel, iar Percy în altul. E prea complicat de explicat, însă, cre- de-mă, nu avem o relație prea strânsă. în ceea ce mă privește, ai cale liberă la Percy. Doar... că...

-Doar că ce? repetase Lucy, cu ochii ei albaștri îngustați.

Mary își strânsese buzele și tăcuse. Ar fi vrut să spună: „Doar că tu nu ești genul de femeie la care să țină el. Nu ai nici mintea, nici frumusețea, nici delicatețea care l-ar putea atrage pe Percy".

Lucy o analizase atent, apoi își lăsase capul pe spate cu un hohot de râs.

- Doar că nu sunt suficient de bună pentru el, nu-i așa?

Mary se gândise la cuvintele ei. Pentru că ea deschisese subiectul, avea ocazia să-i spună adevărul, însă nu o lăsase inima.

-Nu asta e problema, Lucy. Ești suficient de bună pentru orice bărbat. însă știu ce preferă Percy, atâta tot.

- Iar eu nu mă potrivesc.

-Ei bine... nu, nu te potrivești.

- Și care e genul lui de femeie?

86

Leî(a 'Meacdam

- Fragilă. Ca de porțelan. Dulce. Bună. Fără nici un strop de oțet în sânge.

-Ce plictisitor! a exclamat Lucy. Dar pasiunea? Sexul?

Mary rămăsese cu gura căscată. De unde *știa* fata asta astfel de lucruri? Dacă ar fi auzit-o doamna Peabody, ar fi făcut infarct. Răspunsese însă calm:

- Probabil că blândețea feminină, dacă e autentică, îl stimulează sexual pe Percy.

- *Mary Toliver!* Lucy bătuse din piciorul ei mic. Vrei să spui că ai trăit toată viața lângă Percy Warwick și nu ți-ai dat seama ce fel de femeie îi place? Percy vrea spirit și pasiune la o femeie. La dracu' cu porțelanul! îi plac femeile care nu se sparg, pe care poate să le apuce, să le țină, care îi sunt egale lui.

-*Lucy!* Mary sărise în picioare, cu obrajii arzând și cu inima bătându-i ca în urmă cu trei veri, când Percy își ațintise privirea asupra ei în curte. Nu pot să înțeleg cum de știi atât de multe despre preferințele sexuale ale lui Percy când abia l-ai cunoscut, însă ține asta pentru tine. Poate că ai dreptate, dar, dacă așa stau lucrurile, atunci nu ai noroc.

- De ce? întrebase Lucy.

-Pentru că ești prea... ești prea *scundă.*

Lucy râsese din nou.

-Vom vedea. Există metode să depășim această mică problemă, și sigur Percy le cunoaște pe toate.

Acea conversație lămurise lucrurile între ele două, iar de atunci fuseseră văzute atât de des împreună, încât toți le credeau cele mai bune prietene. Nici vorbă de așa ceva! Iar ele știau asta. Mary nu ar fi avut niciodată încredere să-și împărtășească gândurile cu cineva ca Lucy, care nu era capabilă să țină un secret, iar Lucy știa prea bine că Mary nu era deloc de acord cu obsesia ei pentru Percy, o obiecție pe care ea o întâmpina însă cu optimismul ei caracteristic.

- Poate că nu sunt suficient de bună pentru el din punctul *tău* de vedere, Mary Toliver, însă o să fiu suficient de bună din al *lui.* Dragostea mea pentru el îl va orbi.

-Dau iubit multe, Lucy. Nici una nu a reușit să-l orbească.

-Ah, însă el nu a cunoscut niciodată o dragoste ca a mea. O să-l orbească atât de tare, încât, în momentul în care își va recăpăta vederea, eu voi *fi* deja femeia pe care o merită. Dragostea mea pentru el mă va face așa.

în tren, recunoscătoare la auzul zgomotului roților care o duceau acasă, Mary și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii. Biata Lucy! Avea tot atâtea șanse să se îndrăgostească Percy de ea cum avea un vapor să meargă pe uscat.

capitolul 10

în dimineața următoare, Mary era gata pentru micul dejun încă de la ora șase. Avusese o noapte îngrozitoare. Se zvârcolise în somn, visase că era blestemată să meargă pentru totdeauna cu trenul Southern Pacific, că zărise de la depărtare cele mai înalte clădiri din Howbutker, dar că trenul trecuse prin stație fără să oprească. Se trezise tremurând, cu inima bătându-i puternic, în aerul încins din compartiment. Când ațipea din nou, coșmarul revenea, de data asta cu Lucy Gentry, care zâmbea și îi făcea cu mâna de pe peronul gării, în timp ce trenul trecea pe lângă ea.

Un mic dejun sățios și trei cești de cafea, lucru neobișnuit pentru ea, au îndepărtat gustul rămas după noaptea aceea tulbure, iar Mary s-a întors în compartiment pentru ultima bucată de drum până la

Howbutker. Nu intenționa să-și pună pălăria decât atunci când avea să vadă periferiile vopsite în alb de la Hollows, orașul construit de familia Warwick, unde muncitorii de la fabrică locuiau în case de pin cu terase de jur împrejur, cu garduri albe și cu alei pavate cu cărămidă. Doar atunci putea fi sigură că lunga ei călătorie se apropia de sfârșit.

88

LeîCa 'Meacfiam

Nu mai fusese acasă de când o condusese Miles la tren, în august, cu un an în urmă. Nu se arătase prea încântat de ideea întoarcerii ei de Crăciun.

-Așteaptă până te chem eu, Mary. Dacă nu se poate să vii acasă, vezi dacă nu poți aranja să petreci vacanța la o prietenă.

- Dar, Miles, Crăciunul...

Cu chipul rușinat, o îmbrățișase stângaci.

-Mary, cu mama nu e bine. Ai observat și singură asta, când a refuzat să te vadă înainte să pleci. O poți ajuta doar dacă pleci departe... și rămâi departe până se însănătoșește. îmi pare rău, dar așa stau lucrurile.

O teamă ciudată îi cutremura sufletul. își încolăcise brațele în jurul fratelui ei și întrebase cu o voce joasă, rugătoare:

- Miles, mama nu mă urăște, nu-i așa?

Tăcerea lui ținuse loc de răspuns.

-Miles, nu...

- Hai, nu plânge acum. O să-ți mânjești fața frumoasă. încearcă să dai tot ce ai mai bun anul ăsta. Fă-ne să fim mândri de tine!

- Chiar am pierdut-o, nu-i așa?

Privirea ei disperată îl implora să o contrazică.

- O să te obișnuiești cu asta, Mary. O să te obișnuiești cu toate pierderile din viața ta, pentru că ție îți pasă doar de singurul lucru care nu te poate părăsi. Un colț al gurii sale se strâmbase fără nici o urmă de zâmbet. Să te trădeze? Cu siguranță. Să te abandoneze, să te lase fără energie... Bineînțeles! însă nu te va părăsi niciodată. într-un fel, ai mai mult noroc ca noi. Ești mult mai norocoasă decât mama.

-Aș putea pierde Somerset, i-a amintit ea. Dacă acele ipoteci nu sunt plătite, aș putea pierde plantația.

Miles i-a atins în joacă vârful nasului și s-a desprins din brațele ei.

- Vezi cât de repede dai uitării durerea unei pierderi la gândul unei pierderi mult mai importante pentru tine? spusese el pe jumătate glumind, rănind-o cu zâmbetul său de persoană străină și detașată de întreaga situație. După ce ea se așezase lângă fereastră, el îi făcuse scurt

cu mâna, apoi se întorsese și se îndepărtase înainte ca trenul să plece din gară.

în vacanța de Crăciun, mersese cu Amanda la Charleston, iar fratele ei cel frumos, Richard, îi oferise experiența primului sărut pe buze. Se întâmplase sub vâsc. El îi înălțase bărbia, iar ea fusese prea surprinsă pentru a se da la o parte. După o clipă, se trezise că răspunde la presiunea gurii lui și la felul în care o strângea în brațe.

-Ah, murmurase ea aproape fără suflare, după ce se dezlipiseră, uimită și stânjenită, mai ales din cauza sclipirii din ochii lui Richard și a zâmbetului său de cunoscător. Păreau să spună că el descoperise un filon neatins pe care să-l exploateze. Ea își revenise imediat. Se îndepărtase de zona de pericol reprezentată de planta care atârna.

-Nu trebuia să faci asta.

- Nu cred că m-aș fi putut abține, răspunsese el. Ești foarte frumoasă. Ăsta e un motiv suficient de bun încât să mă ierți.

- Doar dacă promiți să nu mai faci asta niciodată.

-Mă tem că nu pot face promisiuni pe care nu le pot

respecta.

Ea acceptase ca el să o conducă în salon, însă acea experiență o zguduise. Instinctiv, știa că trebuia să păstreze această... nouă descoperire ascunsă de bărbații care ar fi putut-o folosi împotriva ei. „N-o să-l mai las niciodată să mă sărute", și-a jurat ea - o promisiune pe care și ei i-a fost greu să o respecte.

Mary și-a alungat din minte amintirea pasiunii de care se bucuraseră amândoi. Printre pini apăruse prima strălucire de alb din Hollows. Nici n-a observat numărul sporit de case, atunci când trenul, încetinind și șuierând, a trecut pe lângă periferie. A văzut sclipirea unei structuri moderne, pe a cărei firmă scria, cu litere groase, Compania de Cherestea Warwick. Și-a adus aminte că Miles îi menționase ceva despre extinderea fabricii și despre construirea unui complex nou de birouri. Abia de

observase. Mintea ei zbura la altceva.

Miles ar fi trebuit să o aştepte la tren, însă nu primise nici un răspuns la biletul pe care i-ı scrisese cu câteva

90

LeiCa Meacfam

săptămâni în urmă, prin care îl anunţase data şi ora sosirii ei. In zilele care urmaseră, se îngrijorase că nu avea bani de bilet dacă nu-i trimitea Miles. într-un final, pentru că nu mai suporta aşteptarea, îi trimisese lui Miles o telegramă, o extravaganţă pe care abia io permitea bugetul Toliver, în care îi explicase nevoia ei urgentă de bani. La interval de o săptămână, el îi virase suma cerută, fără nici un mesaj însoţitor. Catalogase, cu tristeţe, gestul lui de a-i trimite bani fără a se obosi să adauge şi câteva rânduri de bun venit drept foarte nepoliticos şi îşi dădea seama ce fel de primire urma să aibă.

Trenul a şuierat din nou, iar Mary, cu inima bătân- du-i nebuneşte, şi-a aranjat pălăria. Era la fel de demodată ca hainele, însă nu în asemenea hal ca ţinuta lui Lucy. Moda pentru femei se schimba odată cu fiecare anotimp şi după moartea tatălui ei, nu-şi cumpărase prea multe haine.

Se părea că dificultăţile financiare ale familiei Toliver erau bine cunoscute în Howbutker. Imediat după ce ajunsese la Bellington, Abel DuMont îi scrisese să o întrebe dacă n-ar vrea să-i poarte hainele ca reclamă pentru magazinul DuMont. „Constituţia şi atitudinea ta sunt perfecte pentru noul stil în moda femininăı', explicase el, „şi pot să-ţi spun că mi-ai face un mare serviciu dacă ai accepta să fii model pentru colecţia noastră. Bineînţeles, vei păstra toate hainele şi accesoriile ca pe un mic semn al aprecierii mele."

Mary îşi trecuse mâna peste hainele frumoase trimise alături de scrisoare, apoi închisese cutia şi returnase colecţia. „Vă mulţumesc foarte mult pentru propunere", scrisese ea, „însă amândoi ştim că hainele dumneavoastră nu au *nevoie* de reclamă aici la Bellington Hali. Toţi ştiu de magazin şi sunt conştienţi de frumuseţea şi de calitatea produselor. Insă vă asigur că, dacă îmi voi permite, nu voi cumpăra niciodată haine decât de la magazinul DuMont."

O duruse să-i refuze lui Abel ocazia de a-şi demonstra mărinimia, însă era sigură că el avea să înţeleagă faptul că, pentru ea, gestul acela era o

abatere de la regula

stabilită între familii, valabilă încă de la întemeierea orașului Howbutker.

în timp ce își studia chipul în oglinda din compartiment, se întreba dacă se schimbase în anul în care fusese departe. Richard îi atrăsese atenția asupra simetriei perfecte a trăsăturilor ei. în ultima noapte pe care o petrecuseră împreună, el trăsese cu arătătorul o linie de la V-ul părului ei până la gropița din bărbie.

- Vezi? Tot ce este aici - îi sărutase obrazul stâng - e paralel cu ce e aici...

Și îi sărutase obrazul drept. Apoi, cuprinzându-i fața cu mâinile, o trăsese spre el să o sărute pe gură, însă ea se îndepărtase.

-Nu, Richard.

Ochii lui negri se umpluseră de tristețe.

- De ce?
- Pentru că... e inutil.

El se încruntase.

- De ce să fie inutil?
- Știi de ce. Ți-am spus de multe ori.

-Somerset? Numele părea să îi strepezească gura

de parcă ar fi mestecat ceva rânced. Credeam că te-am smuls din brațele acelui rival.

-Te-ai înșelat. îmi pare rău, Richard.

-Nu atât de rău cât mă tem că îți va părea ție într-o bună zi, draga mea.

în sfârșit, trenul a oprit în stație. Mary a coborât și a inspirat adânc aerul fierbinte al orașului ei natal, uitându-se pe peron după Miles. Era sâmbătă, iar gara mișuna de lume. Și-a înclinat capul către șeful de stație și către cei câțiva fermieri și rezidenți pe care-i mai cunoștea, inclusiv către mama unei foste colege de clasă. Trecuse doar un an de când o salutase pe aceeași femeie, cu aceeași pălărie, în timp ce aștepta să plece în excursia ei anuală în California, ca să-și viziteze fiica? Ea venise atunci să-l ia pe Miles, când acesta se întorsese de la Princeton, pentru că tatăl lor era acasă bolnav, iar mama lor îl îngrijea. Chiar și așa, acasă era

pregătit totul pentru întoarcerea lui, masa era pusă, șampania era la răcit, iar casa era înviorată de aranjamentele florale

de primăvară. în mai puțin de o lună, tatăl lor murise, iar viața lor se schimbase complet.

- Bună dimineața, doamnă Draper, a spus ea. Vă pregătiți pentru vizita de iunie la Sylvie, bănuiesc. „Unde naiba e Miles?"

Cu mâna înmănușată, doamna Draper și-a atins medalionul de pe gâtul înalt al bluzei, într-un gest afectat, de surpriză. Mary considerase mereu că gesturile ei erau o modalitate de a-și construi o imagine de persoană bi- ne-crescută.

-Nu-mi vine să cred, e chiar Mary Toliver. Ai venit de la școala la care te-au trimis! Nu te-aș fi recunoscut, te-ai schimbat foarte mult. Ai devenit mai *matură,* cred că ăsta e cel mai potrivit cuvânt.

Mary a zâmbit slab.

- Oricare s-ar fi potrivit, a răspuns ea. însă mi se pare că dumneavoastră nu v-ați schimbat deloc și sunt sigură că nici Sylvie.

- Ești drăguță să spui asta.

în spatele zâmbetului, Mary putea citi gândurile femeii, pe care le și auzise la un moment dat, când aceasta le rostise în fața unui vânzător. Sylvie a ei și îngâmfata de Mary Toliver nu se înțeleseseră niciodată bine, așa cum era de așteptat din moment ce crescuseră împreună. Iar lui Andrew al ei îi mergea de minune la magazinul de șei și de cizme. Nu era nimic rușinos în a-ți câștiga existența muncind la un magazin. Abel DuMont făcea asta zilnic, la o scară mai mare. Nu, înfumurarea lui Mary venea din faptul că era o Toliver proprietară de pământ. Toți știau că familia Toliver se consideră deasupra tuturor din oraș, cu excepția familiilor Warwick și DuMont. Ca să nu mai spunem că oamenii pe care îi priveau de sus își puteau plăti datoriile, în vreme ce înfumurații de Toliveri... nu.

Mary ghicea toate aceste gânduri, în timp ce îl căuta nerăbdătoare cu colțul ochiului pe Miles. însă imediat a auzit comentariul doamnei Draper:

-... Și toți am fost foarte mirați când am aflat. Biata de ea! Dacă putem

face ceva... Imaginează-ți! Darla Toliver cu... o asemenea problemă. .

Mary și-a îndreptat din nou atenția către doamna Draper.

- Poftim? Ce problemă? Despre ce vorbiți?

Degetele doamnei Draper au trecut din nou peste medalion.

-Ah, draga mea, a spus ea, cu ochii ei mici licărind de o groază încântată. Adică nu știi? Biata de tine! Cred că m-a luat gura pe dinainte.

încântarea i s-a accentuat când a văzut pe cineva venind din spatele lui Mary.

„Miles!“ se gândea Mary cu o ușurare disperată.

- Bună ziua, Percy, a fredonat doamna Draper. M-ai prins întâmpinând-o pe Mary!

capitolul 11

-Am auzit, a replicat Percy pe un ton ascuțit ca un cui. Salut, Țiganco, i-a spus el fetei cu o voce mult mai caldă, apoi a tras-o lângă el. Bine ai venit!

Cumva, familiaritatea acelei porecle pe care o ura suna acum în urechile ei ca un cântec drag. Și-a înălțat fața, acceptând cu mulțumire sărutul lui pe obraz.

- Sunt foarte fericită că te văd, a spus ea cu sinceritate. Ai venit în locul lui Miles?

Purta un costum cafeniu și cravată legată strâns și nu păruse niciodată mai frumos și mai plin de energie și de vigoare masculină.

- E acasă, să se asigure că totul e pus la punct pentru sosirea ta. A preferat să se ocupe el însuși de asta, așa că am profitat de ocazie să fiu primul care te întâmpină.

Era o minciună, spusă pentru urechile ciulite ale doamnei Draper. Mary știa asta, dar se simțea recunoscătoare, de parcă spusele lui ar fi fost adevărate. Sigur se întâmplase ceva acasă. Mama lor se purtase urât pentru că nu dorea ca fiica ei să se întoarcă, iar Miles fusese obligat să rămână să rezolve situația. Probabil îl sunase pe Percy când acesta era la birou - nu s-ar fi îmbrăcat

cu un asemenea costum doar pentru ea -, iar el lăsase totul și alergase la gară.

- Ce frumos din partea ta, a spus Mary, uitându-se la Percy într-un fel care să-i dea de înțeles că știa adevărul și că îi aprecia minciuna.

Cu brațul încă în jurul taliei ei, Percy s-a întors către doamna Draper.

-Ne scuzați, trebuie să o duc acasă. Mama ei o așteaptă cu nerăbdare.

- Da? a mârâit doamna Draper. Ce schimbare în bine! Sunt sigură că Mary va fi exact ce a prescris doctorul.

-Fără îndoială. Călătorie *lungă* și plăcută, doamnă Draper.

-Mulțumesc, Percy.

Cu mâna din nou pe medalion, a clipit în felul anost pe care Mary îl observase la multe femei în momentul când se aflau în preajma lui Percy.

- Mulțumesc că m-ai salvat, a spus ea când s-au îndepărtat. Ce femeie înfiorătoare!

- Cea mai rea, a aprobat Percy. îmi pare rău că nu am fost aici să o împiedic să te acosteze.

- De fapt, eu sunt cea care a abordat-o. Nu părea să mă recunoască.

- Pot să-mi dau seama de ce.

- Ce vrei să spui?

Percy s-a oprit și, prefăcându-se surprins, a zis:

-Mary Toliver, nu-mi spune că vânezi complimente... tocmai de la mine!

Ea a simțit cum i se urcă sângele în cap și cum e gata să intre iar în defensivă. însă apoi i-a întâlnit privirea. A văzut amuzament, însă nu și ironie. Expresia lui era una admirativă, chiar de mândrie. Ea a râs ușor.

- Oricât de curioasă aș fi să văd ce prind, n-o să arunc niciodată undița în heleșteul *tău,* Percy. Au mers mai departe. Ce voia să spună femeia aceea îngrozitoare când mi-a vorbit despre problema mamei? Mama este motivul pentru care ai venit în locul lui Miles?

El și-a pus mâna peste a ei și a ținut-o strâns, ca și când ar fi vrut s-o împiedice să cadă când a răspuns:

- Mama ta are probleme cu băutura, Mary. A... devenit dependentă de alcool.

- Poftim? Mary s-a oprit brusc, nemișcată. Vrei să spui... că mama e alcoolică?

- Din păcate, da.

- Dar cum? De unde are băutură?

-Tatăl tău avea o rezervă destul de mare în pivniță, în eventualitatea unei prohibiții. Ea a găsit-o și, când Miles și Sassie și-au dat seama ce făcea, era prea târziu.

înlemnise de groază. Mama ei... o alcoolică? Un cuvânt cu care erau descriși cei dependenți de sticlă, un cuvânt rău și dezgustător, care-i caracteriza pe indivizii lipsiți de voință.

- Și toți știu, în afară de mine, a spus ea. Se pare că tot orașul știe.

Expresia lui Percy s-a schimbat. în ochii lui strălucea o lumină și a rostit tăios.

-Asta e cea mai mare grijă a ta? Că numele Toliver va fi pătat?

„Bineînțeles că nu!" ar fi vrut ea să strige, rănită de acea acuzație. Era îngrijorată pentru mama ei. Această ultimă rușine publică avea să o păstreze pentru totdeauna în camera ei. Ea i-a lăsat brațul. Nu se schimbase nimic în absența ei, cu siguranță nu între ei. Totul rămăsese la fel.

-Ar fi trebuit să mi se spună.

-Miles nu a vrut să știi. Nu ți-ar fi făcut nici un bine.

-Aș fi venit acasă. La urma urmei, ce bine a adus plecarea mea?

-A meritat încercarea, Mary - un sacrificiu destul de mic pentru tine, nu crezi?

Ce rost ar fi avut să-l contrazică? își formase deja părerea despre ea. Simțind cum i se face rău, a deschis geanta și a rostit, în felul pretențios cu care se deprinsese la Bellington:

-Aici sunt biletele pentru bagajul meu. Sunt patru valize, te rog, ridică-le tu. Sunt în gară.

Percy i-a închis ușor palma.

- îmi pare rău că nu este primirea pe care o doreai, Țiganco.

- învăț să nu îmi mai fac speranțe cu ceea ce nu pot stăpâni, a replicat ea ridicând bărbia și stăpânindu-se să nu plângă.

El nu judeca pe nimeni în afară de ea.

Percy i-a luat biletele dintre degete și i-a dus mâna înmănușată la buze, cu privirea ațintită spre a ei.

- Sper că eu sunt o excepție de la această politică.

Ea a inspirat adânc și și-a retras mâna.

- Singura excepție de la această politică este speranța că nu voi fi judecată greșit de persoanele la care țin. Cu ce mergem acasă?

Percy a dat din cap, ca și când nu se putea înțelege cu ea.

-Am un Pierce-Arrow, roșu cu galben. E parcat sub copacii din curte. Așteaptă-mă acolo la umbră!

Mașina strălucitoare ieșea în evidență în parcare ca un cal de rasă printre catâri. Mary stătea nefericită pe locul pasagerului, fără să dea prea mare atenție eleganței mașinii. Emoția întoarcerii acasă dispăruse, iar ea se temea de momentul în care avea să dea ochii cu mama ei și de întâlnirea cu Miles. Ce fraieră fusese când își dorise cu atâta nerăbdare să îl vadă de la fereastra compartimentului, când trenul intra în gară. își închipuise că avea să meargă acasă în trăsură alături de el, povestind despre bârfele locale și despre veștile de pe plantație. Chiar sperase ca și mama ei să se bucure să o vadă și că puteau fi din nou o familie înainte ca Miles să plece la război.

-A văzut-o vreun doctor pe mama? a întrebat ea în timp ce Percy așeza valizele pe bancheta din spate a mașinii. Reacționează la tratament?

-A consultat-o doctorul Goddard, însă expertiza lui e limitată în sfera asta. A recomandat abstinență totală, iar Miles și Sassie au grijă de asta.

-Dumnezeule! a exclamat Mary, imaginându-și cât de greu fusese pentru ei. își revine?

-Nu din nevoia de alcool, însă măcar acum s-a curățat. Miles trebuie să stea cu ochii pe ea ca un vultur,

să se asigure că nu pune mâna pe vreo sticlă. El și Sassie stau cu rândul, iar mama mea are și ea grijă din când în când. Uneori, când Miles vrea să se odihnească sau să meargă la plantație, o leagă de pat. îmi pare rău, Mary, îți spun toate astea doar ca să te pregătesc. Trebuie să știi ce te așteaptă.

O greutate sufocantă îi apăsa lui Mary osul pieptului.

- Bineînțeles, tot alcoolul a fost aruncat, nu?

-Tot ce nu a băut sau nu a ascuns ea. încă mai există sticle ascunse în casă sau în jurul ei. A deschis ușa mașinii. îți pot da echipamentul adecvat pentru mașina asta dacă vrei să-ți protejezi hainele și pălăria. Și ochelari. Eu port, de regulă, ochelarii. Praful drumului este îngrozitor în perioada asta a anului.

-E prea cald. în plus, vreau să văd cât mai bine priveliștea.

- O să încerc să mențin viteza sub cincizeci de kilometri la oră.

Au urcat, iar Percy a pornit mașina. Mary asculta fascinată motorul care tușea de sub capota roșie, lungă' și strălucitoare. Până atunci se urcase într-o singură trăsură fără cai, Rolls-Royce-ul lui Richard Bentwood, pe care acesta și-l comandase din Anglia.

- Sper că Miles nu a cheltuit banii pe așa ceva, a zis ea cu dezgust când au pornit, sub privirile admirative ale celor de pe peron.

Percy a chicotit.

- Nu, îl știi pe Miles. Crede că mașinile sunt alt exemplu de degenerare adusă de capitalism. A luat-o pe strada care ducea la Howbutker. Și să știi că am fost sincer când ți-am urat bun venit acasă.

-E ușor ciudat să spui asta, ținând cont că în mai puțin de o lună pleci pentru Dumnezeu știe cât. Nu a adăugat „Poate pentru totdeauna", însă simți că inima i se strângea de teamă. Fratele meu și cauzele lui! V-a târât pe tine și pe Ollie după el, nu-i așa?

- Ollie s-a gândit că cineva trebuie să meargă să aibă grijă de el, Țiganco. Altfel ar muri naibii pe-acolo.

- Și unde merg Miles și Ollie te duci și tu - ca să ai grijă de amândoi.

L

Leita QAeacham

- Exact.

Tristețea și inutilitatea acestui gest o copleșeau. Furia ei față de Miles se răspândea ca mirosul de pește stricat. Cum putea să le facă asta celor mai buni prieteni ai săi și familiilor lor? Cum putea să-și părăsească mama care avea atâtea probleme și să manifeste atâta nepăsare față de responsabilitățile pe care le avea la plantație? însă nu putea să-i împărtășească dezgustul ei lui Percy. El nu ar fi acceptat să audă nimic

rău despre Miles.

- Ce o să se aleagă de mașina asta când pleci în Europa? a întrebat ea.

- Ori o vând, ori i-o dau tatei să aibă grijă de ea până mă întorc. Mama refuză să urce în ea, însă tata e dispus să o mai scoată din când în când la o plimbare, ca să nu rugineasc㠹.

Ochii ei au început să scânteieze, în timp ce se forța să privească în jur. După o clipă, a spus:

- Dă-io tatălui tău să aibă grijă de ea.

A simțit cum el își întorcea capul surprins.

-Bine, a răspuns Percy. O să i-o dau tatei să mi-o păstreze.

Au mers o vreme în tăcere. Mary își ținea privirea ațintită pe partea ei de șosea. Vremea cornului trecuse, însă glicina agățătoare încă se vedea în toată splendoarea ei, iar florile de levănțică inundau gardurile și trunchiurile copacilor. La Somerset, câmpiile de bumbac erau în floare, întro mie de nuanțe, în apusul de vară din estul Texasului.

Mary se concentrase pe acea imagine. Toți cei pe care îi iubise dispăruseră - bunicul, tatăl, fratele și mama ei. îi rămăsese doar plantația Somerset, care o aștepta. Pământul era al ei, ea trebuia să aibă grijă de el în fiecare an, recoltă după recoltă, toată viața. După cum spusese Miles, nu avea so părăsească niciodată. Indiferent de gândaci, de secetă sau de inundații. Ploaia ar fi putut distruge întro clipă o recoltă ce valora o avere, însă pământul rămânea acolo după ce dezastrul trecea. Pământul aducea întotdeauna speranță. Din păcate, nu putea spune același lucru și despre oameni.

99

trandafiri

- Presupun că primul lucru pe care îl vei face e să mergi la Somerset, a spus Percy.

Era ciudat cât de bine îi citea gândurile.

- Da, a răspuns ea scurt.

El zisese asta pe un ton care dădea de înțeles că o asemenea acțiune ar fi fost o dovadă crasă de impolitețe.

- înainte să îl iei la rost pe Miles pentru cum a administrat locul, trebuie să afli niște lucruri.

-Da? A ridicat o sprânceană. Nimic din ce i-ar fi putut spune Percy nu

avea cum să justifice greșelile pe care le făcuse fratele ei.

-Nu uita că fratele tău are ultimul cuvânt în orice chestiune legată de plantație până când împlinești douăzeci și unu de ani.

-Nu e nevoie să-mi amintești asta.

-însă trebuie să îți amintesc că fratele tău poate schimba atât de mult plantația, încât să nu mai fie acel Somerset pe care doreai să-l păstrezi. Să nu uiți asta.

Mary a înghețat pe locul ei și l-a privit uimită.

- Ce vrei să spui?

- în afară de bumbac, există și alte metode prin care locul acela poate aduce venituri, Țiganco.

- Percy, despre ce vorbești? Ce-a făcut Miles? Ce vrea să facă?

Cuvintele îi ieșeau cu furie din gură, sfâșiate de vânt, în timp ce mașina Pierce-Arrow înainta cu viteză. Și-a dat seama că strigau. Ca să poți purta o conversație într-o astfel de mașină, trebuia să strigi.

- Prostuțo, ascultă-mă înainte să tragi concluzii pripite despre Miles! îți spun ce nu a făcut, de dragul surioarei lui.

- Spune-mi, a continuat ea, inspirând adânc.

-Ar fi putut planta trestie-de-zahăr pe tot terenul. Un cultivator din New Orleans a venit să îl vadă chiar după ce ai plecat la școală și i-a făcut o ofertă frumușică, însă el l-a refuzat, așa cum l-a refuzat și pe tatăl meu. Tata dorea să închirieze plantația și să cultive pini pentru cherestea timp de zece ani.

Lui Mary îi pierise glasul; simțea cum ochii îi ies din orbite. îngbițindu-și nodul din gât, a spus:

- Pământul n-ar mai fi putut fi recuperat dacă făcea una ca asta.

-Ar fi fost o tragedie atât de mare, Mary? Mâna stângă a lui Percy s-a desprins de pe volan, căutând-o pe a ei. Oricum, bumbacul e mort. Fibrele sintetice sunt acum la mare căutare. Celelalte țări au început concurența pe piețele mondiale pe care Texasul le-a avut atâta vreme pentru el. Și, ca și când asta n-ar fi fost de ajuns, gărgărițele au distrus Cotton Belt din sud.

- Percy... Percy... Mary și-a tras mâna. Taci din gură, auzi? Taci din

gură! Nu știi ce spui. Dumnezeule, ce mă așteaptă aici?

Percy tăcea, cu privirea ațintită la șosea. După o clipă, a spus încet, fără să o privească:

- îmi pare rău, Mary. Crede-mă, chiar îmi pare rău.

-Ar trebui să-ți pară, s-a răstit ea. Măcar pentru că

tatăl tău a profitat de situație și-a vrut să-i ofere lui Miles cel naivji vulnerabil ocazia să cultive lemn pentru cherestea. îți spun un lucru, Percy Warwick: un pin Warwick va prinde rădăcini în solul Toliver doar atunci când în Howbutker, Texas, va fi sub zero grade pe 4 Iulie!

Era atât de furioasă, încât o apucase tremuratul. Ajunseseră în dreptul unei porțiuni de lângă șosea care permitea o întoarcere la 180 de grade. în acest spațiu, Percy a învârtit mașina Pierce-Arrow în loc, ridicând tot praful, apoi a oprit brusc. Speriată, Mary a dus instinctiv mâna la ușă să iasă, însă Percy i-a apucat încheietura liberă cu o mână și cu cealaltă și-a scos ochelarii. Mary nu îl văzuse niciodată furios, așa că priveliștea o lăsă fără glas. își amintea cum Beatrice îi povestea mamei ei despre furia de care era el în stare: „Nu se enervează des, însă, când o face, e cel mai înspăimântător lucru pe care l-ai văzut vreodată. Gura i se strânge ca o capcană din oțel, iar ochii săi își pierd culoarea. Și e atât de puternic! Dumnezeule, ar putea să te rupă ca pe o scobitoare. Slavă Cerului că băiatul meu nu se supără niciodată fără un motiv întemeiat.11

Motiv întemeiat...

-Să nu îndrăznești să denaturezi încercarea tatălui meu de a-ți ajuta familia și s-o consideri o metodă de a servi familia Warwick, a spus el cu dinții încleștați, cu ochii ca două bucăți de gheață pe chipul său aprins. Dacă nu înțelegi nici atâta lucru, ești mai grea de cap decât am crezut.

- *El* ar fi trebuit să găsească o soluție mai bună decât să facă o asemenea propunere pe la spatele meu, s-a revoltat Mary, încercând să se elibereze din strânsoa- rea lui Percy. Știa ce-a însemnat bumbacul pentru tatăl meu. De aceea mi-a lăsat plantația Somerset mie, nu lui Miles!

-Tata nu știa că obsesia tatălui tău s-a transferat asupra ta. Credea că, pentru că ești femeie, o să vrei și altceva decât o plantație mâncată de gândaci și un sistem demodat de servitute cărora să le dedici viața.

Probabil se gândea că, oricum, dacă te căsătorești cu mine, plantația Somerset are să fie cultivată cu lemn pentru cherestea.

Ea a încremenit.

- Poftim?

- M-ai auzit.

-Să... mă căsătoresc cu tine? II privea lung, neîncrezătoare. Să cultiv Somerset cu lemn pentru cherestea? Glumești, nu-i așa?

- Și asta ți se pare o glumă?

S-a întins către ea. Era atât de mirată de absurdul presupunerilor lui, încât gura îi rămăsese deschisă, iar el i-a acoperit-o cu a lui. S-a luptat și l-a împins, însă în zadar. Femeia din ea, trădătoarea fetei pure care rezistase avansurilor lui Richard, înflorea sub asaltul lui Percy. Trupul ei ardea, simțurile i se aprinseseră. Precauția și decența dispăruseră în fața nevoii ei de el. Mary a dat curs avansurilor lui atât cât le permiteau hainele de pe ei. într-un final, au revenit în prezent, iar ea s-a trezit epuizată și înfierbântată în brațele lui, conștientă că hainele îi erau șifonate, părul desfăcut, buzele o usturau, iar pălăria ei zăcea undeva în praful drumului.

- Dumnezeule, ai milă! a spus ea, prea moleșită să-și miște capul de pe umărul lui.

102

Lei'Ca Meackam

-Spune-mi acum, după treaba asta, că nu suntem făcuți unul pentru altul.

Nu-1 putea contrazice. Când se urcase în mașina lui, se simțise incomod, de parcă ar fi fost un balot de bumbac strâns bine cu sfoară. însă acum sfoara fusese tăiată, iar ea se împrăștia peste tot - și amândoi știau asta. Dar povestea asta nu avea nici o șansă. *Ei* nu aveau nici o șansă.

- Nu contează, a spus ea. Nu pot... nu mă voi căsători cu tine. Vorbesc serios, Percy.

-Vom vedea ce simți când mă întorc din Europa, după ce vei fi avut responsabilitatea administrării unei plantații de cinci mii de acri, după ce te vei fi bătut cu gărgărițele și te vei fi îngrijit de cele câteva sute de familii cu care împărți recolta. Asta ca să nu mai pun la socoteală faptul

că va trebui să ai grijă de mama ta și să trăiești de pe o zi pe alta. Aș fi vrut să mă căsătoresc cu tine înainte să plec, însă - a sărutat-o pe frunte - măcar știu că tata și mama vor avea grijă de tine până mă întorc eu.

- Câtă îngâmfare! a pufnit Mary, găsind forța de-a se retrage din brațele lui. Și dacă am aceeași părere despre noi când te întorci?

- N-o să ai. A zâmbit, nu cu înfumurarea lui Richard Bentwood, ci cu încrederea tăcută și de neclintit pe care i-o dădea faptul că o cunoștea.

S-a retras pe scaunul ei, îndreptându-și rochia.

-Scoate-ți asta din cap, Percy Warwick! Sigur n-o să se întâmple.

Și-a căutat pălăria, însă aterizase pe câmp, unde o vacă o rumega pe post de cină.

- Ba o să se întâmple, a spus el, pornind motorul.

S-au întors pe șosea, însă Mary nu putea să-l privească. Apăruse un inamic nou pentru Somerset, mult mai periculos decât gărgărițele, decât grindina, inundația sau seceta, mult mai înspăimântător decât un cartel de bancheri de la Boston așteptând să distrugă plantația. Acum înțelegea ce se afla în spatele ciudatelor sentimente contradictorii pe care le avusese în ultimii ani față de el. Avusese puterea să o facă să-l iubească. Putea să-și

impună voința în fața ei. Căsătoria cu el însemna combinarea intereselor lor, extinderea pădurilor Warwick cu prețul plantației Somerset. Ea ar fi fost absorbită în identitatea Warwick, pierzându-și aura specială care o făcea o Toliver. Copiii ar fi fost crescuți ca membri ai familiei Warwick, iar descendența clanului Toliver s-ar stinge. Miles nu era un Toliver. Era fiul mamei lui, un Henley, un vizionar fără voință. *Ea* era singurul Toliver autentic rămas. Ea urma să nască fiii care aveau să ducă renumele mai departe, însă doar dacă se căsătorea cu un bărbat care să-i împărtășească pasiunea. Percy Warwick nu era un astfel de bărbat.

-Ar fi bine pentru amândoi să nu mai fim puși niciodată într-o astfel de situație, a spus ea, privind înainte.

- Nu-ți promit nimic, Țiganco, a răspuns el.

La ușa casei, ea a întins formal mâna.

- Mulțumesc că m-ai așteptat la tren, Percy. Nu este nevoie să intri și

tu.

Percy i-a ignorat mâna și și-a strecurat brațul în jurul taliei ei.

-Nu-ți face griji acum pentru ce am discutat, a spus el. Subiectul poate aștepta până mă întorc.

Și-a ridicat privirea până a ajuns să se uite fix în ocbii lui.

- îmi doresc din toată inima să te întorci, Percy, însă nu la mine.

- Ba la tine, a spus el. Nu poate fi nimeni altcineva. Acum, nu fi prea dură cu Miles! Anul ăsta a fost ca un câine hăituit de lupi. Dar a învățat ceva esențial - că nu e fermier. A dat totul peste cap, după cum o să vezi și tu, dar a făcut cum a putut mai bine.

Mary a dat din cap, în semn că a înțeles.

-Asta este fata mea, a răspuns el, apoi a tras-o lângă el și a sărutat-o ușor pe buze. Mary a încercat să se împotrivească pasiunii care creștea în ea, o trădare de sine pe care privirea lui amuzată îi dădea de înțeles că o simțea.

-Ne vedem mai târziu, a spus el, lăsând-o să urce treptele. A auzit ușa deschizându-se în spatele ei și strigătul de bun venit al lui Sassie, dar a simțit cum l-a mai

urmărit un timp cu privirea, în timp ce se îndrèpta încrezător către mașina sa Pierce-Arrow.

capitolul 12

Howbutker, octombrie 1919

Trenul întârzia. Pentru a zecea oară în tot atâtea minute, Mary și-a privit reverul costumului ei verde-închis, din nou apoi către șinele pustii.

- Probabil că trenul a plecat târziu din Atlanta, a spus Jeremy Warwick, încercând să mai destindă atmosfera din ce în ce mai tensionată din micul lor grup adunat pe peron.

Veniseră patru dintre ei - Jeremy și Beatrice Warwick, Abel DuMont și Mary - și așteptau într-o mare de oameni care se adunaseră la gară să-i întâmpine pe băieți la întoarcerea din război. Acolo se afla și trupa liceului, gata să cânte Stars *and Stripes Foreveri.* Chiar atunci, cineva în uniformă a coborât din tren. Un afiș cu „Bun venit acasă, fii ai orașului Howbutker“ se dezvăluia la intrarea în gară, iar altul asemănător se

întindea într-o parte a Pieței Tribunalului pentru o paradă programată mai târziu în acea zi. Războiul se terminase de mai bine de un an, însă nu și pentru Miles, Ollie și Percy sau pentru alți mii de membri ai Forțelor de Expediție Americane (FEA) reținuți în Franța - fie din cauza lipsei vapoarelor care să-i ducă acasă, fie din cauza îndatoririlor de ocupanți în Germania.

Doar Percy venea acasă neatins. Miles fusese gazat grav către sfârșitul războiului, și, în loc să îl lase în urmă, căpitanii Warwick și DuMont se oferiseră voluntari să rămână după armistițiu și să ajute la demilitarizarea zonei ostile de lângă Rin. La scurt timp după Crăciun,

1 *Stele și dungi pentru totdeauna* - referire la steagul Statelor Unite ale Americii, marș patriotic american compus de John Philip Sousa (n.red.)

Ollie, care făcea parte din garnizoanele de ocupație, fusese rănit de o grenadă care-i distrusese piciorul.

Pentru familiile soldaților fuseseră douăzeci și șase de luni grele. îngrijorarea le copleșise în anii de război, citeau în ziare despre soldații care îndurau suferințe cumplite în luptă sau despre gripa care făcuse ravagii în rândurile FEA, lovind zece mii de soldați pe săptămână. Apoi, rapoartele de la sfârșitul războiului sporiseră agonia, aducând povești cu răniți aflați în stare critică și mutați de la spitalele de bază în tabere, unde erau lăsați să se recupereze fără asistență și fără îngrijire medicală.

La auzul acestor vești, speranțele familiilor se afundaseră în adâncurile războiului. Fusese suficient să și-i închipuie pe băieți în tranșee, tremurând în corturi pe podele pline de apă, fără combustibil și fără pături suficiente să se încălzească în timpul celor mai reci ierni pe care le cunoscuse Europa. în plus, gândul că Miles și Ollie erau răniți și pierduți undeva departe de casă, în vreme ce Percy risca în fiecare zi să aibă aceeași soartă, era un coșmar și mai mare.

Nu se primeau scrisori în nici una dintre cele două părți ale Atlanticului. Cele câteva scrisori care ajunseseră de peste ocean se plângeau de neajunsurile serviciului poștal, iar familiiîe - care își împărțeau între ele scrisorile - puteau auzi strigătele de singurătate ale băieților printre rândurile lor presărate cu ironii.

Beatrice Warwick nu avusese încotro și îi permisese și lui Lucy să

citească scrisorile de la fiul său. Fosta colegă de cameră a lui Mary se instalase deja la Mary Hardin-Baylor și vizitase de multe ori Houston Avenue, unde reușise să intre în grațiile ezitante ale familiei Warwick - ba chiar primise camera de oaspeți. Lucy prefera ospitalitatea lor forțată în locul atmosferei neprimitoare și posomorâte din casa familiei Toliver.

Bineînțeles că venise și ea să-i întâmpine, constatase Mary cu o iritare familiară, în timp ce privea în direcția lui Lucy. Mai slabă și îmbrăcată cu o rochie modernă, violet, ale cărei linii strâmte și lungime mai scurtă îi scoteau în evidență noua siluetă, Lucy dispăruse să se aranjeze din nou în geamurile clădirii gării. Dumnezeule,

106

LeîCa Meacftam

cum putea fata asta să ajungă acolo unde dorea?! Mary aflase de la bucătăreasa familiei Warwick că Beatrice - o femeie extraordinară și foarte greu de manipulat - nu mai știa cum să-i facă față lui Lucy, care devenise de nesuportat.

Mai devreme, când părinții lui Percy o luaseră în noul lor Packard strălucitor - Lucy se pieptăna pe bancheta din spate -, fosta ei colegă de cameră păruse încântată să o vadă în vechiul ei costum verde.

-Arăți minunat! strigase ea, când Mary își ridicase rochia lungă, ca să urce. Mereu mi-a plăcut cum îți stă în costumul ăsta!

-Și lui Percy, spusese Beatrice de pe scaunul din față. Ce drăguț din partea ta că te-ai gândit să porți ceva familiar pentru el, Mary Lamb. Pe aici s-au schimbat prea multe de când au plecat băieții.

Lucy tăcuse, însă Mary observase că se bosumflase, pentru că tocmai fusese pusă la punct. Mary îi era recunoscătoare lui Beatrice Warwick. Știa că o respecta și o iubea mai mult decât mama ei. Nu accepta să-i vorbească cineva de sus, îndeosebi o străină ale cărei planuri cu fiul ei erau mai limpezi decât lumina zilei.

Mary o privea cu drag, așa cum stătea impunătoare lângă soțul ei - în costum, cu mănuși și cu o pălărie neagră scumpă. Se îmbrăcase în haine de doliu în momentul în care băieții plecaseră la război și de atunci purta doar negru. Nu pentru că nu mai spera ca băieții să se întoarcă vii, ci pentru că acela era felul ei de a protesta împotriva războiului și a idioțeniei națiunilor implicate într-o asemenea barbarie cu scopul de a-și

rezolva neînțelegerile. Spunea că purta haine de doliu pentru toți fiii care nu avuseseră șansa să se întoarcă acasă.

Pe peron, Mary și-a îndreptat privirea de la Lucy la Abel DuMont. Judecând după expresia iui, putea spune că tatăl lui Ollie, văduv de când Ollie avea zece ani, își vedea deja cu tristețe fiul coborând din tren în cârje. Vorbise deja cu mai mulți chirurgi din Dallas să-i refacă pe cât posibil piciorul. Din compasiune pentru el, Mary și-a strecurat mâna pe sub brațul lui, mănușa ascunzându-i semnele muncii. Ridurile lui adânci s-au

contractat mtr-un soi de zâmbet, iar el a bătut-o ușor pe mână. Mary spera că o iertase pentru că refuzase să poarte rochia frumoasă cu pelerină asortată, pe care o lăsase să atârne în dulap. O purtase la o prezentare de modă pentru magazinul DuMont. Ca recompensă pentru participare, toate tinerele care defilaseră pe podium, fete din oraș asemenea ei, primiseră rochiile pe care le îmbrăcaseră. Mary era sigură că prezentarea de modă fusese un nou șiretlic al lui Abel pentru a-i putea oferi o rochie potrivită pentru petrecerea organizată în cinstea întoarcerii băieților. Ea apreciase gestul, însă familia Toliver nu avea nevoie de milă.

De departe, s-a auzit deodată șuieratul mult așteptat al trenului.

- îl aud! a strigat cineva, iar mulțimea a început să se agite, mergând spre micul lor grup care se apropiase și mai mult de capătul peronului.

Mary își simțea inima gata să-i sară din piept când a auzit din nou fluierul, iar spirala subțire de fum s-a zărit în depărtare. Oare cât de mult se schimbase... Percy Warwick, băiatul preferat al orașului? Cu siguranță, războiul își pusese amprenta. Oare avea aceeași dezinvoltură, același râs, aceeași încredere cu care privise întotdeauna viața? Oare mai dorea încă să se căsătorească cu ea?

Chiar și acum îi clocotea sângele-n vene când își amintea de ultimele lor clipe împreună, în același loc, cu mai bine de doi ani în urmă. O trăsese în brațele lui în fața tuturor, o mică enclavă de intimitate în mijlocul mulțimii. Nu îl văzuse de prea multe ori de când o adusese acasă de la gară și până când el plecase la tabăra de instrucție a ofițerilor

sau în săptămâna dintre întoarcerea sa acasă şi plecarea peste ocean. Chiar dacă ea nu şi-ar fi petrecut zilele la plantaţie, iar serile citind registrele lui Miles, se îndoia că el ar fi încercat să o vadă. îşi juca răbdător cărţile, era sigură de asta; aştepta ca ea să se plictisească de Somerset, spera ca, înainte de întoarcerea lui acasă, ea să fie copleşită de munca pe plantaţie.

108

LeiCa Meacfam

- Intenţia mea rămâne în picioare, Mary, îi spusese el în acea zi. Când vin acasă, vreau să ne căsătorim.

-Niciodată, jurase ea, cu inima bătându-i atât de tare, încât era sigură că el o putea auzi. Nu dacă asta înseamnă să renunţ la Somerset.

- Până atunci, o să te saturi de plantaţie.

-Niciodată, Percy. Trebuie să accepţi asta.

- Nu accept decât că vreau să ne căsătorim.

- De ce? îşi amintea de soarele care se reflecta în părul lui, de pielea lui foarte bronzată, de limpezimea ochilor săi. El îşi ţinea pălăria la subraţ. M-am gândit mai bine şi mi-am dat seama că între noi nu e decât... dorinţă fizică. Asta e, nu-i aşa? Cred că nici măcar nu mă placi.

Elrâsese.

- Ce legătură are plăcutul în toată treaba asta? Bineînţeles că există dorinţă, însă vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc. Te-am iubit toată viaţa, de când îmi zâmbeai de după barele pătuţului. Nu m-am gândit niciodată să mă căsătoresc cu altcineva.

Ea îl ascultase neîncrezătoare. Percy... care putea avea orice fată dorea... îndrăgostit dintotdeauna de ea? Cum de nu-şi dăduse seama?

Retrăise acea clipă de mii de ori în cele douăzeci şi şase de luni ale absenţei lui... îşi amintea cum îşi pusese din nou pălăria, îşi trecuse braţul în jurul taliei ei, o trăsese lângă el şi o sărutase... cum se despărţiseră orbiţi de dorinţă, înecându-se unul în ochii celuilalt. îşi dădea seama de şocul pe care îl provocaseră în jur, de privirea uimită a fratelui ei, de sprâncenele ridicate ale Iui Beatrice, de privirea întoarsă rapid în altă direcţie a lui Abel şi, în sfârşit, de zâmbetul resemnat al lui Ollie când se apropiase de ea, după ce Percy se dusese lângă părinţii săi.

-Nu te îngrijora, Mary, spusese el cu o privire serioasă, din care

strălucirea se stinsese. O să am grijă să se întoarcă acasă întreg.

- Dragul meu Ollie... îi rostise numele cu vocea tremurând. Abia atunci își dăduse seama de un lucru pe care fusese prea oarbă să îl vadă. Și Ollie era îndrăgostit

de ea. Acum se retrăgea din competiție, lăsându-i câmp liber lui Percy.

- Să ai grijă și de tine, Ollie, spusese ea, îmbrățișân- du'l strâns, prin uniforma deja prea strâmtă din cauza kilogramelor în plus pe care le adăugase cât fusese acasă în permisie.

Gândindu-se acum la Ollie, era înfiorată de o bănuială pe care o avea încă de când sosise telegrama care îi informase despre rana lui. Cele câteva scrisori care urmaseră oferiseră puține detalii. Familiile aflaseră doar că Percy și Ollie fuseseră împreună în patrulă când grenada aterizase lângă ei. In orele întunecate ale nopților ei de insomnie, Mary se întrebase dacă nu cumva Ollie se sacrificase pentru Percy.

O mânecă violet și-a făcut loc pe lângă ea, iar Mary s-a întors exasperată către prietena ei.

-Lucy, lasă-i pe soții Warwick să fie primii care-și îmbrățișează fiul.

Ocnii albaștri ai lui Lucy s-au întunecat, iar fata i s-a adresat lui Mary vizibil ofensată:

- Crezi că n-aș face asta, Mary Toliver? Dintre toți, tu ar trebui să înțelegi cel mai bine ce simt pentru Percy.
- Nu cred că e cineva care nu înțelege ce simți pentru Percy.
- Știi foarte bine ce vreau să spun. Lucy vorbea în șoaptă, ca să nu o audă familia Warwick. Poate că toți ceilalți își imaginează-că eu am impresia că am șanse să fiu cu Percy, însă tu știi că sunt conștientă de faptul că nu voi putea să-l am niciodată. însă ce m-ar opri să-l iubesc, să mă rog pentru el, să mă bucur că a venit sănătos acasă, până se va îndrăgosti de altcineva?
- Mândria? a sugerat Mary. Cum putea o femeie să se lase de bunăvoie pradă durerii fără nici un pic de orgoliu, ca un cățeluș care se întoarce fericit să i se dea și al doilea șut?
- Mândria? a chicotit Lucy. Asta e o prostie! Mândria nu e altceva decât un soi de închisoare ce-ți îngrădește orizontul. Ai mare grijă la

mândrie, draga mea! Ar putea să te distrugă.

-Sosesc!

110

Leita 'Meackam

Trenul încetinea, apropiindu-se de gară. Toate gâturile erau întinse în direcția lui. Abel, strângându-și pumnul în jurul bastonului, și-a îndreptat solemn spatele. Mary simțea cum ochii i se încețoșau și o mâncau. Obrajii lui Jeremy Warwick erau deja scăldați de lacrimi, iar Beatrice a scos din mâneca neagră a rochiei o batistă mare, cu marginile de dantelă, și a dus-o la gură. Dirijorul trupei a ridicat bagheta. Șeful de stație stătea cu o atitudine impunătoare lângă locul unde urma să oprească trenul.

- îi văd! a strigat un bărbat care ajunsese lângă linie.

Mary l-a recunoscut - era fermierul care își pierduse fiul cel mare în pădurea Belleau. Și-a scos pălăria și a început să facă semne cu mâna și să strige la cei care se aplecau pe fereastra trenului. în acea clipă, Mary a simțit o dorință bruscă și dureroasă ca mama ei să fi fost alături de ea, însă rămăsese acasă, o siluetă pierdută în imensitatea propriului pat. Lunga ei bătălie cu alcoolismul se încheiase, însă prețul plătit fusese mult prea mare. Doar timpul și dorința de viață a mamei ei aveau să decidă ce urma să se întâmple. Poate că întoarcerea lui Miles avea s-o ajute. Poate venise chiar la timp pentru a o salva, iar ei puteau fi din nou o familie.

Lucy țipa în urechea ei. Trenul aproape se oprise, iar toți cei de pe peron priveau către ferestrele deschise, căutând uniforme și chipuri familiare, care zâmbeau la rândul lor. Șeful de stație a urcat în tren.

- De ce nu coboară? a întrebat Lucy.

-Poate că sunt pe culoar și așteaptă, a răspuns Beatrice.

- Poate că Ben îi previne pe băieți că îi așteaptă o mulțime întreagă, a presupus Jeremy, referindu-se la șeful de stație.

- Sau poate că fiul meu are nevoie de ajutor, a adăugat Abel. Astfel de informații sunt transmise din timp.

- Ben ne-ar fi anunțat, a răspuns Beatrice pe tonul ei rațional.

- Unde naiba *sunt*? a scâncit Lucy în timp ce mulțimea în așteptare se agita.

Șeful de stație a coborât pe peronul pe care urmau să apară și soldații, ridicând mâinile către mulțime.

Ill

Trandafiri

-Atenție toată lumea! Căpitanii Toliver, Warwick și DuMont vor ieși întro clipă. Vă rog să vă dați mai în spate și să rămână doar familiile. Nu uitați că în tren mai sunt și alți pasageri. Vă rog să le faceți loc să iasă din gară.

-Pentru numele lui Dumnezeu, Ben, a izbucnit Beatrice. Taci și adu-i pe băieți!

Șeful de stație s-a înclinat și a urcat din nou în tren.

- Domnilor! a strigat el.

Toți și-au ținut preț de o clipă respirația, apoi au izbucnit în urale când a coborât Percy. Trupa a început să cânte, iar familia Warwick și Lucy au alergat spre el; însă el părea să caute din priviri pe altcineva. Mary a ridicat încet mâna, iar ochii lui s-au oprit asupra ei o clipă lungă, apoi a coborât treptele și a dispărut. I-a zărit doar chipiul, însă imediat a fost acoperit de pălăria înaltă a lui Beatrice și de trupul masiv al tatălui său. Biata Lucy țopăia în jurul lor ca un pui alungat din cuib, fără să poată trece de bariera îmbrățișărilor lor.

Mary se simțea în culmea fericirii și extrem de ușurată. Era viu... era sănătos... era întreg. Era acasă.

După un alt minut de amuțire generală, a apărut și Ollie, cu același zâmbet larg. Mary și-a dus la gură degetele înmănușate. Lângă ea, Abel a scos un țipăt surd:

- Dumnezeule, i-au amputat piciorul!

capitolul 13

Miles l-a urmat imediat, coborând pe peron cu privirea unui om care vede lumina soarelui după ce a stat mult timp închis sub pământ. Mary și Abel se holbau fără să scoată o vorbă. Ollie a făcut un semn cu o cârjă către mulțimea care tăcuse brusc, apoi a coborât fără dificultate scările, cu veselia lui obișnuită. Cracul drept al pantalonilor săi fusese ridicat și prins la genunchi, lăsând cealaltă jumătate să atârne ca un burduf gol.

Șocat, slab, cu chipul palid ca o fantomă, Miles a coborât în spatele lui cu bagajele, atent să nu se împiedice.

încercând să-şi păstreze calmul, Abel i-a oferit braţul lui Mary şi au mers împreună să-şi întâmpine fiul, respectiv fratele.

- Miles? a spus Mary pe un ton nesigur, întrebându-se dacă avea să-i permită să-l îmbrăţişeze.

El a privit-o impasibil.

-Mary? Tu eşti? Dumnezeule, ce frumoasă eşti! Cred că şi eu sunt, nu-i aşa? A zâmbit, cu o vagă urmă a vechii sale ironii, scoţând la iveală dinţii care începuseră să i se strice. Unde e mama?

-Acasă. Abia aşteaptă să te vadă, Miles. Şi eu abia aşteptam să te văd.

Simţea cum îi tremura bărbia, iar ochii i se umpleau de lacrimi.

Miles a lăsat bagajele şi şi-a întins braţele.

-Vino şi îmbrăţişează-ţi fratele!

Ea l-a strâns în braţe, îngrozită de cât de slab era.

- Eşti numai piele şi os, a suspinat ea. Sassie va trebui să-şi dea silinţa să te îngraşe.

- Cum e Sassie?

Dacă ar fi ales să spună adevărul, ar fi zis: „Obosită, Miles. Obosită după ce a îngrijit-o pe mama, după ce a avut singură grijă de casă, după ce s-a străduit să ne pună pe masă hrană din cămara noastră săracă." însă bătălia lui fusese mai grea decât a lor.

- La fel, a spus ea. Puţin mai în vârstă. S-a mai ofilit.

- Şi mama?

-Din păcate, la fel. O să îţi spun după ce plecăm de aici.

A auzit un foşnet în spatele ei.

- Salut, Mary Lamb.

Era Ollie, atât de la fel şi totuşi atât de schimbat! La fel ca la ceilalţi, uniforma atârna pe el, însă strălucirea din ochii lui rămăsese aceeaşi. Tatăl lui, care îl ajutase să ajungă acolo, s-a întors către Miles şi l-a îmbrăţişat cu un oftat.

- Dragul meu Ollie, a spus Mary, cu ochii în lacrimi, aplecându-se să îl sărute uşor. Bine ai venit!

Pe chipul lui a apărut un zâmbet.

- Pentru asta a meritat să mă întorc. Eşti mult mai frumoasă decât îmi aminteam eu. Nu-i aşa, Miles?

- Şi eu am spus acelaşi lucru, a aprobat fratele ei, cu vocea înmuiată de întâmpinarea plină de emoţie a lui Abel. Dacă n-aş cunoaşte-o pe Mary, m-aş îngrijora că i s-ar urca laudele la cap.

- Face parte din farmecul ei, a spus Ollie. în timp ce Miles îi arăta lui Abel bagajul fiului său, el i-a luat mâna şi i-a strâns-o cu drag.

- Mulţumesc pentru scrisori.

-Au ajuns la tine?

- Patru dintre ele, da. Percy a fost foarte gelos că mi le-ai trimis mie, însă l-am lăsat să fiarbă. I-a prins bine.

- Erau pentru voi toţi, sunt sigură că şi-a dat seama de asta. Am fost prea lipsită de patriotism că nu v-am scris la fiecare?

- Nu! A primit o mulţime de scrisori de la alte fete.

- Da? Peste capul lui îl vedea pe Percy, care se chinuia să scape din braţele lui Lucy, cu trupul înalt încovoiat ca să ajungă la nivelul ei.

- însă el aştepta scrisorile tale, i-a mărturisit Ollie la ureche.

Când i-a auzit vocea, ea i-a studiat chipul, căutând o confirmare a temerilor ei.

- Ollie? Sper că nu ai făcut vreun gest absurd de sacrificiu pentru mine şi Percy.

însă un alt gând i-a venit imediat în mine: „Dumnezeule, dar dacă nu...?“

- Cum aş fi putut să fac ceva atât de prostesc şi să mă sacrific pentru tine şi Percy? a răspuns el, lovindu-i uşor gropiţa din bărbie.

- E rândul meu, Ollie, a spus Percy din spatele lui, iar Mary şi-a simţit picioarele moi ca macaroanele fierte.

- E toată a ta, a răspuns Ollie şi a plecat în cârje, cu un zâmbet slab şi cu regretul cuiva care fusese nevoit să înapoieze o comoară.

Ea repetase scena întoarcerii lui acasă la fel de des pe cât o rememorase pe cea în care se despărţiseră... Ce urma să spună, cum avea să se poarte... Toţi aveau să se uite la ei, aşteptând o dramă romantică, însă

nu intenționa să dea nimănui motiv de bârfă și nici lui Percy vreo speranță, presupunând că el avea să se arate în continuare interesat de ea.

însă acum, că erau față în față, discursul pe care și-l pregătise cu atâta atenție și comportamentul pe care îl exersase de nenumărate ori se risipiseră ca păpădia suflată de vânt. Fără să se gândească, a întins mâna, nu ca să io strângă pe a lui, ci ca să-i atingă obrajii aspriți de război.

- Salut, Percy, a spus ea, singurele cuvinte pe care ușurarea și fericirea resimțite i-au permis să le rostească.

- Salut, Țiganco! Stătea lângă ea cu dezinvoltura lui obișnuită, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, privind-o ca și cum ar fi fost un vin rar, care trebuie sorbit, nu înghițit. De ce nu mi-ai scris?

- Eu... eu...

Vedea că ceilalți începeau să se îndepărteze de ei; Ollie șchiopăta alături de tatăl lui, încercând să o împiedice pe Lucy să-i deranjeze, iar Miles se dusese să-i salute pe Jeremy și pe Beatrice.

- Mi-a fost teamă, a răspuns ea. Știa că asta era prima întrebare pe care avea să io pună și se hotărâse să-i spună adevărul.

-Teamă?

-Nu am putut să scriu ceea ce doreai tu să citești. Erai la război. Mi-a fost teamă că scrisorile mele te-ar fi dezamăgit mai mult decât lipsa lor.

-Ai crezut greșit.

- Da, sunt sigură, a aprobat ea rușinată. Orice scrisoare de acasă primită în mijlocul ororilor prin care treceau era mai bună decât nimic. A întins timid mâna și i-a atins falca lăsată. Ai slăbit foarte mult.

-Toți am slăbit, a replicat el.

- Da, a spus ea înțelegătoare.

„Și-au pierdut însăși esența lor, inocența", se gândea ea. Vedea asta pe chipurile lor tinere deja îmbătrânite, familiare și străine în același timp. în oglindă, în fiecare dimineață înainte de a începe altă zi pe plantație, vedea această pierdere la ea însăși. Și-a retras mâna, observând că el nu reacționează în nici un fel.

Trandafiri

- Percy, chiar dacă nu ai primit scrisori de la mine, ai primit rugăciunile mele. Sunt foarte fericită că mi-au fost ascultate.

Nu reușea să-și dezlipească privirea de pe chipul lui. El nu o atinsese încă, ci doar stătea acolo în picioare, cu o siguranță care o neliniștea.

-Au fost ascultate cu costul piciorului lui Ollie.

Ea și-a acoperit gura, îngrozită.

-Vrei să spui că...?

-Acea grenadă a nemților era pentru mine. El mi-a salvat viața.

înainte ca ea să poată spună ceva, Miles și-a făcut apariția încruntat.

-Mary, când plecăm? Vreau să ajungem acasă și să o văd pe mama.

-Iar băieților le-ar prinde bine un pui de somn, a adăugat Percy. Nici unul nu a dormit în tren.

-Dacă ai observat asta înseamnă că nici tu nu ai dormit, a spus Miles, lovindu-ı ușor în umăr.

Uimită de destăinuirea lui Percy, Mary a privit confuză către mulțimea care îi aștepta să plece și a văzut-o pe Beatrice îndreptându-se către ei ca o pasăre mare și neagră. Lucy o urma în penajul ei strălucitor, iar Jeremy venea cu brațele pline de flori oferite de lume în semn de bun venit.

-Am venit cu familia Warwick, Miles, a reușit Mary să explice, conștientă că Percy încă o privea tăcut. Beatrice ne va spune cum putem ajunge acasă.

- E exact așa cum mă așteptam, a anunțat Beatrice iritată. I-am spus primarului Harper că parada trebuie programată pentru altă zi, după ce ne mai liniștim, însă voia să-i scutească pe toți acești oameni de o a doua excursie în oraș. Abel vrea să-l ducă pe Ollie acasă. Bietul băiat e obosit mort.

-La fel și Miles, a spus Mary. Și vrea să o vadă pe mama.

-Nu încăpem toți în Packard, a subliniat Lucy, lipin- du-se de Percy și aruncându-i o privire piezișă lui Mary.

-Cu toții știm asta, Lucy, i-a replicat Beatrice cu glas tăios. Miles, dragule, tu și Mary mergeți cu Abel,

și ne întâlnim acasă la ora patru, să plecăm cu toții în oraș. Să sperăm că băieții vor avea suficient timp să se odihnească.

Toți au aprobat, apoi au strâns bagajele și le-au încărcat în mașină. Beatrice a luat florile din brațele soțului ei și i-a aruncat o parte din ele lui Lucy.

- Fii drăguță și ajută-mă să duc astea la mașină, Lucy, a spus ea.

- Dar eu...

Lucy protesta printre gladiolele care îi acopereau chipul.

-Acum, dacă ești amabilă, a insistat Beatrice, făcând cu ochiul peste umăr către fiul ei și către Mary, în timp ce o conducea pe Lucy.

Rămași singuri, Percy și-a scos mâinile din buzunare și i-a cuprins umerii.

- Diseară vă duc eu acasă pe tine și pe Miles, după ce se termină agitația, a spus el. Vreau să stăm neapărat de vorbă. Nu-mi refuza asta, Mary!

- Bine, a șoptit ea, aproape amețită de sângele care-i zvâcnea în cap.

El a zâmbit pentru prima dată de când se întorsese.

-Asta-i fata mea, a spus el lovindu-i ușor gropița din bărbie, apoi s-a dus după părinții lui și după Lucy la Packard.

capitolul 14

Mary a rămas să aștepte în salon, în timp ce Miles a urcat scările în camera mamei lui. Cu brațele strânse în jurul trupului - un gest ce-i devenise caracteristic în situații disperate -, stătea în fața unei uși ample care dădea către ceea ce fusese cândva o grădină superbă de trandafiri. Doar câteva tufe scăpaseră de atacurile nemiloase ale mamei lor, petrecute mai multe nopți la rând după citirea testamentului. Cei mai mulți trandafiri fuseseră distruși cu ranga, când toată lumea din casă dormea. Toby găsise a doua zi dimineața florile roșii

și albe rupte și tulpinile zdrobite și căutase arma, temân- du-se că stăpâna lor ar fi fost în stare să îi aplice același tratament și fiicei sale, în timp ce dormea.

Tufele de trandafiri nu fuseseră replantate, iar în locul lor crescuseră ierburi, ascunse de stradă de un spalier ce avea nevoie de un strat nou de

vopsea albă. Doar câțiva trandafiri mai înfloreau curajos pe lujerii fusiformi în acel sfârșit de anotimp.

în casă nu mai era nici un strop de alcool. Lui Mary îi părea rău că nu se gândise să îi ceară lui Toby să cumpere o sticlă de șampanie pentru întoarcerea fratelui ei. Desigur, ar fi trebuit să o țină departe de mama lor, însă ei doi ar fi putut sărbători în liniște în salon.

Nu că ar fi fost prea multe de sărbătorit. Fratele ei era un om bolnav și arțăgos, chiar mai străin decât înainte să plece. în drum spre casă, stătuse într-o liniște încărcată de resentimente, întreruptă doar de câteva accese de tuse în batistă. După ce ajunsese, își lăsase la ușă valizele, de parcă n-avea de gând să rămână, ci doar se oprise în trecere să-și vadă mama, înainte să plece din nou la război. O îmbrățișase cu drag pe Sassie, însă lăsase mâncarea pe care aceasta i-o pregătise să se răcească pe masa aranjată cu cele mai bune farfurii și tacâmuri.

- Nu am poftă să mănânc, spusese el. O să mănânc un sendviș mai târziu, în camera mea.

Iar bietul, dragul de Ollie! Veselia pe care o afișase în mulțime se evaporase după ce se urcase în noul Cadillac al tatălui său, unul dintre primele fabricate de Henry Ford. Abel adusese mașina elegantă ca un cadou de bun venit, însă Ollie nu putea conduce cu piciorul drept lipsă. Abel nu-și revenise încă din șoc. Un bătrân condusese grupul la Cadillac, care era parcat lângă Packard, printre alte mașini mai puțini moderne din Howbutker.

Apoi mai era Percy. îi datora viața lui Ollie. Oare Percy știa ce promisiune îi făcuse Ollie? Oare se sacrificase în folosul lor? Cei doi erau mai apropiați decât frații. Poate că Ollie reacționase din instinct, din dragoste pentru cel mai bun prieten al său,afără nici o legătură cu jurământul pe care i-1 făcuse ei. însă dacă Ollie *chiar*

îl salvase pe Percy de dragul lor, care era obligația ei în fața amândurora?

Sigur avea să înțeleagă mai bine situația în acea seară, când ea și Percy urmau să vorbească, însă primise deja răspuns la întrebarea cea mai importantă. Sentimentele lui Percy pentru ea nu se schimbaseră.

Cum, de altfel, nu se schimbaseră nici ale ei pentru el. Ba chiar se

intensificaseră cât timp fusese departe. Se trezea în fiecare dimineață cu gândul la el, iar noaptea mergea la culcare îngrijorată pentru siguranța lui. Existaseră momente când se trezise dintr-un coşmar în care se întâmplase cea mai mare spaimă a ei, mai cruntă chiar decât să piardă plantația. Visa că Percy fusese ucis.

Nu știa ce să facă. Percy se aștepta să se fi plictisit deja de Somerset, însă ea era mai hotărâtă ca oricând să aibă grijă de plantație. Pentru numele lui Dumnezeu, merita acea răsplată pentru toate sacrificiile sale. După ce fratele ei plecase, numindu-l pe Emmitt Waithe tutore în absența lui, îl concediase pe Jethro Smart, supraveghetorul pe care Miles îl angajase să îl înlocuiască pe Len Deeter, și preluase treaba lui, lucrând uneori câte optsprezece ore pe zi. Cu sprijinul lui Emmitt și sub stricta ei supraveghere, Somerset începuse să prospere. Profiturile îi permiseseră să crească rata stabilită pentru plata ipotecii, făcând posibilă achitarea datoriei cu câțiva ani înainte de data impusă în contractul cu banca.

Intr-adevăr, nu le rămăseseră bani de cheltuit pentru lucruri minore. Era sigură că Miles avea să se supere din cauza stării proaste în care se afla casa, însă ziua în care aveau să-și modernizeze locuința și să înlocuiască trăsura cu o mașină se apropia.

De asemenea, dacă sănătatea mamei lor nu necesita alte tratamente scumpe și dacă recolta era la fel de bogată pe cât se prevăzuse, mai rămâneau bani pe care să-i investească în pământ pentru a-l face mai productiv. Pentru că războiul se terminase, industria și știința se orientau acum spre nevoile fermierilor. Se încercau noi metode de cultivare. Pe piață apăruseră echipamente mai eficiente, semințe îmbunătățite și o substanță nouă

pentru combaterea insectelor distrugătoare, denumită insecticid. Somerset putea beneficia de toate astea imediat ce ipoteca era plătită.

Cum ar fi putut oare Percy să se potrivească planurilor ei? Oare era dispus să o accepte și pe ea, *și* Somerset? Experiența războiului îi înmuiase sau îi asprise viziunea despre împărțitul soției cu o afacere riscantă, axată pe o plantație de bumbac? Curând, el împlinea douăzeci și cinci de ani. Avea să-și dorească să se așeze la casa lui, să aibă copii, să se ocupe de afacerea familiei. Și ea dorea asta, mai mult decât orice pe

lume.

însă nu cu prețul plantației Somerset. Nu ar fi putut renunța niciodată la plantație. Ar fi însemnat să-și trădeze tatăl, bunicul și pe toți Toliverii de dinainte, care au smuls pământul din pădure, au muncit din greu, s-au sacrificat și au murit pentru miile de acri. Sub nici o formă nu avea să sacrifice Somerset de dragul mândriei lui Percy! însă... îl iubea. Era un ghimpe în coasta ei pe care nu îl putea însă smulge, oricât ar fi încercat, îl dorea, avea nevoie de el. Nu mai exista nici o îndoială. El nu mai voia să aștepte, iar ea nu avea încredere în puterea ei de a-i rezista.

-Arată rău.

Mary a tresărit lângă fereastră.

- îmi pare rău. Nu am vrut să te sperii. Miles a intrat în cameră, gârbovit, cu mâinile băgate adânc în buzunarele pantalonilor prea largi. Se schimbase în haine civile și privea prin salon cu aerul unei persoane aflate într-o sală de așteptare, care nu știe sigur unde să se așeze. Mama arată foarte rău. Locul ăla unde ai trimis-o a terminat-o.

Mary era indignată.

- De fapt, arăta chiar bine când a părăsit sanatoriul, a spus ea, străduindu-se să-și păstreze calmul. Emmitt credea că își revenise destul de mult, însă a răcit în tren pe drumul de întoarcere din Denver și a făcut pneumonie. Asta i-a pus capac.

-Spune că ai trimis-o la sanatoriu în Denver ca să nu-ți stea în drum în timpul recoltei de anul trecut.

120
LeiCa (M***eackam***

-Ah, Miles, nu este adevărat! A ridicat vocea, furioasă. Avea nevoie de ajutor specializat ca să-și revină. Nu-ți dai seama ce era în stare să facă pentru o sticlă. Era atât de agresivă cu îngrijitorii pe care îi angajasem, încât nici unul dintre ei nu voia să rămână, iar Sassie era epuizată.

- Dar tu? Tu unde erai?

-Știi foarte bine unde eram. Trebuia să mă ocup de recoltă. Știi ce înseamnă să administrezi o plantație. Este o treabă de care trebuie să te ocupi zi de zi, de dimineață până seara, un an întreg.

Privirea lui Miles era tăioasă.

- Nu trebuie să fie așa. Dacă pământul ăla ar fi fost vândut când a

murit tata, nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea.

Mary s-a abținut să-i răspundă, însă a simțit că o trec fiorii. Refuza să își imagineze cum ar fi stat lucrurile în acel caz. A ridicat un vas de argint de pe tavă.

-Vrei o ceașcă de cafea? Și uite și turtă dulce! Sassie a făcut-o special pentru tine.

-Nu, mulțumesc. Spune-mi despre mama. Crezi că își va mai reveni vreodată?

-încă nu este ceea ce ei numesc un alcoolic recuperat. Mary a sorbit din cafeaua fierbinte ca să-și înmoaie gâtul uscat. încă tânjește după alcool, și noi am fost avertizați...

-Noi?

- Eu și Emmitt Waithe. M-a ajutat să fac față situației. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el. El a găsit sanatoriul pentru mama. A mers cu mine cu trenul până la Denver și m-a ajutat să o aduc acasă.

-Asta pentru că se simțea vinovat.

- Nu, a făcut-o din compasiune. Mary se chinuia să nu-și piardă răbdarea în încercarea de a-1 apăra pe avocat. Ni s-a spus că mama trebuie ținută sub supraveghere ani de zile înainte să poată pleca singură pe unde vrea. Stai jos, Miles, să vorbim. Sau preferi să mergi în camera ta să te odihnești un pic?

121

-Hai să vorbim! S-a trântit pe canapea și și-a lăsat mâinile să atârne între genunchii osoși, cu capul în jos. După o clipă, a spus: Mi-a cerut ceva de băut.

-Ah, Miles, nu... Mary nu se gândise că mama lor ar încerca să facă rost de băutură de la Miles.

Dacă se gândea mai bine, începea să înțeleagă. De când aflase de sosirea lui Miles, mama lor se mai îmbujorase, ochii i se luminaseră, ca și când ar fi ascuns un secret. Mary se gândea că schimbarea bruscă se datora întoarcerii acasă a fiului ei, însă acum își dăduse seama că, de fapt, îl aștepta pentru a-i face rost de băutură.

- Ce i-ai spus?

Și-a privit fratele îngrijorată. Miles fusese întotdeauna la cheremul mamei lor.

- I-am spus că nu se poate, bineînțeles.

- Și ce a făcut?

Miles și-a trecut mâna prin părul fin și lipsit de strălucire, lăsând mătreața să cadă ca niște fire de praf în lumina soarelui de toamnă ce se strecura printre obloane.

-Nu a făcut crize, dacă la asta te referi. Măcar a depășit acel stadiu. Părea o păpușă golită de măruntaie, atâta tot.

Mary s-a așezat lângă el.

-Am crezut că își revenea pentru că veneai tu acasă, nu pentru sticla pe care spera să i-o aduci.

- Eh, uite că nu am fost eu motivul, a zis Miles pe un ton arțăgos.

Și-a unit palmele și a privit în podea.

Mary i-a pus o mână pe umăr.

-Ce s-a întâmplat, Miles? Pari foarte dezamăgit. Nu ești fericit să fii acasă?

El s-a ridicat brusc și și-a băgat mâinile în buzunare, apoi a început să se plimbe agitat prin cameră, cu umerii lăsați. Mary știa că se chinuia să îi spună ceva.

- Nu rămân, a zis el în cele din urmă. Vreau să mă întorc în Franța. Acolo e o asistentă medicală, o femeie care mi-a redat sănătatea, atât cât a rămas din ea. Accesul de tuse i-a întrerupt vorbele. După ce și-a revenit,

L

a privit-o în ochi pe sora lui. Plămânii mei sunt terminați, Mary Lamb, și nu știu cât timp mi-a mai rămas.

- Miles, dragul meu...

A ridicat mâna.

-Nu mă vait. Știi că nu sunt genul ăsta de persoană. Pur și simplu, îți spun adevărul. Vreau să petrec alături de Marietta timpul care mi-a mai rămas. Și mai e ceva. Am devenit... comunist.

-*Miles!* Mary a sărit în sus. Nu se poate!

A fost surprinsă de cât de profundă îi era disperarea. Nu era nimic neobișnuit. Fratele ei încerca toate noile tendințe politice care apăreau,

apoi renunța la ele când apăreau următoarele. Insă un Toliver... *comunist!*

- Știam că asta va fi reacția ta, a spus Miles, și știu că o să crezi că și asta e doar o altă cauză de-a mea, însă te înșeli. Revolta bolșevică este cea mai mare revoluție din istoria omenirii. O să facă pentru lumea asta mult mai mult decât...

-Ah, oprește-te! *Oprește-te!* Mary și-a acoperit urechile. Nu vreau să mai aud în casa asta nici un cuvânt în apărarea unui sistem politic mai însetat de sânge decât cel pe care l-a înlocuit. Comunist! Nu-și putea ascunde dezgustul. Iar Marietta asta? Are aceleași iluzii politice?

- E membră a Partidului Comunist.

-Ah, Dumnezeule mare! Mary și-a întors îngrijorată privirea. Adică... vrei să spui că te întorci în Franța ca să devii comunist?

-Vreau să mă întorc în Franța ca să mă căsătoresc cu Marietta. Comunist sunt deja.

-Adu-o aici!

-Nu. Climatul politic de acolo e mai favorabil comunismului.

-Ah, înțeleg... Mary a lăsat aluzia în aer. Dar mama? Mă bazam pe tine să mă ajuți, să poată sta și Sassie liniștită. Ea, Toby și Beatrice sunt singurii pe care îi primește în camera ei. Pe mine nu mă suportă.

- Nu are nevoie de mine în starea în care e. Nu visează la altceva decât la sticlă, Mary. Nici tu nu ai nevoie. Sunt sigur că plantația nu a fost atât de prosperă de când a murit tata. Probabil l-ai pus pe fiecare prostănac

de pe aici să culeagă zilnic câte un balot. Și cred că vei vrea să scapi de mine ca să nu stric lucrurile.

Ea nu era îngrijorată că el ar putea să intervină în felul eficient în care administra ea plantația. Ea și Emmitt aveau să se asigure de asta.

- Nu Somerset are nevoie de tine. Eu și mama avem. Trebuie să redevenim o familie.

-Plec, Mary. Fratele ei a privit-o în ochi, cu o expresie hotărâtă. Eu acum mă gândesc la Marietta și la mine. Am venit acasă doar ca să mă asigur că băieții ajung cu bine și să vă văd pentru ultima oară pe tine și pe mama.

Ochii lui Mary s-au umplut de lacrimi de dezamăgire. De unde

căpătase Miles această fascinație pentru cauze politice atât de îndepărtate de stilul de viață în care fusese crescut și educat? Poate că familia și prietenii lui i-ar fi luat convingerile în serios dacă nu și le-ar fi schimbat permanent. însă de data asta aveau să-l piardă pentru totdeauna. Nu îl vedea în stare să se mai întoarcă vreodată dacă traversa din nou oceanul. Cumva, trebuia să-l facă să rămână până când îi trecea această nouă înflăcărare, iar Percy și Ollie puteau să-l convingă să se răzgândească.

Ea și-a trecut degetele peste chipul lui nebărbierit.

- Măcar rămâi până te mai înzdrăvenești! Lasă-ne să petrecem mai mult timp cu tine.

Miles i-a prins mâna și, ridicându-i-o și pe cealaltă, i le-a întors să le examineze.

- Cât de muncite sunt mâinile astea încă de pe acum! Mary... Mary... Vocea lui s-a înmuiat, trădându-i o grijă pe care ea n-o mai simțise de ani de zile la el. Dacă ești deșteaptă, te căsătorești cu Percy. E cea mai bună partidă din Texas și e nebun după tine. însă nu cred că ești deșteaptă, nu așa cum ar trebui să fie o femeie. O femeie deșteaptă știe ce e important pentru ea. Oare ce bucurie ți-ar putea aduce o recoltă îmbelșugată dacă nu te întorci acasă la cel pe care îl iubești? Nu, tu o să-ți asculți inima de cultivator, care îți spune că îi poți avea și pe Percy, și plantația. Nu poți, Mary. Mândria lui Percy n-o să-ți permită asta.

124

LeiCa 'Meacfiam

Ea și-a retras mâinile jupuite și roșii și le-a îndesat în buzunarele fustei. Fața ei ardea.

- De ce trebuie să mă sacrific eu? De ce nu renunță Percy la ce îi e drag?

Miles s-a încruntat.

-Pentru că și el e prost. Dar eu nu sunt. De aceea o să merg înapoi la Marietta. S-a întors cu spatele la ea și s-a îndepărtat, așa cum făcea după fiecare ceartă a lor. La ușă, a privito peste umăr. Când mergi la familia Warwick, spune-le tuturor că nu o să vin. Nu vreau să iau parte la toată acea fanfaronadă patriotică pe care a plănuit-o primarul.

capitolul 15

Mary a rămas în salon mult timp după plecarea lui Miles. Dumnezeule, era obosită până în măduva oaselor și tristă până în adâncul sufletului. Se întreba ce ar spune tatăl ei dacă și-ar vedea familia acum, împărțită, fiecare membru pierdut pentru ceilalți, fără speranța de a se regăsi vreodată... Și toate astea pentru că soția și fiul său nu putuseră înțelege importanța pe care o avea Somerset în păstrarea moștenirii lor.

Miles nu a dat de bunăvoie nici o informație despre rănirea lui Ollie. Mary și-a dat seama că nu ceruse detalii pentru că nu dorea să afle prea multe. Nu voia să afle niciodată... motivul pentru care se hotărâse să nu discute singură cu Percy în acea noapte. în momentul acela, nu își dorea decât să se piardă în brațele lui și să-Hase să-i demonstreze că, în sfârșit, se întorsese acasă. însă Miles avea dreptate. Mândria nu avea să-l lase niciodată pe Percy să se însoare cu o femeie care servea la doi stăpâni. Nu putea fi sigură de atitudinea lui decât după ce vorbeau. însă nu în noaptea aceea. Era prea obosită, prea singură, prea vulnerabilă în nevoia ei de el, ca să rișteă să îl vadă tocmai atunci. Ar fi fost în stare să accepte. Aștepta momentul potrivit ca să trimită la familia Warwick un mesaj prin care să anunțe că Miles

nu se simțea în stare să sărbătorească și că se retrăgeau devreme. Lucy avea să fie încântată de absența ei. La reacția lui Percy nu îndrăznea să se gândească.

Mai târziu, în timp ce stătea trează, întinsă în patul din camera ei, a ascultat sunetele îndepărtate ale muzicii de petrecere, urletele claxoanelor și zgomotul produs de artificii, care răzbăteau din centrul orașului. La scurt timp după aceea, a coborât în cămașă de noapte în salonașul din față, ca să audă sunetele mașinilor care se întorceau de la festivități. Ar trebui să fie trei dacă Percy conducea mașina Pierce-Arrow pe care tatăl lui o scosese din garaj. La ora unsprezece a auzit prima mașină, apoi pe a doua, trecând pe Houston Avenue. Trăgând cu ochiul prin obloane, a zărit Cadillacul lui Abel, iar un minut mai târziu - Packardul. Când strada s-a cufundat din nou în liniște, a treia mașină a luat curba pe aleea familiei Toliver și s-a oprit în fața verandei. Inima a început să-i bată nebunește.

Ea stătea lângă ferestrele camerei întunecate, cu auzul încordat. Simplul sunet al uşii unei maşini care se închidea avea o implicaţie sexuală, tăcută, dar fermă, sugerând un bărbat hotărât, dar care nu se grăbea. Auzise clinchetul slab al cheilor şi zgomotul uşor de paşi pe frunzele căzute; simţea că murea de nerăbdare să-l vadă pe Percy ieşind din umbră în lumina lunii de octombrie. Momentul era la fel de devastator pe cât se temuse ea că avea să fie. Lumina lunii îl reflecta în toată splendoarea sa. Cădea pe părul său blond şi pe umerii laţi, scoşi în evidenţă de costumul nou, de culoare închisă; pe butonii strălucitori ai cămăşii şi pe ultima invenţie în moda ceasurilor pentru bărbaţi - un ceas de mână; pe luciul pantofilor făcuţi manual... Un prinţ venit la o sărmană.

Când s-a apropiat de verandă, s-a oprit.

- Ce e.7 l-a auzit ea strigând, apoi a tras cu ochiul şi l-a văzut urcând câte două trepte odată.

A auzit fâşâitul biletului pe care i-1 lăsase la uşă şi l-a privit cum se ducea să-l citească sub lampa de afară, pe care ea o lăsase aprinsă. El a făcut un pas înapoi şi a privit

înfricoşat către fereastra la care se afla ea, acoperindu-şi gura cu mâna.

- La naiba, Mary! Cum ai putut să-mi faci asta? a întrebat el cu o voce aspră, vorbind înspre fereastră, înnebunit de furie şi de dezamăgire. Ştii cât de mult am vrut să te văd, că nu am aşteptat altceva decât să te văd. Ai spus că n-o să-mi refuzi asta, la naiba! A mototolit biletul în mână şi s-a îndreptat către fereastră. Mary, vino aici! Ştiu că eşti acolo, la naiba!

A apucat cadrul ferestrei cu mâna şi s-a aplecat în faţă, aşteptând un răspuns.

Mary nu îndrăznea să se mişte şi se întreba cum de nu îi auzea bătaia inimii, căci era la doar câţiva centimetri distanţă de capul său blond. Ea a închis ochii la vederea acelei privelişti dragi, ducând pumnul la gură ca să reziste dorinţei de a deschide uşa şi de a se arunca în braţele lui.

- Bine, a spus el, sărind în picioare. Ea reuşi să vadă hotărârea care-i lucea în ochi. Poate că în seara asta nu e momentul potrivit pentru noi,

dar mâine va fi. Ne vom vedea atunci. Așteaptă-mă!

Mary a rămas nemișcată până când lumina farurilor s-a pierdut pe șosea; apoi a respirat adânc. Perfect. Mâine avea să fie o zi mai bună. Amândoi aveau să fie mai puțin emoționați, mai relaxați. O să-i spună lui Sassie să-l invite la cafea după-amiază, iar ea avea să se întoarcă mai devreme de la plantație, avea să se aranjeze și să-și îngrijească mâinile inestetice. Atunci avea să fie pregătită să îl vadă.

S-a trezit devreme, astfel că la șapte dimineața era deja pe câmp alături de arendași. Făceau o ultimă inspecție printre brazde, culegând ultimele capsule de bumbac înainte să înceapă ploile de iarnă. Mary golea sacii de bumbac în vagonul care urma să transporte recolta zilei la punctul de cântărire, când unul dintre arendașii ei a bătut-o pe umăr.

- Domnișoară Mary, a venit cineva să vă vadă.

Și-a dus palma la frunte să se ferească de soare și a privit în direcția în care-i arăta bărbatul. Inima îi bă- tea să-i spargă pieptul. „Ah, Dumnezeule, nu...“ Percy,

'Trandafiri

cu sacoul de la costum descheiat, se îndrepta către ea printre șirurile de bumbac recoltat. Obrajii ei ardeau. Acum nu mai avea nici o speranță: o prinsese când arăta cel mai rău, ceea ce punea plantația într-o lumină foarte proastă. Resemnată, și-a scos pălăria cu boruri mari, și-a șters sudoarea de pe frunte cu mâneca și s-a dus să-l întâmpine.

El s-a oprit și a așteptat. „Tipic bărbătesc", se gândea ea iritată, așteptându-se să-l vadă cu mâinile în șold și dezgustat de felul în care arăta. însă el nu a făcut nimic din toate astea. Și-a băgat mâinile în buzunare, iar chipul său era la fel de lipsit de expresie precum o tablă la începutul unei zile de școală.

Dar cum de nu gândea ca orice alt bărbat? Ea era îmbrăcată într-un pulover vechi al tatălui ei, cu mânecile suflecate, și într-o pereche de pantaloni largi și pătați, băgați în cizmele roase de vreme. Pălăria era un accesoriu recent, pe care și-l luase când își dăduse seama că pielea ei se înnegrea prea mult, iar băieții aveau să vină curând acasă. Mănușile mai mult o încurcau când culegea bumbacul, așa că le aruncase. își legase părul la spate cu o fâșie de piele, iar chipul și brațele îi erau murdare de

noroi. în ochii lui apărea, probabil, asemenea femeilor nomade care veneau de multe ori să cerşească la uşa din spate.

Ea s-a oprit la câţiva metri de locul în care stătea el, îmbrăcat în costumul lui imaculat, conştient că toţi se opriseră din cules şi îl priveau, întrebându-se, după cum dădea de înţeles expresia lor uimită, ce căuta acolo domnul Percy de la Compania de Cherestea Warwick. Percy a vorbit primul.

- Dumnezeule, Mary, eşti plină de graţie!

Ea şi-a înălţat bărbia.

-Nu ştiam că ironia face parte din arsenalul tău verbal.

-Sunt destul de multe lucruri despre mine pe care nu le cunoşti. Ochii lui ardeau de furie. De ce nu mi-ai deschis uşa noaptea trecută?

-Am crezut că biletul meu a fost explicit.

128

LeiCa 'MeacHam

-Acolo scria că toţi v-aţi dus la culcare devreme, însă tu erai trează, la fereastra salonului, şi mă priveai, nu-i aşa?

Mary s-a gândit o clipă, apoi a recunoscut.

-Da.

-Aşa te porţi cu un soldat abia venit din război?

-Nu, dar ştim amândoi ce s-ar fi întâmplat dacă deschideam uşa, Percy.

El a făcut un pas spre ea, cu chipul posomorât.

- La naiba, Mary! Ar fi fost chiar atât de rău? Dumnezeule, suntem amândoi adulţi.

Mary a privit în jur, simţind cum îi vibrează osul pieptului şi i se înmoaie genunchii. Muncitorii se întorseseră la lucru, însă aruncau priviri curioase peste umăr. Mary se întreba dacă vântul slab de octombrie le purtase cuvintele mai departe.

-Hai să ne continuăm conversaţia acolo, a spus ea, arătând către maşina Pierce-Arrow parcată sub un copac bătrân.

- Bine, a aprobat Percy, apoi i-a apucat braţul ca şi când s-ar fi temut să n-o ia în direcţia opusă.

Adusese cești şi un recipient care păstra băuturile calde, un produs nou pe piaţa americană, denumit termos. Familia Warwick era mereu

prima care avea cele mai noi aparate. Percy a turnat cafea, însă Mary a refuzat să și-o bea pe-a ei în Pierce-Arrow, amintindu-și ce se întâmplase ultima oară când stătuse acolo. L-a ajutat să întindă o pătură din mașină la umbra copacului, apoi s-au așezat, feriți de ochii celorlalți de trunchiul gros și de Pierce-Arrow. Mary și-a dat seama că el îi observase mâinile crăpate și pline de zgârieturi.

- Ei bine, a început ea, vezi cum stă treaba cu mine. Aici e nevoie de fiecare pereche de mâini, inclusiv de mâinile mele, și așa va fi până la plata ipotecii.

- Nu trebuie să fie așa.

- Ba da, trebuie.

- Mary, uită-te la mine! El și-a lăsat ceașca jos și i-a apucat bărbia cu degetele. Mă iubești?

Vibrația din piept i se transformase într-o bătaie sălbatică. A dat ușor din cap.

- Da. Da, te iubesc.

-Te căsătorești cu mine?

Ea nu i-a răspuns pe loc.

-Vreau să mă căsătoresc cu tine, a zis ea într-un final, cu aceeași pasiune pe care o văzuse și în ochii lui. Acum lasă-mă să te întreb ceva. Eşti dispus să ne iei și pe mine, *și* Somerset?

- Dacă mă iau după ce simt acum, da. Mary, tot timpul cât am fost departe, nu m-am gândit decât la tine. Te vreau mai mult ca niciodată. Nu-mi pot imagina viața fără tine. Nu *vreau* o viață fără tine. Așa că da, acum sunt dispus să accept orice, numai să te căsătorești cu mine.

Primise răspunsul pe care și-l dorise, însă fusese rostit cu o tristețe care aproape că o făcu să plângă. El era cu cinci ani mai mare decât ea, cu o educație mai aleasă, cu o viziune mai amplă despre lume, cu mai multă experiență, și totuși, în ciuda naivității ei, ea era cea care putea vedea ce viitor îi aștepta dacă se căsătoreau. în cei doi ani în care el fusese departe, gândurile ei zburaseră tot timpul la el și la viața lor împreună, însă cu o noapte în urmă, înainte de răsărit, luase o hotărâre.

- Percy, a spus ea, luându-i mâna de pe bărbie și du- cându-i-o în

dreptul inimii ei, tu îmi spui ce simți acum. însă ce se va întâmpla *după* ce se domolește ceea ce simțim unul pentru altul? Cum va fi atunci? Văzând că se pregătea s-o întrerupă, i-a făcut semn să tacă, ducându-i degetele la buze. O să-ți spun eu cum va fi. O să ajungi să urăști să împărți dragostea mea cu plantația. O să fii gelos pe Somerset și furios pe mine pentru că îi permit să mă țină departe de tine și de copii, de căminul nostru, de obligațiile noastre sociale, de viața pe care ți-ai fi dorit-o cu soția ta. Vei disprețui Somerset și vei ajunge să mă disprețuiești și pe mine. Acum, spune-mi că nu va fi așa.

Vocea ei era hotărâtă, dar blândă, reflectând regretul ei profund, de care el era conștient. Aștepta reacția lui, întrebându-se, pentru a mia oară, cum avea să suporte pierderea acestui om. însă știa că era cea mai cinstită alegere pentru amândoi. Percy o studia cu acea

meticulozitate care-i era caracteristică, iar ea spera ca el să vadă în chipul ei murdar și în mâinile crăpate un viitor pentru Somerset, o plată a datoriilor, o secătuire permanentă a energiei ei, o sursă interminabilă de griji. Ea văzuse un Somerset care avea să fie prosper cândva, iar pe ea dichisită și îmbrăcată în cele mai frumoase haine; însă cei doi ani în care se confruntase cu muncitorii leneși, cu gărgărițele, cu capriciile naturii și cu pieţele imprevizibile de bumbac îi oferiseră un cadru mai realist pentru acea imagine idilică. Insă fusese și avea să rămână o cultivatoare, o plantatoare *Toliver;* și, indiferent de ce-i rezerva viitorul, acești ani o făcuseră să-și dea seama că avea să se descurce.

Intr-un final, Percy i-a răspuns:

- Acum mă lași să îți spun cum văd și eu viața noastră după ce ne căsătorim?

Mary i-a eliberat mâna.

-Dacă vrei..., a aprobat ea cu aerul resemnat al unei persoane obligate să asculte un plan ireal.

El i-a dat după ureche un fir de păr care-i scăpase din coadă.

- Poți să-i spui îngâmfare masculină sau aroganță, sau puterea dragostei, însă cred că pot să te fac să renunți la Somerset. Cred că o pot face pe femeie să renunțe la fermier, iar tu n-o să mai vrei să pierzi timp

și energie luptând cu muncitorii, cu gărgărițele și cu altele asemenea. Când o să vezi ce am de oferit, o să vrei să fii pentru totdeauna cu mine, să faci un cămin pentru mine și pentru copiii noștri. O să vrei să fii acolo, proaspătă și frumoasă, când mă întorc acasă seara. Vei prefera să petreci dimineţile de duminică în pat făcând dragoste decât să te trezești în zori să lucrezi la registre. Sângele tău de Toliver nu va mai fi pentru tine la fel de important când îl vei vedea amestecat cu al meu, personificat în copiii noștri. Iar în timp...

înainte ca Mary să-și dea seama ce se întâmplă, el a tras-o lângă el și a sărutat-o într-un fel pe care nu avea să-l uite niciodată.

- Iar în timp, a repetat el, eliberând-o cu un zâmbet, cu ochii strălucitori, vei ajunge să te întrebi cum de te-ai

gândit vreodată că o plantație ar putea lua locul soțului și al copiilor care te adoră.

Mary l-a privit lung, simțindu-și buzele umflate și dulci ca un fruct în pârg. El visa! Ii spunea o poveste! Să renunțe la cultivatoare pentru a fi femeie? Dar erau unul și același lucru!

Exasperată, și-a îndepărtat șuvița care alunecase din nou, înfrânându-și dorințele carnale.

- Percy, cum de nu ți-ai dat seama ce am devenit în toți acești ani?

-Mi-am dat seama, a răspuns el, părând gata să o sărute din nou. Tu ești cea care nu-și dă seama de ceea ce am văzut *eu* foarte clar. Și am de gând să-ți arăt, Mary. Ochii săi luminoși au căpătat o expresie serioasă, îți datorezi ție înseți asta. Ne-o datorăm nouă. Noi meritățm asta.

„Ne-o datorăm nouă.“ Mary se gândea la Ollie și la întrebarea crucială care nu-i dăduse pace toată noaptea... pe care nu se crezuse vreodată în stare să o pună. însă acum nu avea de ales.

- Și lui Ollie? Ce îi datorăm lui Ollie?

El și-a încrețit fruntea.

- Lui Ollie? Știu ce îi datorez *eul* Dar noi?

Mary i-a examinat chipul, căutând o dovadă că el știa la ce se referea ea, însă expresia lui nu trăda altceva decât perplexitate. Ea i-a pus mâna pe mânecă.

- Povestește-mi despre ziua aceea!

El s-a îndepărtat de ea și, după ce a înghițit o gură de cafea, a răspuns cu privirea îndreptată către câmp.

- Garnizoana noastră conducea câteva coloane de soldați înfrânți din Franța în Germania. Cei mai mulți se bucurau că războiul se terminase și doreau să-și vadă de viața lor, însă câțiva dintre ei încă luptau pentru patria mamă. Pe aceștia trebuia să-i găsim noi. Se ascundeau pe marginea drumurilor și încercau să ne atace când ne prindeau separați de restul coloanei. Unul dintre nemernicii ăia a aruncat grenada.

Percy a azvârlit în iarbă ce mai rămăsese din cafea și s-a strâmbat ca și când ar fi rămas cu un gust amar în gură. À aterizat chiar lângă mine, însă eu nu am văzut-o.

132

LeiCa Meacham

Cineva a strigat, dar nu mai aveam timp să mă feresc. Ollie m-a împins din calea ei și s-a aruncat peste ea. Și-a întors privirea către Mary, cu chipul întunecat de acea amintire. Nu cred că altcineva ar fi fost capabil de o asemenea dragoste.

„Nu știe", s-a gândit ea, ușurată și îngrozită în același timp. Ascultase atentă pentru a prinde cea mai mică aluzie la promisiunea pe care i-o făcuse Ollie ei, însă nu observase nici una. Rămânea secretul ei și al lui Ollie. Percy știa că Ollie acționase din dragoste pentru prietenul său, a cărui viață o pusese mai presus de a lui. Poate că era adevărat, iar ea nu avea nici o obligație să se căsătorească cu bărbatul al cărui sacrificiu îl adusese întreg acasă. însă a simțit o profundă recunoștință pentru ceea ce făcuse.

- îi sunt foarte recunoscătoare, a spus Mary.

-Da?

- Știi că așa e, Percy.

Privirile lor s-au întâlnit o clipă lungă și arzătoare, iar în ochii lui s-a aprins o lumină nouă.

- Știi ce aș vrea să fac acum?

- Să îndrăznesc să ghicesc?

-Aș vrea să te duc la cabană, să te bag sub duș și să te săpunesc din cap până-n picioare. Apoi...

- Percy, taci... Ameţită de o tresărire de dorinţă, Mary i-a apăsat buzele cu mâna, ca pentru a-i împiedica vorbele să zboare peste câmpul de bumbac.

El a continuat să vorbească...

-Te-aş şterge şi te-aş duce în pat şi aş face dragoste cu tine sub cearşafuri până seara. Cum ţi se pare?

- Imposibil, a răspuns ea cu respiraţia tăiată, apoi s-a ridicat repede în picioare. Trebuie să mă întorc la lucru.

- Stai! a exclamat Percy, apucându-i cizma. Ţiganco, nu ne-am terminat discuţia pe care am început-o înainte să mă întrebi de Ollie. Nu ai auzit ce am să-ţi propun.

-Am crezut că tocmai mi-ai spus, a răspuns ea.

-Am o propunere mai serioasă.

-Am crezut că am ascultat-o şi pe aia.

- Nu, pe asta nu. S-a ridicat. însă, înainte, am să-ţi pun o întrebare.

Ea s-a uitat către muncitorii care încă îi priveau cu coada ochiului.

- Grăbeşte-te, până nu ajungem subiect de bârfă.

El a îndepărtat un strop de noroi uscat de pe chipul ei.

- Este posibil ca plantaţia să nu reziste, draga mea. Ce vei face atunci?

Era ca şi când soarele ar fi intrat în nori. Nu o întreba cum ar suporta pierderea financiară, ci cum s-ar simţi dacă l-ar pierde şi pe el, *şi* plantaţia. Era o problemă la care ea refuzase să se gândească. A preferat un răspuns ambiguu.

- Cred că te-ai bucura să pierd plantaţia.

Zâmbetul îi îngheţă pe buze.

-Adică vrei să spui că m-aş bucura să te câştig aşa? Ţiganco, asta nu îmi stă deloc în fire. Accept să împart locul întâi, însă nu să fiu pe al doilea. Vreau să vii la mine nu de nevoie, ci pentru că aşa îţi doreşti, când îţi vei da seama că ai nevoie de mine la fel de mult cum ai de Somerset. Aşa că, întorcându-ne la ceea ce ne datorăm nouă înşine...

- Ce propui? a întrebat ea, trăgând aer în piept.

- Propun să ne dăm şansa să vedem cine are dreptate - eu sau tu. Propun să vedem dacă putem trăi unul fără altul.

- Şi cum vom face asta?

-Nu cum crezi tu. Cel puțin, nu premeditat. O să petrecem timpul împreună. Vom vorbi, vom mânca împreună, vom ieși la plimbare.

„Când o să am timp?“ se întreba ea cu disperare.

El s-a apropiat, cu o privire ironică.

-Țiganco, tu câștigi oricum. Eu sunt cel care ar putea să piardă.

Mary a simțit cum sângele îi clocotește năvalnic în vene. Oare să îndrăznească să accepte propunerea lui, să se supună riscului de-a cădea pradă magnetismului său, nevoilor lui perfide? Sau era ocazia potrivită pentru a-i dovedi că nu se potriveau și să termine o dată pentru totdeauna cu nebunia asta?

134

LeiCa 'Meacfuxm

-Voi fi de acord dacă accepți faptul că nu voi disponibilă oricând vrei tu și dacă promiți să nu mă grăbești și să nu profiți de... lipsa mea de experiență. Dacă faci asta, o să fug ca un iepure speriat.

- O să fiu un monument de înțelegere și de răbdare. Nici n-o să simți când te voi vrăji.

„De asta mă tem“, se gândea ea, emoționată și speriată în același timp.

-Și mai este ceva... încă un lucru pe care vreau să ți-1 cer.

- Spune!

- Să nu mă mai strigi Țiganco.

El a râs, un sunet puternic și răsunător, pe care ea se rugase în fiecare noapte să-l audă din nou.

- Promit. Accepți?

-Accept, a răspuns ea. Acum trebuie să mă întorc la lucru.

Știa că el o urmărea cu privirea în timp ce traversa câmpul. Nu l-ar fi condamnat dacă s-ar fi răzgândit. Cum ar fi putut s-o considere atrăgătoare în pantalonii ei largi și în puloverul ăla vechi, cu părul căzut neglijent pe umeri, ca al unui indian? Nu ajunsese prea departe, când și-a adus brusc aminte de ceva. S-a întors către el.

- Dar Lucy?

- Lucy? El s-a încruntat, ca și când nu reușea să-și aducă aminte numele. Ah, Lucy. Aseară i-am spus că am pe altcineva.

Mary stătea nemișcată.

- I-ai spus despre cine e vorba?

-Nu. Am cruțat-o. Nu părea dornică să afle. I-am spus că e vorba despre o femeie pe care am iubit-o toată viața și cu care vreau să mă căsătoresc. A plecat de dimineață devreme. N-o să mai vină pe aici.

capitolul 16

într-o săptămână, Miles era plecat. Mary a găsit un bilet pe perna lui, când a intrat să-l întrebe de ce nu coboară

135
T*randajin

la micul dejun. Era scris doar atât: „îmi pare rău. Trebuie să plec. Explică-i mamei. Cu drag, Miles". Lângă bilet se afla un trandafir roșu.

Mary a ridicat încet trandafirul, surprinsă că Miles folosise un simbol pe care mama lor îl ura din tot sufletul, atât de specific tradiției Toliver. Ochii i s-au umplut de lacrimi în timp ce ducea trandafirul la buze. în mintea ei înviau scene din trecut, când toți patru erau fericiți și iubitori. Auzea din nou râsul mamei și vocea puternică a tatălui, propriul chicotit de plăcere când Miles o arunca în aer și o prindea. Cu amintirea acelor momente, a mai rămas câteva minute în camera fratelui ei, apoi l-a chemat pe Toby și l-a trimis în grabă după domnul Percy.

A venit în câteva minute. îl prinsese în timp ce se îmbrăca să plece la lucru. Sassie l-a condus în salon, unde ea îl aștepta privind în gol, ținând în continuare trandafirul în mână. Când l-a văzut stând tăcut lângă scaunul ei, a avut senzația de déjà-vu. Oare nu mai trăise o dată aceeași scenă, când lumina se reflecta în părul blond al lui Percy și îi umbrea chipul în același fel?

-A plecat, a spus ea. Miles s-a întors în Franța, la Marietta și la Partidul Comunist.

- Știu. Am vorbit înainte să plece. Știe și Ollie.

Ea s-a încruntat, aruncându-i o privire acuzatoare.

- Și nu m-ai avertizat?

El a oftat, și-a ridicat ușor pantalonii și s-a ghemuit lângă scaunul ei. Mary a avut din nou aceeași senzație ciudată că mai trăise acel moment. Apoi și-a amintit că Percy venise și îngenunchease lângă același scaun, în noaptea de după citirea testamentului tatălui ei. Chipul lui avea aceeași expresie ca atunci. A atins una dintre petale.

- El l-a lăsat?

Ea a făcut semn că da cu o mișcare abia perceptibilă a capului.

-Atunci trebuie să-l ierți.

Mary a dat din nou din cap. A spus cu indiferență:

136

£eiCa Meacfiam

- O să moară în Franța. Nu se va mai întoarce acasă. Iar acum trebuie să-i spun mamei. Ochii ei străluceau de lacrimi. Ai promis că o să-l convingi să renunțe.

-Am promis că încerc, Țig... Mary, însă inima și mintea lui erau decise. Se întoarce la o femeie care îl face fericit. Uită de prostia cu comunismul! La Miles nu va dura decât până la prima zăpadă. Și nici la Marietta, sunt sigur, în momentul în care își va canaliza energia înspre Miles.

-Ar fi trebuit să rămână aici. Un acces de furie a făcut-o să se ridice și să-și șteargă ochii. Avem nevoie de el. Acum mai mult ca oricând. Mereu a fugit de responsabilitățile față de familie.

Percy s-a sprijinit de brațul scaunului și s-a ridicat.

- Nu e cinstit, iar tu știi asta. Faptul că fratele tău are o altă percepție a datoriei față de familie decât tine nu înseamnă automat că e iresponsabil.

Furia lui Mary creștea. Nu ar fi trebuit să-l cheme. De când se întâlniseră pe plantație, amândoi începuseră să-și dea seama ce îi aștepta dacă își respectau înțelegerea. își făcuseră de două ori planuri pentru a-și petrece seara împreună și de fiecare dată dificultăți neprevăzute o ținuseră la Somerset. Percy ajunsese la ora stabilită și nici urmă de Mary. Prima dată, ea alergase în casă, udă și murdară de la ploile de început de octombrie, și îi trimisese un bilet în care își cerea scuze, însă primise la schimb unul în care i se spunea că Percy se întorsese la birou pentru că avea de lucru. Miles urmărise totul din scaunul său de lângă foc, dând din cap, ca și când ea ar fi fost cea mai mare fraieră de pe pământ. A doua oară, Percy și Miles îl luaseră pe Ollie și merseseră la club să se îmbete.

în alte nopți, Percy era cel indisponibil. în acea perioadă, Compania de Cherestea Warwick negocia noi contracte în întâlniri care, de obicei, se prelungeau până noaptea târziu. în acea dimineață erau prima dată împreună și erau pe punctul de-a se certa. Nu putea face față. Era

obosită. Era întotdeauna obosită. S-a ridicat şi a lăsat trandafirul din mână.

137

-Tot ce vreau să spun, a reluat ea, încercând să-şi îmbuneze tonul, e că ar fi fost frumos din partea lui Miles dacă ar mai fi rămas măcar câteva luni, să o ajute pe Sassie să aibă grijă de mama. Mama ar fi fost încântată.

- Miles credea că nu mai are de trăit prea mult, a răspuns Percy.

- Un motiv în plus să stea alături de mama.

-Mda, înțeleg..., a spus Percy, înfuriind-o şi mai tare.

Mary a scrâşnit din dinți.

- Ce mda, Percy? E ceva ce mă depăşeşte?

El nu părea afectat de furia ei.

- Dacă mama ta te-ar lăsa să o înlocuieşti pe Sassie, ai face-o?

-Asta e o întrebare fără rost. Ştii că nu mă va lăsa niciodată să intru în camera ei.

- Dar... dacă te-ar lăsa? Cine ar beneficia de timpul tău, mama ta sau plantația?

- Din nou acelaşi vecbi subiect?

- încerc să te fac să-ți dai seama că Miles are acelaşi drept ca tine să trăiască după propria dorință.

Exasperată, s-a întors către şemineu, căutând căldura lui reconfortantă. La cât de înfrigurată se simțea atunci, s-ar fi bucurat de acel foc, chiar şi în toiul unei zile toride - cu atât mai mult în acea zi răcoroasă de toamnă. Percy spunea că Miles avea şi el dreptul la egoism, la fel ca ea. Nu aveau să treacă niciodată peste diferențele dintre ei. Era din ce în ce mai convinsă de asta.

- Regret mai mult decât ai să ştii vreodată ce s-a întâmplat cu mama, însă nimeni nu-şi putea imagina că asta va fi reacția ei la testamentul tatălui meu. Dacă tata ar fi ştiut că se va simți jignită, ar fi făcut alte alegeri, însă nu avea cum să ştie.

Zisese asta întoarsă cu spatele la el, cu brațele încrucişate la piept.

-Nu avea cum să ştie? Atunci de ce i-a cerut lui Emmitt să-i dea unul din ăsta?

Ea s-a întors către el. Ridicase trandafirul, ca pe o muletă în fața unui taur. Ea i l-a smuls dintre degete. Asta e treaba familiei Toliver! Te rog,

Percy, pleacă! îmi pare rău că te-am chemat.

138

LeiCa 'Meacdam

- Mary, eu...
- *Ieși afară!*

-Mary, ești obosită și surescitată. Te rog, hai să discutăm!

- Nu mai e nimic de discutat. Diferențele dintre noi sunt prea mari. Nu vreau să fiu iubită *în ciuda a* ceea ce sunt, ci *pentru ceea ce* sunt. Și se pare că pentru tine e imposibil.

- Nu mă interesează ce se pare. Chipul i se aprinsese. Te iubesc pur și simplu. Certurile astea nu au nici o legătură cu dragostea.

- Pentru mine au. înțelegerea noastră cade! A trecut pe hol pe lângă el. Iar tu sângerezi, a continuat, întor- cându-se. Observase o picătură de sânge pe mâna cu care ținuse trandafirul. Du-te acasă și ai grijă de rănile tale, iar eu o să am grijă de ale mele.

El s-a întins disperat către ea.

-Mary...

însă ea fugise pe scări, cu sufletul îndurerat; când era aproape de camera mamei ei, a auzit ușa din față închizându-se, sunetul ei purtând ecoul spulberării speranțelor de a fi împreună.

A doua zi, Percy i-a trimis un trandafir roșu cu tulpină lungă, însoțit de un bilet: „Iartă-mă! Am fost un prost că am deschis un subiect atât de sensibil în acel moment. Aveai nevoie de alinare, nu de critici. îmi pare rău că nu am reușit să îți arăt că te iubesc din toată inima. Percy".

Mary a răspuns cu ultimul trandafir alb din grădină. Era murdar de la ploaie, însă mesajul transmis era clar. L-a trimis pe Toby la reședința Warwick cu un bilet pe care scria: „Nu e nevoie să îți ceri iertare pentru că ai spus adevărul, așa cum îl vezi tu. Asta dovedește că între noi sunt diferențe mult prea mari. Mary".

Se aștepta ca el să vină în goană la ea acasă sau la plantație și să o contrazică, însă mașina Pierce-Arrow nu a apărut. în seara următoare, a auzit de la Ollie că Percy plecase din oraș cu afaceri.

- Da? a murmurat ea.

139

Trandafiri

Vestea a căzut ca un fulger asupra ei. Au stat de vorbă pe verandă; el o văzuse singură în leagăn după ce toți plecaseră la culcare - cel mai trist moment al zilei pentru ea.

- Nu mi-a spus.

-A avut un motiv serios. A plecat în Oregon. Compania a cumpărat acolo lemn pentru cherestea și are probleme. Sunt clienți destul de duri, însă Percy le poate face față. Nu voia să te îngrijoreze, însă m-am gândit că poate vrei să știi

Dragul de Ollie... Mereu încerca să-i împace pe ea și pe Percy. Aflase de despărțirea lor și se gândise, probabil, că sacrificiul lui fusese în zadar.

-Mulțumesc, a zis Mary. Atunci n-o să-l mai caut o vreme.

După plecarea lui, a rămas în leagăn, simțindu-se cu adevărat nefericită. Două pierderi în doar o săptămână, iar în familia ei nu mai rămăsese nimeni la care să caute alinare. Și-a amintit de momentul în care murise bunicul Thomas. Fusese ca și când un zid al casei se prăbușise, permițând unui vânt rece să se strecoare înăuntru. După înmormântare, tatăl ei o dusese la plantație, du- pă-amiază târziu. Se apropia vremea culesului, iar câmpiile erau colorate într-un alb orbitor. Avea unsprezece ani și credea că inima i se va sfâșia de durere. Tatăl ei o prinsese de mână și se plimbaseră împreună printre șirurile de bumbac, unul după altul, până când soarele apusese. Vorbiseră, ca de fiecare dată, despre bumbac. Bărbatul nu scosese nici un cuvânt despre moarte sau despre durere, însă în mâinile lor împreunate sentimentele lor s-au întâlnit și s-au contopit, iar tristețea ei a dispărut.

Și-ar fi dorit enorm să-și ia tatăl de mână și acum.

In săptămâna care a urmat a primit un bilet scurt de la Lucy.

Mă *gândesc să aplic din nou* pentru un *post la Belling-* ton *Hali la sfârșitul anului școlar, dacă bătrâna Peabody mă primește înapoi. După cum probabil ai aflat (și ai prevăzut), Percy m-a pus să-mi fac bagajul a doua*

140

LeiCa 'Meacfiam

zi după ce sa întors acasă. E îndrăgostit de altcineva, de o fată pe care - spune el - a iubit-o toată viața.

Știi cine el Nu, nu-mi *spune. Nu vreau să știu.* Aș *fi roasă de gelozie. Probabil are toate acele calități pe care mi-ai spus că le admiră la o femeie. Sunt surprinsă că nu mi-ai vorbit niciodată despre ea, ca să nu mai pierd vremea amăgindu-mă că am și eu o șansă. Și totuși, ai încercat cât ai putut să îmi abați gândul delà el. O să îți spun ce decizie am luat. Oricum, probabil nu ne vom mai vedea decât dacă soarta ne va uni din nou calea.*

Mult noroc, Lucy.

Mary a împachetat biletul cu un sentiment de vinovăție amestecat cu ușurare. Dacă nu se căsătoreau, fosta ei colegă de cameră nu avea să afle niciodată că fata pe care o iubea Percy de-o viață era chiar ea. Ferească sfântul de momentul în care ar afla! Lucy ar crede că a mințit-o intenționat și - cunoscând-o pe Lucy - ar trăi tot restul vieții cu convingerea că a trădat-o.

Trei săptămâni mai târziu, când s-a întors, Percy i-a trimis un bilet. Mary l-a citit fericită, imaginându-și că o anunța ora la care avea să treacă pe la ea, însă el nu scrisese decât că ajunsese cu bine și că avea să fie foarte prins cu diverse obligații de serviciu în săptămânile care urmau. Dezamăgită, Mary nu și-a putut stăpâni totuși un chicotit ironic. Acum, Percy știa cum era să fii prins până peste cap în afacerea familiei.

Câteva zile mai târziu, îndatoririle lui s-au înmulțit când Jeremy a suferit o rană gravă la cap. Percy a fost nevoit să preia conducerea companiei, supraveghind activități care acum se întindeau până în Oregon, California și Canada. Mary și-a dat seama cu mâhnire că, și dacă ar fi continuat să iasă împreună, lui i-ar fi fost aproape imposibil să-și facă vreun^plan, acum, când munca lui era atât de imprevizibilă. Intr-un fel, își dăduseră șansa pe care o meritau, avuseseră ocazia să vadă dacă puteau trăi unul fără altul. Și se părea că puteau.

La jumătatea lui noiembrie, lucrurile începuseră să se relaxeze la Somerset. Câmpiile se întindeau înțe- lenite sub o pătură de zăpadă, iar muncitorii și Mary

se bucurau de o pauză de la lucru. Ea a refuzat invitațiile primite de la familiile DuMont și Warwick la masa de Ziua Recunoștinței, sperând că mama ei putea fi atrasă jos în salon pentru a mânca împreună curcanul umplut al lui Sassie, pregătit cu tot ce trebuia. însă ea a refuzat, astfel că

Mary, Sassie şi Toby au mâncat doar ei în bucătărie şi au trimis o tavă sus.

Crăciunul se anunța la fel de cenuşiu şi de lipsit de fast. Percy, care ținea legătura cu ea prin biletele trimise din când în când (familia Toliver nu avea telefon), a invitat-o la balul de Crăciun de la club, însă ea a refuzat, spunând că nu avea cu ce să se îmbrace. „Nu contează nici dacă porți un sac“, i-a scris el înapoi, cu litere întunecate şi stridente. „Tot ai fi cea mai frumoasă de acolo."

De fapt, Mary se retrăsese de tot din societate. Simțea asprimea cu care tatăl ei era judecat pentru că-şi dezonorase soția, şi ea - pentru că nu îndreptase lucrurile. Auzise că unii o descriau ca pe o „muncitoare la câmp". Toate aceste lucruri o înfuriaseră şi o izolaseră, însă îi întăriseră totodată hotărârea de a reda numelui Toliver gloria pierdută.

în tot acest timp, Percy îi lipsea foarte mult şi se întreba dacă nu cumva chiar aceea era intenția lui. Mai jucase şi înainte jocul ăsta. încerca să-i demonstreze cât de singură avea să se simtă fără el, câtă nevoie avea de el şi cât de mult îl dorea? Dacă era aşa, atunci planul funcționa, mai ales când se gândea la posibilitatea cutremurătoare ca el să aibă întâlniri cu alte fete.

într-una dintre vizitele sale, Ollie a obligat-o să-i lase să treacă pe la ea în Ajunul Crăciunului.

- Nu admit refuzuri, a spus el. Eu şi Percy vom trece pe aici în Ajunul Crăciunului cu cadouri şi cu şampanie. Aşa că poartă cea mai frumoasă rochie de petrecere, Mary Lamb, şi spune-i lui Sassie să facă prăjiturelele ei divine cu brânză. La opt e bine?

Mary a comandat prăjiturelele cu brânză şi a împodobit un brăduț de Crăciun în salonaş. Ca să se pregătească pentru seară, şi-a făcut unghiile şi a făcut o baie lungă şi parfumată. S-a îmbrăcat în costumul

de catifea verde-închis pe care îl purtase în noaptea în care Richard Bentwood o sărutase sub vâsc şi, cu ajutorul lui Sassie, şi-a strâns părul strălucitor, proaspăt spălat, în creştetul capului, într-o coafură de petrecere. A împrumutat colierul şi cerceii din perle ai mamei ei, iar când a privit rezultatul în oglindă, a recunoscut-o pe fata care o privea.

La fel s-a întâmplat și cu Percy și cu Ollie.

- Ce s-a întâmplat? Â râs, văzându-le chipurile uimite când i-a întâmpinat. Nu ați mai văzut o fată în rochie de seară?

Mary s-a prefăcut că nu observase cum o studiau în timp ce schimbau cadouri și ciocneau paharele cu șampanie; expresia lui Percy îi trăda prudența, iar a lui Ollie - uimirea sinceră. Simțindu-se stânjenită și încolțită precum o căprioară trântită la pământ de doi elani în călduri, ea le evita privirea, neștiind cum să reacționeze.

- Ollie, ce drăguț din partea ta! a exclamat ea, despachetând cadoul lui, un stilou delicat de argint, în forma unei broșe frumoase. Ți-ai amintit că mereu uit unde îmi las stilourile. A tras stiloul din suportul său. Pe acesta sigur nu-ı voi uita pe nicăieri.

I-a zâmbit și s-a ridicat de pe scaun ca să-i sărute obrazul rotund.

Cadoul lui Percy era o pereche de mănuși de lucru pentru femei, țesute foarte frumos, din piele moale, delicate, însă rezistente. S-a înroșit în fața aluziei.

- Și tu te-ai gândit bine, Percy, dar sunt prea frumoase pentru felul în care vor fi folosite. Intr-una din ele era băgat un bilet, însă ea s-a prefăcut că nu îl vede. Avea să-l citească mai târziu, departe de privirea iscoditoare a lui Percy.

-Nu sunt deloc prea frumoase pentru mâinile tale, a spus el, privind-o într-un fel care i-a făcut inima fetei să bată puternic, în timp ce s-a aplecat să-i ofere aceeași recompensă pe care i-o dăduse și lui Ollie.

Cadoul ei pentru Ollie era un volum de versuri de Oscar Wilde, scriitorul său preferat, iar pentru Percy - o istorie în imagini a copacilor din America de Nord.

143

Când seara era pe sfârșite, i-a condus pe amândoi. Percy nu dădea semne că ar vrea să rămână pentru o discuție privată.

-Mi-ar fi plăcut să mergi cu noi, a spus Ollie.

- Poate la anul! Ea a zâmbit, încercând să-și ascundă singurătatea în fața lor. Mergeau acasă la Ollie, unde Abel organiza petrecerea obișnuită din Ajunul Crăciunului, pentru prieteni și familiile lor. Părea că trecuseră ani întregi de când toți membrii familiei ei - mama îmbrăcată în blănuri, iar ea cu un manșon de vulpe polară și cu pălărie asortată - mergeau

mână în mână la petrecere și se întorceau acasă cântând *Silent Night* sub cerul plin de stele.

- O să-ți aducem aminte de asta, Mary, a spus Percy, iar ea a descoperit că începea să-i lipsească porecla cu care obișnuia să o strige.

După plecarea lor, s-a rezemat câteva clipe de ușa închisă, ascultându-le glumele în timp ce coborau scările. Apoi, abătută, s-a întors în salonaș, a stins focul și a dus restul șampaniei în bucătărie, vărsându-o în chiuvetă. Și-a strâns cadourile, apoi, în camera ei, s-a ascuns lângă fereastră să citească biletul lui Percy la lumina lunii: „Pentru mâinile pe care doresc să le ating tot restul vieții mele. Cu dragoste, Percy".

capitolul 17

-Mama ta vrea să te vadă, domnișoară Mary.

De la biroul tatălui ei, Mary și-a ridicat privirea de sub sprâncenele arcuite din dosarele în care calcula cheltuielile și profiturile pentru anul care urma. Era prima zi de ianuarie, 1920.

- Mama vrea să mă vadă? De ce?

Sassie a ridicat din umeri.

-Nu mă întreba. Mama ta stă în pat, frumoasă ca într-o pictură. A făcut baie singură în dimineața asta, și-a pieptănat părul și l-a prins cu o panglică albastră

frumoasă. Vrea să o îmbrac să coboare după ce mai trage un pui de somn.

Mary s-a ridicat cu o speranță plină de precauție, uitându-se la ceas. Dacă și ăsta era un joc de-al mamei ei, nu avea timp să-l joace. Trebuia să aibă toate calculele în ordine înainte de amiază, când se întâlnea cu Jarvis Ledbetter, un cultivator vecin. Insă dacă mama ei chiar se schimbase...

Mary a făcut o însemnare în registru.

-Ai idee ce s-a întâmplat cu ea?

- Nu știu, domnișoară Mary. Se întâmplă ceva în spatele ochilor ei galbeni.

-Nu știu ce ar fi putut să se întâmple și noi să nu știm. Nu a fost nicăieri, nu a văzut pe nimeni de un an. À primit vreo scrisoare de la

Miles?

- Dacă a primit, nu eu i-am dus-o.

Mary a bătut-o pe Sassie pe umăr.

- Mă duc să văd ce vrea. Adu-ne, te rog, cafea! Și mi se pare sau miroase a prăjiturele cu scorțișoară? Pune câteva pe o farfurie și j>oate o să mănânce și ea.

-Ai mirosit bine. In după-amiaza asta vine domnul Ollie, și știi că îi plac la nebunie prăjiturelele mele cu scorțișoară.

A chicotit, urmând-o pe Mary pe coridor.

- Mi-ar plăcea să gătesc pentru el. Și pentru domnul Percy, deși el nu găsește aceeași plăcere în mâncare ca domnul Ollie.

Mary a evitat să-i răspundă, legându-și mai strâns panglica verde înainte să urce scările. Apropourile lui Sassie cum că venise vremea să se căsătorească erau la fel de subtile precum cărămizile. Și, pentru că Percy nu mai venea aproape deloc în vizită, menajera lor credincioasă îl considera o cauză pierdută.

In timp ce urca scările, Mary se gândea la el cu aceeași senzație pe care o simțea de fiecare dată în stomac. Oare chiar nu mai era interesat de ea? Ii accentua singurătatea ca să o facă să alerge în brațele lui? Distanțarea lui însemna că el accepta faptul că relația lor era lipsită de speranță? își amintea în fiecare zi de cuvintele pe care i le scrisese pe biletul pe care i-ı strecurase în cadoul

de Crăciun: „Pentru mâinile pe care doresc să le ating tot restul vieții mele“.

Mary a ezitat o clipă, apoi a bătut la ușa mamei ei, îngrozită de acel „Intră", aspru și dureros, care marca începutul fiecărei vizite neplăcute. De câte ori îl auzea, Mary simțea cum o apucă nervii. Era de-ajuns să vezi cum făcea Ollie față sorții nemiloase ca să te înfurii în fața lașității Dariei Toliver. Nici urmă de văicăreală sau de autocompătimire la Ollie! După o perioadă scurtă la un spital din Dallas, se întorsese să lucreze în birourile magazinului DuMont, mergând cu ajutorul cârjelor cu capăt de onix și argint, ca și cum acestea ar fi fost o prelungire la modă a garderobei sale trăsnet.

- Intră!

Vocea Dariei, puternică și vibrantă, răspunsese la ciocănitul ei. Surprinsă, Mary a deschis ușa și a aruncat o privire înăuntru cu precauție.

-Mamă, cât... cât de încântător arăți, a rostit ea cu uimire.

Nu-și mai amintea când începuse să îi vorbească mamei pe un ton formal. Se întâmplase odată cu răceala care apăruse între ele, cu anii în care se înstrăinaseră una de alta. Mami era un alint; mamă - un mod de adresare.

Mary și-a dat imediat seama că nu „încântător" era cuvântul. Se îndoia că mama ei ar mai fi putut fi încântătoare după ce sănătatea îi fusese pusă atât de mult timp pusă la încercare. Insă astăzi, rezemată în pat pe pernele curate, spălată, pieptănată și îmbrăcată într-un neglijeu subțire, ca acelea pe care le purta când tatăl lui Mary era încă în viață, părea odihnită și vioaie. Mary s-a apropiat de pat.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, uimită să vadă că, fără acumularea întunecată de grăsime și de transpirație, părul mamei ei avea fire cenușii.

Daria a râs în felul ei natural, un sunet pe care Mary nu-ı mai auzise de ani întregi, apoi a întins un braț moale către fereastră. Sassie trăsese draperiile, lăsând să intre un soare palid de ianuarie, prima lumină naturală care pătrunsese în cameră de la moartea tatălui lui Mary.

146

Leita 'Meacfiam

-Noul an, asta s-a întâmplat. Vreau să-l sărbătoresc, să mă ridic din patul ăsta, să ies din camera asta. Vreau să ies la aer curat și să simt soarele scăldându-mi chipul. Vreau să simt iarăși că trăiesc. Crezi că e prea târziu pentru asta, Mary, mielușelul meu?

„Mielușelul meu.“ Mama ei nu o mai strigase așa de patru ani. Mary simțea cum ecoul trecutului lor o lasă fără vlagă.

- Mami, a murmurat ea cu tristețe.

Mai existaseră și înainte astfel de schimbări de dispoziție, însă toate fuseseră doar șiretlicuri pentru a ieși din casă și a găsi o sticlă ascunsă.

-Mary, știu că nu mă crezi, a spus Daria, întinzând bărbia și privindu-și fiica cu drag. Crezi că vreau să ies de aici doar ca să găsesc ceva de băut pe undeva, însă, sincer, nu am asemenea gânduri. Pur și simplu, vreau să simt iar că sunt om, draga mea.

La piciorul patului, Mary și-a închis strâns ochii, ca să-și oprească lacrimile. „Draga mea.“ Era uimită de cât de flămând îi era sufletul după acele cuvinte de iubire.

-Ah, draga mea, știu... Daria a aruncat cuverturile și și-a pus pe podea picioarele slabe și fragile. Știu... știu..., a fredonat ea, îndreptându-se nesigur, în veșmântul diafan, către Mary. Vino la mami, copilașul meu drag.

Și-a deschis brațele, iar Mary s-a lăsat îmbrățișată și mângâiată, ca și când ar fi venit de la joacă cu un genunchi zgâriat. A cedat cu o foame disperată, chiar dacă precauția o avertiza că și acesta putea fi un alt joc al cărui obiectiv era știut doar de mama ei.

Cu toate astea, ea i-a ținut mâinile în timp ce stăteau pe șezlong și a întrebat-o:

- Ce vrei, mamă? Ce te-ar face fericită?

- înainte de toate, aș vrea să fac o plimbare în jurul casei, să-mi recapăt puterea în picioare. Apoi, poate îl ajut pe Toby cu treaba prin grădină. Sassie mi-a spus că vrea să planteze cartofi.

Mary își studia mama în timp ce vorbea. Nu mai vedea nimic din viclenia ei din trecut, sclipirea bruscă din ochi care trăda un motiv ascuns în spatele cererilor ei. Oare uitase că în grădina de legume fusese distrusă

ultima sticlă de bourbon cu mulți ani în urmă, spartă de sapa lui Toby?

Daria i-a ghicit îngrijorarea și i-a strâns mâinile.

- Nu te îngrijora, draga mea. Știu că nu mai am după ce să sap. Vreau doar să simt din nou pământul si să plantez ceva. Sunt sigură că lui Toby îi va prinde bine ajutorul meu.

-Știi că tot timpul trebuie să fie cineva cu tine, i-a amintit Mary cu blândețe.

-Da, îmi dau seama de asta. Toby poate să mă urmărească în grădină dimineața, iar după cină mă culc și mă încuiați ca de obicei. Sassie poate sta cu mine în salonaș după-amiaza. Aș vrea să stau acolo și să citesc. Mai primim Woman's Home *Companion*?

Mary s-a înfiorat auzind cuvintele care sunau atât de crud, însă Daria vorbea fără ranchiună, folosind tonul firesc cu care cândva îi anunța pe ceilalți membri ai familiei la micul dejun ce program aveau.

- îmi pare rău, nu-1 mai primim, a răspuns Mary, însă mai avem exemplarele din anii trecuți. Nu avea rost să prelungim abonamentul...

Mary a respirat adânc, așteptând ca ochii aurii ai Dariei să se întunece, ofensați de raționamentul ei, însă ea a spus:

- A fost o alegere înțeleaptă, pentru că eu eram singura din casă care citea acea revistă. Știu că suntem săraci. Nu trebuie să cheltuim bani pe lucruri de care nu avem nevoie. Și-a retras mâinile. Nu voi întreba cum merge treaba la Somerset. Cred că e cât de bine se putea, din moment ce te ocupi tu. îți petreci acolo aproape tot timpul?

Mary căuta un semn al vechiului ei orgoliu rănit, însă Daria pusese întrebarea pe un ton blând, din pură curiozitate. Poate că, într-adevăr, ieșise din temnița adâncă a ranchiunei.

- Da. Pregătim câmpul pentru primăvară.
- Nu trebuie să-ți pară rău că ești nevoită să-ți petreci timpul la plantație. Când tu și Sassie sunteți prea ocupate, poate vine Beatrice să stea cu mine. Știu că s-a oferit de multe ori. Ea ce mai face?

1

148

£eiCa 'Meacüam

- Mult mai bine după ce s-a întors Percy. Și nu se mai îmbracă în negru.
- Mereu am crezut că vrea doar să atragă atenția, că aceea era doar o metodă de-a stârni mila celorlalți. Toți am avut fii în război. însă mi-ar plăcea să o văd. Poți să o inviți mâine? Vreau să o rog să facă ceva pentru mine.

Și-a lăsat capul într-o parte într-un fel pe care Mary îl asocia doar cu mama ei, deschizând un adevărat seif al amintirilor și al deznădejdii.

- E ceva ce aș putea face eu? a întrebat Mary, bănuind ce era mai rău. Toată lumea din oraș, inclusiv familia Warwick, își făcuse provizii înaintea aprobării Legii Prohibiției, care interzicea cumpărarea și vânzarea de alcool pentru consum după miezul nopții de 16 ianuarie.

Daria și-a dat seama imediat de motivul întrebării ei. A făcut semn cu

mâna.

- Prostuțo, nu vreau să-i cer să-mi aducă o sticlă, dacă asta te îngrijorează. Nu, vreau să mă ajute să organizez o petrecere.

- O petrecere?

-Da, mielușelul meu. Știi ce e la începutul lunii următoare? Daria a chicotit la vederea expresiei mirate a lui Mary. Da, draga mea, ziua ta! Credeai că am uitat? O să facem ceva elegant, dar simplu și o să invităm familia Warwick și pe Abei și pe Ollie și poate chiar familia Waithe, dacă vrei. Nu i-am văzut pe băieți de foarte mult timp, nu-i așa?

-Nu, mamă, a răspuns Mary încet. Nu i-ai văzut de câțiva ani.

Bineînțeles că nu uitase de ziua ei de naștere. împlinea douăzeci de ani - și mai rămânea doar un an până să aibă controlul complet asupra plantației Somerset. Pur și simplu, era uimită că mama ei își amintise. Pe scări se auzeau pași.

-Sassie și clinchetul ceștilor de porțelan. Sassie ne aduce cafea și prăjiturele cu scorțișoară, a spus Mary. Ce-ar fi să facem o mică petrecere ca pe vremuri și să vorbim despre ce ai de gând să faci?

-Da, de acord! Daria a bătut din palme. însă nu pot vorbi cu tine despre tot ce am de gând să fac, Mary

149

Lamb. Vreau să îți fac o surpriză, ca să nu te îndoiești de dragostea pe care țio port.

Mai târziu, când a dus tava de cafea în bucătărie, Mary a întrebat:

- Ce părere ai, Sassie?

- Se preface, domnișoară Mary. O știu pe mama ta și sunt sigură că pune ceva la cale, la fel cum reumatismul meu îmi spune că o să plouă.

Mary nu era prea sigură. Casa, grădina, împrejurimile, foișorul, garajul pentru trăsură și atelierul pentru unelte fuseseră cercetate cu grijă în căutare de alcool. Desigur, mama ei putea crede că erau șanse să le fi scăpat o sticlă, două, însă, în cazul ăsta, ar fi trebuit să se dea jos mai repede din pat. Fuga nici nu intra în discuție. Nu avea bani, nici mijloace să facă rost și nici un loc în care să meargă, chiar dacă n-ar fi fost atât de slăbită. Părea sinceră, rușinată de comportamentul ei din ultimii ani și hotărâtă să se revanșeze.

-Ai observat că toate fotografiile de familie au dispărut, în afară de cea cu domnul Miles în uniforma de armată? a întrebat Sassie.

-Am observat. Le-a dat jos după ce a murit tata.

-Mama ta poate să aibă parte de foc în cămin, așa cum mi-a cerut mie de dimineață și n-are decât să stea cu draperiile trase și să se aranjeze din cap până-n picioare. însă, până nu văd înapoi fotografiile cu tine, cu tatăl tău și cu toată familia, n-o să cred nici un cuvânt din ce spune.

Mary a dat din cap gânditoare.

-Acela ar fi, într-adevăr, un semn al sincerității ei, a aprobat ea, îndoindu-se că ea și Sassie aveau să mai vadă vreodată fotografiile cu membrii familiei zâmbind din ramele de argint.

capitolul 18

Mai târziu, în timp ce mergea către plantația lui Ledbetter în singura trăsură care mai era încă folosită

în rândul elitei din Howbutker, Mary medita, pe rând, la ultimul capriciu al mamei sale și la motivul pentru care Jarvis Ledbetter îi trimisese o invitație la prânz. Se știa că o bancă mare din est și alți investitori de departe, care doreau să cumpere terenurile fertile din Cotton Belt, îl abordaseră pe bătrân cu o ofertă pentru plantația lui. Singurii săi copii, două fiice gemene, se căsătoriseră cu persoane pe care el le considera nepotrivite, iar Jarvis dăduse de multe ori de înțeles că ar prefera să vândă plantația, Fair Acres, și să trăiască pe picior mare din câștiguri decât să le-o lase fetelor și să fie vândută de soții acestora. Mary credea că invitația era făcută cu scopul de a-i oferi ei prima șansă să cumpere Fair Acres.

Fair Acres era o fâșie lungă și îngustă de teren, folosită pentru cultivarea bumbacului și situată între Somerset și bucata de pe Sabine pe care o moștenise Miles. Acolo se afla și o casă drăguță, inclusă în prețul terenului. Mary se trezise în zori ca să calculeze fezabilitatea financiară a cumpărării terenului care ar uni fâșia de pe Sabine cu Somerset și ar asigura o altă locuință departe de casă pe domeniul Toliver.

Tatăl ei visase întotdeauna să unească acele două secțiuni din Somerset. își imaginase o mare de bumbac Toliver, care să se întindă de

la un capăt la altul, însă, oricum ar fi învârtit Mary cifrele, registrul îi arăta că acel vis nu putea deveni realitate. Singurii bani în plus nu erau chiar un surplus propriu-zis, ci fonduri de rezervă pentru eventualitatea unui dezastru. Chiar dacă recolta următoare ar fi fost compromisă, ar mai fi avut totuși bani să reziste în fața acelor vampiri din Boston care o pândeau an de an, așteptând să se prăbușească. Nu erau niciodată mulțumiți. Economisise, se sacrificase și îndurase o mulțime de neajunsuri ca să se asigure de asta. în doi ani, familia Toliver avea să fie din nou singura proprietară la Somerset.

Mary trăia pentru acea zi. Avea de gând să dea o petrecere, una de zile mari, ca să le demonstreze celor din Howbutker că tatăl ei fusese înțelept când îi lase ei plantația. Toți aveau să vadă că sub conducerea ei Somerset

devenise din nou o plantație puternică. Fără prea mare tam-tam, aveau să iasă din sărăcie. Voia să angajeze ajutoare pentru Sassie, să modernizeze băile și să înlocuiască toaleta din colțul cel mai îndepărtat al curții din spate și oalele de sub paturi. Chiar intenționa să cumpere o mașină și să-l lase să se odihnească pe bătrânul Shawnee, arăbescul lor credincios care trăise mai mult decât colegul său. Mama ei urma să aibă tot ce-și dorea. Avea să-și poată ține din nou capul sus, îmbrăcată în cele mai frumoase haine. Cunoscând-o pe Daria, știa că, dacă se vedea îmbrăcată după ultima modă și casa readusă la splendoarea de altădată, n-avea să-i mai pese cine asigura bunăstarea. Urma să fie la fel de mândră de fiica ei cum fusese de soțul ei.

Insă dacă Jarvis Ledbetter voia banii înainte să fie culeasă ultima recoltă, se vedea nevoită să-l refuze. Nu putea să-și riște economiile. In orice caz, merita să ia și ea o pauză și să asculte ce avea bărbatul de spus.

Două ore mai târziu, după ce îi auzise oferta, Mary îl privea lung pe proprietarul plantației, prea uimită pentru a scoate vreun cuvânt. Stăteau amândoi în birou, în casa de pe plantație, la o ceașcă de cafea.

- First Bank din Boston ați spus? a repetat Mary. *First Bank din Boston* vrea să cumpere Fair Acres?

-Exact așa am zis, Mary. Fiecare centimetru pătrat din plantație. însă...

Proprietarul plantației Fair Acres, un afemeiat cu reputație chiar și la

șaptezeci de ani, și-a unit degetele într-un gest jucăuș. Nu am acceptat încă. îți dau prima șansă să o cumperi și să-ți unifici plantația.

Mary abia se stăpânea să nu urle. First Bank din Boston era instituția unde fusese ipotecată plantația Somerset. La fel ca antreprenorii care pândeau din umbră ultima suflare a unui om pe moarte, și reprezentanții băncii așteptau ca ea să nu mai poată plăti ipoteca. Dacă achiziționau Fair Acres, iar Somerset dădea faliment, ei ar fi intrat în posesia unei plantații imense, așezate pe un râu important, ceea ce o făcea să fie cea mai prețioasă plantație din estul Texasului, valorând de trei ori mai mult decât ce investiseră ei. Altfel, de ce ar fi fost

interesați să cumpere acea fâșie, când erau plantații de bumbac mult mai bune pe care le-ar fi putut avea? Mary simțea că se sufocă în fața unei asemenea insulte.

Ajunsese să considere acea instituție financiară drept dușmanul ei personal, al cărui scop era să distrugă familiile ca a ei și, odată cu ele, sistemul pe care îl foloseau. Unul câte unul, în Cotton Belt, cultivatori precum Jarvis Ledbetter vindeau clienților din est; vindeau arendașii care depindeau de ei pentru traiul de zi cu zi, vindeau pământul și se îndreptau către culturi mai profitabile decât cea de bumbac. Nu-i putea învinui. Era din ce în ce mai greu să menții o plantație la un nivel rezonabil. Vremea neîndurătoare, costurile de întreținere, piețele tot mai mici de desfacere, paraziții și lipsa moștenitorilor care să ducă mai departe tradiția rurală reprezentau motive serioase pentru care mulți renunțau la chinul permanent de a-și asigura ziua de mâine.

Cu toate acestea, Mary avea un sentiment de dispreț pentru acel om care semăna cu un broscoi, ai cărui ochi albaștri spălăciți o priveau cu o plăcere urduroasă peste vârfurile degetelor. S-a hotărât imediat.

- Dacă așteptați până după recoltă, cumpăr plantația cu siguranță, a răspuns ea.

Bătrânul cu păr argintiu a dat din cap.

-îmi pare rău, draga mea. Nu pot să aștept până după recoltă, care, din păcate, s-ar putea să nici nu fie, după cum știm cu toții. Vând tot, fiecare bucățică, și mă mut în Europa. Vreau să trăiesc la Paris o vreme. Mereu

am vrut să merg acolo, să văd lumea înainte să mor, și nu există alt loc mai potrivit cu care să încep decât Moulin Rouge. Miles e tot la Paris?

-Acolo era ultima oară când am vorbit cu el, domnule Ledbetter... Cu gura uscată, Mary a întrebat: Și cât anume doriți pentru Fair Acres?

Când a auzit suma, i s-a oprit respirația. Era mult mai puțin decât se așteptase.

-E... este foarte rezonabil, a spus ea uimită, cu mintea în alertă, analizând în gând cifrele din registrul lăsat acasă.

153

-Mult mai rezonabil decât am de gând să fiu cu grupul acela din Boston, a spus Jarvis, cu ochii albaștri strălucind.

-De ce îmi faceți o ofertă atât de^ generoasă?

Mary a devenit brusc precaută. In timpul mesei, se așteptase cumva ca bătrânul să-i facă avansuri.

Gazda ei a oftat și a dus mâna în buzunarul interior de la pieptul jachetei de lână, de unde a scos un trabuc. După ce i-a mușcat vârful, i-a studiat capătul.

- Ca să îmi mai liniștesc un pic conștiința, probabil. Dacă le vând lor plantația, deschid ușa din spate către Texas, și șacalii vor începe să intre. Știu asta și îmi pare rău, însă, dacă nu o fac eu, o vor face fetele mele și soții ăia ai lor, care nu-s buni de nimic. Cred că oferindu-ți ție șansa de a cumpăra Fair Acres, încerc să salvez pe cât posibil vechiul stil de viață. Iar dacă cineva va rezista aici, tu ești aceea. Nu se mai nasc moștenitori care să semene cu noi, Mary. Tu ești ultima. O să fiu fericit și cu mai puțin. în plus... Bătrânul cultivator și-a aprins trabucul. Bănuiesc că nu îți permiți mai mult.

-Așa e, a răspuns Mary. Acum era mai relaxată, îi oferea o ocazie pe care ar fi fost fraieră să o refuze. Nu avea să mai poată cumpăra vreodată pământul acela atât de ieftin, mai ales dacă l-ar fi achiziționat First Bank din Boston. A răspuns repede: Domnule Ledbetter, cred că pot să cumpăr acele porțiuni. Când vreți răspunsul?

-Sper să batem palma până la sfârșitul săptămânii. Știu că e din scurt, Mary, însă vreau să plec la sfârșitul lunii. Dacă îl cumperi, o să am grijă ca terenul să fie cultivat, însă responsabilitatea mea se termină aici. Iar tu trebuie să-mi dai banii. îmi pare rău pentru asta, însă nu pot să ți-1

dau pe datorie. Am nevoie de bani acum și nu vreau să las în urmă nimic nerezolvat. Afacerile sunt greu de gestionat din largul oceanului.

Mary s-a ridicat și a întins mâna către el.

- O să vă anunț până la sfârșitul săptămânii. După cum știți, trebuie să mă consult cu Emmitt Waithe, administratorul de la Somerset.

Jarvis Ledbetter și-a lăsat țigara, s-a ridicat și i-a strâns mâna.

154

Leita Meacdam

-Draga mea, dacă Emmitt aprobă, atunci ești mai deșteaptă decât am crezut. Mult noroc!

Insă norocul nu-i era de-ajuns, își dădea seama Mary în timp ce îl mâna pe Shawnee pe strada noroioasă către oraș. Avea nevoie de cel puțin douăzeci de motive puternice pentru a-1 convinge pe Emmitt să scoată ultimii bani ca să cumpere Fair Acres, iar șansele să reușească erau foarte mici. De când îl numise Miles tutore, el nu-i ceruse niciodată socoteală pentru cheltuieli, însă de data aceasta avea să o facă, mai mult ca sigur. Chiar dacă personal admira abilitatea și talentul de administrator ale lui Mary, devotamentul bărbatului se datora relației pe care acesta o avusese cu tatăl ei. Fuseseră cei mai buni prieteni. Nici un alt bărbat din ținut nu-1 respectase și nu-1 plăcuse mai mult pe tatăl ei. Mary trebuia să înfrunte responsabilitatea pe care Emmitt simțea că o avea față de memoria prietenului său, iar asta nu era deloc o sarcină ușoară. Sub nici o formă n-ar risca să piardă Somersetul lui Vernon Toliver pentru ceea ce acesta ar fi considerat, fără îndoială, un capriciu al fiicei lui.

Și totuși, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convinsă că achiziționarea parcelelor Fair Acres era o mișcare prudentă. înainte de toate, ar deveni unica proprietară a Fair Acres. Trebuia să-l convingă pe Emmitt că pur și simplu schimba o sursă de venit cu alta. Dădea bani și primea un pământ care, de fapt, avea o valoare mult mai mare decât prețul cerut. Dacă recolta se dovedea insuficientă sau chiar inexistentă, putea să ipotecheze Fair Acres, urmând să gestioneze ambele ipoteci în timpul scurt rămas până când trebuia să plătească toată datoria pentru Somerset. Nu voia să se gândească ce ar fi însemnat asta pentru gospodărie, că și-așa le ajunsese cuțitul la os.

In vreme ce mergea pe strada care ducea în oraș, se gândea și la alte lucruri importante. Se ruga - *implora* - să aibă puterea de a-ı face pe Emmitt să vadă situația la fel de clar ca ea. L-a găsit la biroux scăpând-o de grija de a vedea la fereastră plăcuța cu „închis" sau „Plecat la masă".

155

T*randajïri*

-Mary, draga mea, a spus avocatul aproape amuțit de uimire, după ce ea i-a explicat motivul vizitei, nu pot să cred că mintea ta ar accepta vreodată o astfel de idee. Rezerva de bani pe care o ai trebuie folosită doar în caz de maximă necesitate. Nu te pot lăsa să cumperi cu ea alt teren, care l-ar putea compromite pe cel pe care îl ai.

-Dar, domnule Waithe, a implorat Mary, ridicân- du-se în picioare în fața biroului său, prea agitată ca să stea jos, nu-i cunoşti pe aceşti oameni. De ce-ar vrea să cumpere Fair Acres dacă nu în speranța că vor pune mâna și pe Somerset?

Emmitt și-a îndepărtat mâinile și a căzut pe gânduri.

-Nu neg că au făcut asta exact din acest motiv, însă de ce nu, draga mea? E important pentru ei, şi chiar are sens jn lumea afacerilor.

- Insă ar putea fi niște vecini foarte neplăcuți. Sunt multe feluri prin care pot face rău plantației Somerset, cu intenția de a mă băga pe mine la fund.

Emmitt a ridicat sceptic din sprânceană.

- Cum ar fi?

- De exemplu, pot sabota irigațiile din Sabine. Familiile Toliver și Ledbetter au cooperat întotdeauna ca să țină aceste canale deschise peste proprietățile noastre. Gândiți-vă la toate metodele prin care cursul apei poate fi deviat - sau chiar oprit - și veți vedea că nu se poate face nimic. Fără irigații, Somerset e sortit pieirii. Iar banca din Boston poate să refuze să lucreze cu noi la îndepărtarea paraziților. Eu și domnul Ledbetter am avut grijă întotdeauna de câmpiile noastre simultan. Dacă nu făceam asta, efortul celuilalt ar fi fost inutil. Sunt sigură că au mai multe metode prin care să mă saboteze decât îmi trece mie prin minte. De exemplu, focul.

Emmitt a scos un sunet gâjâit și gutural; se vedea clar că nu dorea să o contrazică.

- Mary, asta ar însemna doar să le faci în ciudă. Banca din Boston vrea pământul ca investiție, nu ca să te alunge pe tine. Locul pe care se află e foarte avantajos, pentru că poate fi irigat de Sabine. îl cumpără ca apoi să îl vândă pentru profit.

-îşi pot permite să aştepte, domnule Waithe. Pot lăsa pământul să rodească un an, apoi să-l vândă ca parte din Somerset, şi ar scoate astfel o avere.

-Asta în cazul în care motivul pentru care banca din Boston cumpără terenul este atât de abject pe cât spui, lucru de care mă îndoiesc, a răspuns Emmitt.

însă Mary îi dăduse un prim motiv să se răzgândească. S-a încruntat, lăsându-se pe spate în scaunul lui. Ea s-a aplecat către el, continuându-şi demonstrația.

- Dacă adaugă Fair Acres la teren, Somerset devine mult mai valoros, a continuat ea cu hotărâre. Şi nu uitați că dau de necaz doar dacă recolta nu e bună. însă nu e un *dacă* foarte improbabil? Anul acesta aşteptăm o recoltă bogată. Dacă se va întâmpla asta, o să am destui bani cât să pun deoparte pentru anul viitor. Iar dacă şi anul următor e bun... Ah, domnule Waithe... Mary s-a ridicat şi a bătut din palme, cu ochii scânteind. Gân- diți-vă! Somerset unit, o mare de alb dintr-un capăt în celălalt, până la Sabine! Ar fi un vis devenit realitate.

Emmitt a dat cu tristețe din cap.

-Nu, Mary. Nu un vis devenit realitate, ci o răsplată a mândriei. Aici nu e vorba de viziune, ci despre o dorință oarbă care se deosebește de lăcomie doar pentru că tu iubeşti pământul. Iartă-mă că îți vorbesc atât de direct, însă am datoria asta față de tatăl tău. Mândria e cea care te împinge să cumperi Fair Acres. Dacă ai face asta, ai deține una dintre cele mai mari plantații din Texas şi ai dovedi că tatăl tău a procedat bine modificând testamentul aşa cum a făcut-o. Acum vorbeşte mândria din tine, nu speranța împlinirii unui vis, şi tot ea te orbeşte să vezi crunta realitate a situației.

Rănită de cuvintele lui şi uimită de faptul că bărbatul îi interpreta atât de greşit motivele, Mary a început să plângă.

-Nu, domnule Waithe, dumneata eşti cel care nu vede crunta realitate a situaţiei mele. Dacă banca din Boston cumpără acele terenuri, va distruge Somerset. Vreţi să riscaţi, fiind convins că nu o vor face?

- Iar tu eşti gata să pui la bătaie tot ce ai ca să te asiguri că no vor face? i-a răspuns Emmitt. Pariezi pe ceea

157

'Trandafiri

ce *crezi* că ar vrea să facă banca din Boston. Pui ca miză recolta din următorii doi ani. Dacă aceasta e săracă, te bazezi pe faptul că poţi ipoteca Fair Acres pentru un împrumut. Dar dacă nu poţi? Nu uita că ai doar douăzeci de ani. Abia la douăzeci şi unu ai drept de semnătură. Vei avea nevoie de un cosemnatar. Cine crezi că va fi?

Expresia lui Emmitt îi dădu foarte clar de înţeles că pe el putea să-l scoată din calcul ca posibil candidat. El nu avea bani cu care să-i acopere pierderile în caz de dezastru.

- In acel caz, sper că numele Toliver va fi suficient. Mary şi-a ridicat încrezătoare bărbia. Toţi ştiu că noi, Toliverii, ne ţinem promisiunile.

Emmitt a oftat şi şi-a trecut mâna peste faţă.

-Ah, copilă... Alt lucru la care nu te-ai gândit! Cum o să poţi administra Fair Acres şi Somerset fără ajutor? Şi-aşa ai ajuns aproape la limită. îţi permiţi să îl ţii şi pe angajatul lui Ledbetter? Gândeşte-te la toate sarcinile pe care le preiei, la timpul, efortul, banii necesari şi, dacă-mi permiţi - Emmitt i-a aruncat o privire de îngrijorare părintească -, la tinereţea ta.

-Domnul Ledbetter spune că o să cultive terenul înainte să plece, a răspuns Mary, însă tonul ei se mai domolise.

Şi-a tras un scaun şi s-a aşezat. Nu, nu se gândise la munca în plus sau la supraveghetor. Nu înota niciodată împotriva curentului decât dacă era nevoită; cât despre tinereţea ei... nu se mai simţea de mult tânără. Da privit lung peste birou pe Emmitt Waithe, care îşi făcea cu încăpăţânare datoria.

-Ştiu că vă gândiţi la ce e mai bine pentru mine, domnule Waithe, însă cum vă veţi simţi dacă instinctele mele sunt corecte, iar dumneavoastră vă înşelaţi?

- îngrozitor, a recunoscut Emmitt oftând. însă nu la fel de îngrozitor pe cât m-aș simți dacă eu am dreptate și tu ești cea care se înșală. Dacă ai dreptate, măcar pot să spun că raționamentul meu mai bun m-a făcut să refuz să te las să-ți cheltuiești ultimii bani. N-o să mai am aceeași scuză dacă *eu* am dreptate.

158

Leifa 'Meacham

-Tata ar fi fost de acord cu mine, a răspuns Mary pe același ton, cu privirea ațintită asupra avocatului. El s-a gândit de multe ori la acest pericol. Tata ar fi riscat. Și trebuie să vă spun, dragă domnule, că, dacă banca din Boston cumpără acel teren, iar temerile mele se transformă în realitate, nu cred că vă voi putea ierta.

Emmitt și-a țuguiat buzele. Expresia lui încurcată o făcu să creadă că tocmai rostise cuvintele magice: „Tata ar fi riscat". După câteva secunde, avocatul i-a zâmbit gânditor.

-Semeni atât de mult cu el, Mary Toliver. Știai? Uneori, în ciuda diferenței evidente de sex, am impresia că pe acel scaun e el. Da, tatăl tău ar fi riscat. Și, la fel cum fac și cu tine, eu aș fi încercat să-l conving să se răzgândească.

-Ați fi reușit?

-Nu. Avocatul s-a îndreptat în scaun, ca și când ar fi luat o hotărâre. Trebuie să-i dai răspunsul lui Jarvis până la sfârșitul săptămânii? Hai să ne gândim amândoi la asta! O să te anunț până vineri ce am hotărât, apoi poți să-l contactezi pe domnul Ledbetter. Emmitt a privit-o lung pe deasupra ochelarilor. Dar trebuie să-ți spun, domnișoară Mary Toliver, că dacă accept, iar temerile *mele* se adeveresc, eu nu mă voi putea ierta.

capitolul 19

După ce s-a întors acasă, Mary s-a îndreptat în grabă spre birou, să analizeze din nou cifrele, dar s-a oprit când a auzit-o pe mama ei din salon.

- Mary? Tu ești? Vino aici!

Neîncrezătoare, s-a apropiat de ușa deschisă a camerei și și-a văzut mama stând în balansoarul ei preferat, frumos îmbrăcată, iar Sassie supraveghind-o de pe canapea. Privirea consternată a lui Sassie i-a amintit lui Mary că era ora patru, deci trecuse de mult ora la care

promisese că se întoarce astfel încât Sassie să poată

merge să facă piața - singura ei ocazie de a ieși din casă și de a mai schimba peisajul.

- Sassie aștepta să pregătească cina, a certato Daria, tonul ei amintindu-i lui Mary de numeroasele dăți când primise astfel de reproșuri în copilărie. Atunci, acestea o supărau. Acum, reproșul mamei ei era un mult așteptat semn că femeia își revenea la normal. Daria a privit cu un ochi critic bluza și fusta de călărie cu care Mary se îmbrăcase pentru discuția despre Fair Acres înainte să meargă la plantație. Presupun că nu astea sunt hainele tale obișnuite de lucru. Unde ai fost?

-Am avut treabă în oraș. îmi pare rău că am întârziat. Sassie, mă revanșez. Poți merge de dimineață în oraș. O să pregătesc eu masa de prânz, așa că o să poți sta cât vrei. Mamă, mă bucur mult să te văd aici.

- Poți pleca, Sassie, a spus Daria, făcându-i semn cu mâna. Și ai grijă să nu arzi turtele de mălai.

-Da, doamnă, a răspuns femeia, aruncându-i lui Mary o privire ce-i trăda suferința îndelungată în timp ce părăsea încăperea.

Mary a tras un scaun lângă balansoarul mamei ei. Aceasta purta ochelarii și avea un exemplar din *How- butker Gazette* în poală. Trecuseră mai bine de patru ani de când nu mai citise ziarul. în strălucirea domoală a după-amiezii, Mary a observat din nou că frumusețea de odinioară a mamei ei pierise. Ea fusese printre primele femei care folosiseră rujul, însă acum acesta nu făcea decât să-i accentueze obrajii supți. Părul ei. cândva des și lucios, își pierduse strălucirea și volumul. îl ținea desfăcut pe umerii atât de lipsiți de came, încât Mary îi putea vedea conturul ascuțit al oaselor sub șal.

-Presupun că ai văzut câte schimbări s-au petrecut în oraș de când n-ai mai citit ziarul, a zis Mary cu blândețe.

- Este ca și când aș fi intrat într-o lume nouă! Daria a întors o pagină și i-a arătat-o lui Mary. Privește aceste modele pe care le-a publicat Abel în reclame! Fuste până sub genunchi! Și vrei să-mi spui că Howbutker are cinematograf?

- Și mai mereu e plin, așa se spune, a răspuns Mary, zâmbind. Eu nu am fost încă. Vrei să mergem acolo într-o seară?

-Nu chiar acum. Trebuie să-mi păstrez energia. Mama ei a lăsat ziarul și și-a scos ochelarii. Ai vorbit cu Beatrice?

Chipul lui Mary s-a schimonosit.

- Mamă, îmi pare rău. Am uitat complet. O să vorbesc în seara asta.

-Nu te deranja. Daria și-a tras șalul și mai aproape pe umerii subțiri. M-am răzgândit. Nu am nevoie de ea ca să organizez petrecerea. Vreau să fie și pentru ea, și pentru toți ceilalți o surpriză la fel de mare ca pentru tine. Insă mai vreau să fac ceva înainte de asta.

Mary era neliniștită.

-Tot mai vrei să îl ajuți pe Toby în grădină?

-Da, și asta. Lui Toby i-ar prinde bine o mână de ajutor. Curtea și grădina arată îngrozitor. Am fost astăzi și le-am văzut. Trebuie să-mi caut pălăria și haina pentru grădină. Nu vreau să mă bronzez ca tine. Sunt sigură că nici acum nu te protejezi de soare. Nu-ți meriți tenul la cât de puțină grijă ai de el! S-a oprit, văzând zâmbetul lui Mary. Ce e atât de amuzant?

-Tu. Zâmbetul lui Mary a devenit și mai larg. îmi pare bine să mă certi din nou.

-Nu ascultai niciodată. Nu ştiu de ce mă mai oboseam.

- Pentru că mă iubeai, probabil, a răspuns Mary.

Mama ei părea să fi remarcat speranța din vocea ei.

Expresia i s-a înmuiat. I-a bătut ușor mâna lui Mary.

- Da, pentru că te iubeam, a răspuns ea. Să nu uiți niciodată asta. Mai vreau să fac ceva. Vreau să-ți croșetez ceva de ziua ta și trebuie să încep chiar acum. O să dureze ceva, așa că trebuie să mergem neapărat în oraș să cumpăr fire. Avem bani suficienți cât să-mi permit câteva suluri de ață, nu-i așa?

- Da, mamă. Ai la bancă un cont separat în care ți-am depus în fiecare lună cei douăzeci la sută.

A regretat încă din primul moment că menționase suma pe care i-o oprise din profituri, de teamă

161

să nu reaprindă vechiul dispreț împotriva tatălui ei și a testamentului, însă expresia Dariei a rămas doar una de îngrijorare.

-Ah, nu vreau să merg la bancă. Poți să îmi împrumuți tu bani și să deduci costurile din suma pe care mi-o depui?

- Bineînțeles, a răspuns Mary, ușurată. Insă nu trebuie să-mi faci nimic, mamă. Faptul că te-ai ridicat și că te întorci la viață e mai mult decât îmi puteam dori. Este un cadou suficient.

-Nu, nu e, a contrazis-o Daria cu un zâmbet, apoi i-a mângâiat obrazul. A trecut mult timp de când i-am făcut mieluşelului ceva cu propriile mâini. Mă gândesc la ceva care să-ți amintească toată viața de mine.

-Te am pe tine, mamă, a răspuns Mary.

-Nu pentru totdeauna, draga mea. Timpul nu e atât de îngăduitor. Și-a retras mâna. Aș vrea să încep cât mai repede. Ești liberă să mergi cu mine în oraș mâine după-amiază să facem cumpărături? O să evităm magazinul lui Abel. Sunt sigură că nu ne permitem să cumpărăm nimic de la el. Fruntea ei palidă s-a încruntat când a văzut-o pe Mary tresărind. Ce s-a întâmplat? Nu este bine mâine?

-Ba da, bineînțeles că e bine. Mary s-a chinuit să zâmbească.

Deja îi promisese să-i țină dimineața locul lui Sas- sie, iar dacă mergea cu mama ei în oraș după-amiază, pierdea o zi întreagă de lucru pe plantație. Șanțurile de irigație erau programate pentru curățare în ziua următoare, însă echipele puteau începe și fără supravegherea ei. Era mai important ca mama ei să iasă din casă.

-O să petrecem o zi întreagă împreună, a spus ea, iar când ne întoarcem acasă, o să ne încălzim cu o cană de ciocolată caldă, așa cum făceam când veneam de la cumpărături.

-Ar fi foarte frumos, a răspuns Daria, apoi a pus ziarul la locul său într-un fel care i-a sugerat lui Mary că nu-i plăcea să răscolească amintirile zilelor trecute, ci să le lase acolo unde erau.

162

LeiCa Meacfiam

Erau prea dureroase. De acum înainte, avea să vorbească doar despre

viitor.

Mai târziu, în bucătărie, Mary a întrebat-o pe Sassie despre plimbarea făcută de mama ei prin curte şi prin grădină.

- A mers în grădina de trandafiri?
- Da, a răspuns Sassie.
- Crezi că îşi aminteşte ce s-a întâmplat când a fost acolo ultima dată?
- Da. Nu-mi spune că a uitat că a distrus-o cu ranga. Toby a zis că s-a oprit câteva minute în faţa Lancasteri- lor, apoi a plecat fără să scoată un cuvânt. Te asigur că pune ceva la cale.
- Pentru numele lui Dumnezeu, Sassie, a repezit-o Mary, ce-ai fi vrut să spună? Cât de rău îi pare şi cât de umilită se simte? Ai puţină înţelegere pentru tot ce a îndurat!
- O să încerc, de dragul tău, domnişoară Mary, a răspuns Sassie.

în după-amiaza următoare, la ora stabilită, Daria se îmbrăcase şi era gata de prima ieşire în oraş după ziua în care fusese în biroul lui Emmitt Waithe. Moda se schimbase la 180 de grade de când pălăria ei mare şi turnura rochiei fuseseră în vogă. Mary s-a simţit ruşinată şi stânjenită privind-o cum cobora scările în timp ce îşi trăgea mănuşile lungi, fără să-şi dea seama cât de demodate erau hainele ei.

Când au intrat pe bulevardul principal, Daria a exclamat dintr-odată:

-Dumnezeule! Priveşte toate aceste trăsuri fără cai! Au invadat deja toată piaţa centrală.

- O să avem şi noi maşină cândva, mamă.
- Nu cred că mai apuc să trăiesc eu până atunci, Mary Lamb, a răspuns Daria.

Şi-au făcut cumpărăturile la Woolworth's. Spre uşurarea lui Mary, magazinul era gol, aşa că Daria a avut-o pe vânzătoare la dispoziţia ei. Au ales suluri de aţă de croşetat, de culoare bej, pe care le-au lăsat într-un morman pe tejghea. încercând să nu-şi scape mama din

ochi, Mary trăgea cu urechea la şuşotelile lor. La un moment dat, Daria i-a spus:

-Acum, Mary, întoarce-te cu spatele. Sub nici o formă nu trebuie să

vezi ce cumpăr.

Mary s-a conformat. A urmat o consfătuire în șoaptă între Daria și vânzătoare. A auzit sunetul unei bobine desfășurate, apoi pe cel al unei foarfeci și fâșâitul hârtiei cu care era împachetat produsul. Gata, a spus mama ei, satisfăcută. Te poți întoarce.

Mama ei era îmbujorată și zâmbea în timp ce mergeau în trăsură pe Houston Avenue. Expresia de bucurie sinceră de pe chipul ei a făcut-o pe Mary să întrebe:

- Ești fericită, mamă?

Daria s-a întors către fiica ei.

- Nu am mai fost de mult atât de fericită, Mary, mielușelul meu, i-a răspuns ea.

Mary a scuturat hamul lui Shawnee. Trebuia să-i scrie lui Miles și să-i dea de știre că mama lor înviase, că Daria Toliver se întorsese în sfârșit din morți.

capitolul 20

La sfârșitul primei săptămâni din ianuarie, Mary a cumpărat Fair Acres. Un Emmitt Waithe posomorât și-a deschis biroul în după-amiaza de sâmbătă ca să încheie tranzacția, iar la ora cinci contractul era semnat. In mod normal, în astfel de ocazii importante, Emmitt ar fi adus o sticlă de whisky ca să ciocnească, însă sticla de Wild Turkey a rămas pe biroul său.

Luni, vestea se aflase deja. Ollie și Charles Waithe au trecut să o felicite, însă Percy nu și-a făcut apariția. Un reporter de la Gazette i-a cerut un interviu. Mary i l-a acordat doar pentru că era vorba despre un vechi coleg de clasă, disperat să obțină un titlu de pagina-ntâi. Dorea să scrie un articol despre rolul femeii moderne în societate, politică și afaceri, din perspectiva celei mai tinere proprietare a uneia dintre cele mai mari plantații din Texas, a explicat el. Mary nu se simțea chiar

modernă văzând fotografia care însoțea articolul. Abia când s-a văzut, fără nici o umbră de zâmbet pe chip, în- tr-o bluză cu guler înalt, cu părul lung legat la spate, și-a dat seama cât de în urmă rămăsese în privința modei.

Din momentul achiziționării lotului Fair Acres, zilele lui Mary au devenit chiar mai pline, de dimineață și până după lăsarea serii. Pe lângă activitățile specifice lunilor de iarnă la Somerset, trebuia să se familiarizeze și cu noua ei proprietate. A mers cu trăsura să îi viziteze pe toți arendașii din Fair Oaks, le-a cunoscut copiii și a băut nenumărate cești de cafea în cocioabele lor modeste, pe care spera să le înlocuiască în scurt timp cu casele cu trei camere și cu bucătărie separată pe care Vernon Toliver le construise pentru arendașii săi. Inspectase noul câmp, gardurile, echipamentul, depozitele și casa pe care Jarvis o eliberase înainte să plece în Europa.

Neliniștea și oboseala erau însoțitorii ei credincioși. Noaptea mergea la culcare plină de griji și la fel se trezea dimineața.

Presupunerile ei despre Percy îi umbreau zilele. încă nu primise nici o veste de la el. Ultima dată îl văzuse de Crăciun, când venise să-i ureze Crăciun fericit și să o întrebe dacă voia să meargă la ei la masă. Ea refuzase, explicându-i că trebuia să rămână cu mama ei. Pe Sas- sie nu o încântase ideea că trebuia să pregătească încă o dată masa de Crăciun pentru oameni fără poftă de mâncare ca ei, așa că Mary o trimisese la nepoata ei, iar pe Toby - la fratele lui. După aceea, Percy și Ollie plecaseră în Dallas, să fie cavaleri de onoare la nunta unui prieten din armată, în ciuda faptului că Ollie mergea în cârje. Se întorseseră înainte de Anul Nou, iar Mary aflase că Percy o însoțea pe Isabelle Withers, fiica unui bancher, la seara de dans de la club.

Chiar dacă mintea ei era ocupată de grija pentru plantație, zile întregi simțise cum murea de invidie. Isabelle avea pielea ca porțelanul, era blondă și cu ochii albaștri - tipul de femeie pe care i-1 descrisese ea lui Lucy. își amintise cum o luase Lucy în râs. „La dracu' cu porțelanul! îi plac femeile care nu se sparg, pe care poate să le apuce, să le țină, care îi sunt egale lui...“

Și-a alungat cu îndârjire acea imagine din mine, înlo- cuind-o cu alte chinuri zilnice. Percy avea tot dreptul să se întâlnească cu alte femei. Era bărbat și avea nevoile unui bărbat. Ce-și imagina, din moment ce ea refuzase să i le satisfacă? Insă de ce trebuia să fie chiar Isabelle, o prostănacă cu zâmbet tâmp? Era sigură că el se simțise jignit când auzise

că achiziționase Fair Acres. Știa cât timp și câtă energie avea să-i consume de-acum încolo plantația și considera această nebunie o încheiere a înțelegerii lor.

Avea să afle cum stăteau lucrurile la petrecerea organizată de mama ei.

Era un eveniment de care se temea și pe care îl aștepta în egală măsură. Nu avea timp de o asemenea prostie, însă era o petrecere de „ieșire în lume“ pentru mama ei și era mulțumită că acea ocazie o făcuse pe Daria să se preocupe de propria înfățișare.

-Trebuie să mănânc mai bine, să pun niște carne pe oase, și-a justificat femeia a doua porție de mâncare cerută. Trebuie să fac și exerciții, ca să capăt culoare în obraji, a zis când Mary a găsit-o în grădină săpând.

Și, chiar dacă rezultatele se vedeau cu greu - Sassie spunea că de multe ori găsise dovezi că mama ei vomitase mâncarea -, ținuta impunătoare și comportamentul ei de altădată începeau să iasă la iveală.

- Cred că preferam ca mama ta să se țină departe de nervii mei și să nu-mi stea în cale, a comentat Sassie după o zi, epuizată.

Mary i-a aruncat un zâmbet compătimitor, emoționată, însă ușor alarmată de cererile exagerate ale mamei ei, acum că era din nou în putere.

- Nu-mi place ce spui, Sassie, însă te înțeleg.

Și totuși, se bucura că Daria, spre deosebire de zilele din trecut, se întrecea pe sine, iar acum se simțea ușurată că mama ei avea un motiv să se dea jos din pat dimineața. După plimbarea lor în oraș, se trezea în zori, se îmbrăca și cobora, apoi croșeta firele în ceva ce rămânea necunoscut pentru toți cei care vedeau mormanul crescând în coșul de lângă balansoarul ei.

- Ce vor fi toate acele fire, doamnă Daria? o întrebase Sassie.

- Nu mai întreba, Sassie, drăguțo. Este o surpriză pentru Mary, pentru aniversarea ei de douăzeci de ani. O să vedeți atunci.

- Știu că nu te bucuri să auzi, domnișoară Mary, însă nu-mi place treaba asta deloc, a mărturisit Sassie. Mă în- fioară când o văd stând acolo în salonaș, legănându-se în balansoar și zâmbind singură, ca și când ar avea un secret. Pune ceva la cale, ascultă ce-ți spun eu!

- E doar pierdută în trecut, Sassie! Poate că retrăiește un moment plăcut de când era tânără și frumoasă. Las-o să se simtă bine cu amintirile ei. Și ai observat că fotografiile de familie au reapărut?

Așa că ea, Sassie și Toby s-au pregătit pentru petrecere. Invitațiile au fost scrise și trimise, meniul a fost stabilit, mâncarea cumpărată, casa curățată și aerisită. Au fost invitați familia Warwick, Ollie și Abel, mai mulți vecini și Emmitt Waithe și familia lui. Mary a scos din fundul șifonierului un costum roșu și demodat din tafta, gândindu-se că Abel avea să se îngrozească văzând-o îmbrăcată astfel, însă pentru mama ei a comandat de la magazinul lui un costum de catifea de culoarea chihlimbarului.

- Dumnezeule! La ce vom renunța ca să plătim asta? s-a plâns Sassie când a fost adusă rochia.

- La carnea pentru luna următoare, a răspuns Mary, ducând sus cutia aurie, ca să-i facă mamei ei o surpriză. Anulează comanda, Sassie.

In noaptea petrecerii, s-a îmbrăcat fără nici o bucurie în vechea ei rochie de tafta. Trebuia să poarte corset, cu toate că nu mai erau la modă, căci fuseseră înlocuite de sutien, dar Mary nu avea așa ceva. Părea epuizată și fără nici un chef de petrecere. Cel puțin, mâinile ei arătau bine. începuse să poarte mănuși la lucru, însă nu pe cele primite de Crăciun de la Percy. Pe alea le păstrase alături de bilet, pentru că erau mult prea frumoase pentru munca la câmp. Și totuși, privindu-se în oglindă, știa că nu avea nici o șansă în fața fetei de porțelan.

167

Trandafiri

-Acum nu te mai încrunta și alungă-ți grijile din ochi, copilă, a spus Sassie pe un ton poruncitor, când a intrat în cameră și a văzut-o. Asta e noaptea ta și vreau să te văd cum chefuiești.

Mary își aranjase cosițele prinse în vârful capului, în vreme ce se ocupa de ultimele pregătiri. Coafura aceea nu prea o avantaja.

- Mi-e teamă că nu prea mă simt în stare să chefuiesc. Ai fost la mama?

-Am încercat, domnișoară Mary, însă nu m-a lăsat să intru. Spune că se poate îmbrăca și singură și că nu vrea să o vadă nimeni înainte să iasă.

-Mă întreb ce intenționează să facă cu toate acele fâșii pe care le-a

croșetat.

-Aș vrea și eu să știu. Zice că fac parte din cadoul tău, însă va trebui să mai așteptăm până vom vedea despre ce e vorba.

- O să vin să vă arăt ție și lui Toby după ce îl deschid. Acum, mă duc să mă asigur că e bine.

In timp ce străbătea coridorul, Mary se gândea la numeroasele ore în care mama ei lucrase în salon - un efort sincer de a-i cere iertare. Un simplu trandafir roșu ar fi fost de-ajuns, iar ea ar fi răspuns cu ceva original: trandafiri albi ca zăpada, ca să o asigure că o iertase. Mama ei îi mai croșetase ceva de îmbrăcat doar de două ori. O dată o eșarfă și, cu mult timp în urmă, de Crăciun, o pereche de mănuși. Alte mame brodau bluze și bonete, rochii și șaluri, pulovere și pălării pentru fiicele lor, însă Daria prefera să croșeteze obiecte mici. Mary își spunea că, indiferent de cadou și în ciuda lipsei de chef pentru petrecere, avea să își arate aprecierea pentru ce pregătise mama ei și era fericită că zilele negre se terminaseră.

A ciocănit la ușă.

- Mamă, ești bine? Ai nevoie de ajutor să te îmbraci?

- Deloc! Răspunsul Dariei a venit însoțit de un râs. Rochia este uimitoare, draga mea. O să-ți placă mult cum îmi stă în ea. Acum du-te jos și lasă-mă să-mi pregătesc intrarea.

168

£eiCa "Meacdam

Mary s-a întors dezamăgită. Dorea să fie prima care o vedea în rochia aceea, ca pe vremuri, când mama ei o lăsa să o admire. Rămăsese o fetiță când venea vorba să o vadă pe mama ei într-o rochie de petrecere.

In timp ce cobora scările, a zărit capul blond fără pălărie al lui Percy prin luminatorul de deasupra ușii de la intrare. Venea pe alee, singur și mai devreme ca restul invitaților. Panica pe care o resimțise în toate aceste săptămâni se ridica în ea precum un val. A alergat pe scări cu respirația tăiată, deschizând ușa înainte ca el să apuce să sune.

A știut imediat ce voia să-i spună. Ochii lui erau la fel de lipsiți de culoare ca sticla, iar maxilarul îi era încleștat.

- Știu că e devreme, Mary, însă vreau să-ți spun câteva lucruri înainte să ajungă ceilalți. Mama și tata vor ajunge mai târziu, cu mașina lor. Eu

am venit pe jos pentru că am vrut să iau o gură de aer.

Ea a zâmbit ușor.

- Cred că ai multe de spus.
- Din păcate, da.
- De ziua mea?

-Nu am ce face.

-Atunci intră. Mama nu a coborât încă.

- Mama?

S-a încruntat la auzul tonului ei nefamiliar. Mary a roşit sub privirea lui scrutătoare.

- Lasă-mă să-ți iau haina.
- Nu e cazul. Nu rămân.

Cuvintele lui au lovit-o ca un trăsnet.

- Percy, nu vorbeşti serios. E ziua mea.
- Nu-ți pasă că e ziua ta decât pentru că te aduce cu un an mai aproape de Somerset.

-Are legătură cu faptul că am cumpărat Fair Acres, nu-i așa? Simțea cum îi crește presiunea în plexul solar, amenințând să-i taie respirația. Ai văzut asta ca pe un fel de pecetluire a devotamentului meu pentru Somerset.

- Și nu e așa?

-Percy... Mary încerca să formuleze o explicație convingătoare. Fair Acres nu a fost o alegere între tine

și Somerset. A fost o ocazie pe care nu-mi puteam permite să o scap. Decizia mea nu are nici o legătură cu tine. Am avut prea puțin timp să mă gândesc la asta. Atunci, nici măcar nu m-am gândit la cum ne-ar afecta pe noi această achiziție... la cum ai crede *tu* că ne-ar influența relația.

- Și dacă te-ai fi gândit, ar fi fost vreo diferență? N-ai fi cumpărat-o oricum?

Ea se simțea ca într-o capcană. Cum îl putea face să înțeleagă că nu avea de ales?

II privea fără cuvinte, simțind o arsură în piept.

- *Răspunde!* a tunat el.

- Ba da, a recunoscut ea.

-Așa credeam și eu. Scotea flăcări pe nări. Sunt curios ce o să te mai coste în afară de mine. Doamne Dumnezeule, Mary...

A măsurat-o cu privirea de sus până jos, iar ea a simțit cum i se strânge inima, închipuindu-și cât de nepotrivit arăta în rochia ei demodată de tafta, cu talia ieșită în evidență și cu sânii conturați în spatele marginii dantelate a corsetului. La modă erau atunci taliile abia vizibile și sânii mici, așa cum se obișnuise, probabil, să admire la Isabelle Withers.

-Ești la jumătatea tinereții tale și nu te-ai bucurat nici măcar de o zi din ea, a continuat Percy, cu o expresie disprețuitoare întipărită pe chip. Trebuia să mergi la petreceri și la dans, să porți haine frumoase și să flirtezi cu băieți, însă uită-te la tine! Ești epuizată, muncești optsprezece ore pe zi pe câmp și pentru ce? Ca să trăiești în sărăcie, cu grija continuă pentru următoarea felie de pâine? Ca să porți haine a căror vreme a trecut de mult? Ca să-ți faci nevoile în găleată și să citești la lampa cu kerosen? Ți-ai pierdut fratele și mama, iar acum ești pe cale să-l pierzi și pe bărbatul care te iubește, care ar putea să-ți ofere tot ce-ți lipsește; și totul de dragul unei plantații care te sleiește de puteri și care îți va frânge inima, care nu va merita *niciodată* sacrificiile tale.

-Nu va fi mereu așa. Mary și-a întins mâinile către el. în câțiva ani...

170

Leifa 'Meacfiam

- *Bineînțeles* că mereu va fi așa! Pe cine încerci să păcălești? Te-ai asigurat de asta când ai cumpărat Fair Acres. Nu am cum să mai aștept câțiva ani!

- Ce încerci să îmi spui?

El s-a întors. Chipul său frumos era congestionat. Nu îl văzuse niciodată plângând. Mary a făcut un pas spre el, însă el a ridicat o mână să o oprească, iar cu cealaltă a scos o batistă din haină.

-îți spun ce ai încercat și tu să-mi zici mereu. Am crezut că pot să te îndepărtez de Somerset, însă văd că nu este posibil. Faptul că ai cumpărat Fair Acres mi-a dovedit asta. Am stat departe de tine ca să îți dau timp să înțelegi câtă nevoie ai de mine și cât de mult mă dorești, însă tu nu ai făcut decât să umpli acest timp cu mai mult pământ și mai

multă muncă... așa cum vei face mereu ca să-ți umpli zilele când vom fi departe. O să sufăr îngrozitor, dar asta nu contează, căci tu o să plantezi alt rând de bumbac. Și-a șters lacrimile și s-a întors către ea. Nu pot trăi astfel. Ai avut dreptate în privința mea, Mary. Am nevoie de o femeie care să ne iubească pe mine și pe copiii noștri mai presus de orice. Nu pot să împart cu ea ceva care o distruge treptat și care la sfârșitul zilei nu va lăsa în ea nici un strop de energie pentru mine și familia noastră. Acum știu acest lucru și nu accept jumătăți de măsură. Dacă nu îmi poți oferi...

A privit-o cu o speranță disperată, cu chipul rugător, iar Mary știa că acela era un moment crucial. Dacă îl lăsa să plece, avea să dispară pentru totdeauna.

- Credeam că mă iubești...

-Așa este. De-asta e atât de tragic. Ei bine, ce alegi, pe mine sau Somerset?

Ea și-a frânt mâinile.

- Percy, nu mă pune să aleg...

-Trebuie. Așadar, ce va fi?

Ea l-a privit, într-o tăcere lungă și resemnată.

-Am înțeles..., a spus el.

Pe alee s-a auzit zgomotul ușilor de mașină, care se închideau. Sassie a ieșit din bucătărie în capătul coridorului, cu un șort înălbit și apretat peste o rochie neagră pe care o purta la înmormântări.

-Vin cu toții, a anunțat ea. Domnule Percy, de ce nu v-ați dat jos haina?

-Tocmai plecam, a răspuns el. Salutările mele mamei tale, Mary, și... la mulți ani!

Sassie s-a uitat mirată cum Percy s-a întors și a deschis ușa, apoi a închis-o în urma lui fără să mai privească înapoi.

- Domnul Percy pleacă? Nu se mai întoarce?

-Nu, a răspuns Mary, cu o voce la fel de goală ca a unui butoi pentru apă de ploaie pe timp de secetă. Domnul Percy nu se mai întoarce.

capitolul 21

Mary încă stătea încremenită pe hol când oaspeții au intrat în casă.

Toți au sosit în același timp, toți erau eleganți, prosperi și încântați de ideea că aveau să o vadă din nou pe Daria, că acea casă urma să se redeschidă, iar familia Toliver avea să revină la normal. Expresia lui Abel nu trăda nici o urmă de oroare când a văzut-o pe Mary în rochia roșie de tafta; la urma urmei, provenea din magazinul lui. Charles Waithe, care se angajase de curând la firma de avocatură a tatălui său, o privea plin de admirație. S-a aplecat și i-a luat mâna foarte galant, spunând:

-Ce rochie uimitoare, Mary. Culoarea ei se contopește cu tine. La mulți ani.

Mary i-a întâmpinat cu un zâmbet rigid, cu gândul la pierderea copleșitoare pe care o suferise. Insă nimeni nu părea să remarce asta în afară de Ollie. Acesta a rămas în urmă când Sassie i-a condus pe ceilalți în salon, unde fusese pus bufetul.

- Ce s-a întâmplat cu Percy? De ce nu rămâne?

-Am avut... o ceartă.

- *Din* nou? Ce s-a întâmplat?
- Fair Acres.

-Ah, a spus el, ca și când nu ar mai fi fost nevoie de alte explicații. Mi-era teamă că se va întâmpla asta. Percy

a fost foarte, foarte supărat când a aflat că ai cumpărat încă o plantație, Mary Lamb. Tulburat peste măsură. A considerat-o o alegere între el și Somerset.

-A fost o decizie, nu o alegere.

-Atunci trebuie să-l facem să înțeleagă asta.

Mary i-a privit chipul blând, emoționată ca întotdeauna de dragostea pe care el le-o purta. Apoi i-a pus o mână pe umăr.

- Ollie, ai făcut destule sacrificii pentru mine și Percy. Nu mai irosi nici un minut pe doi oameni care ți-au fost atât de puțin recunoscători.

Ollie i-a luat mâna și i-a dus-o la reverul de catifea al hainei lui.

-Nu știu despre ce vorbești, însă nici un sacrificiu nu e prea mare pentru doi oameni care pentru mine înseamnă totul.

în capătul scărilor s-a auzit o mișcare. Mary și Ollie au privit-o pe mama ei, care cobora cu o mână pe balustradă, într-o postură

impunătoare, ca a Dariei de odinioară. în salon, Beatrice le-a văzut chipul uimit și a zâmbit către ceilalți.

-Vine Daria, a anunțat ea emoționată, iar în câteva secunde s-au adunat cu toții să o privească pe femeie coborând scara.

Rochia fusese o alegere excelentă. Chihlimbariul ei și silueta fără rotunjimi a femeii îi înmuiau chipul obosit. Catifeaua texturată dădea greutate corpului vlăguit, iar mânecile lungi de șifon îi ascundeau brațele slăbite de anii de stat în pat. Rujul și fardurile nu o ajutau prea mult să-și înfrumusețeze chipul ajuns doar piele și os, însă zâmbetul, postura și felul în care își înclina capul erau la fel ca în anii trecuți, când Mary stătuse în același loc să o privească pe mama ei alunecând grațios pe scări, să-și întâmpine musafirii.

- Bună seara tuturor, a salutat ea cu o voce cadențată. Ce drăguț din partea voastră că ați venit!

Ochii li s-au umezit, iar holul a răsunat de aplauze, în timp ce toți își arătau fericirea de-a o revedea.

-Ai ales rochia perfectă, a șoptit ușor Abel în urechea lui Mary.

173

Trandaftri***

- Bravo, a spus Ollie.

Daria a intrat râzând în cercul de prieteni vechi,

mângâind-o pe Mary pe obraz, ca să le amintească tuturor de motivul petrecerii, înainte ca acesta să fie pus în umbră de sărbătoarea revenirii ei. Mary se simțea ușurată că atenția era îndreptată asupra mamei ei. Ollie a condus conversația când s-au așezat în salon, iar ea a putut să se retragă într-un colț. Se întâmplaseră multe în politica națională și aveau o mulțime de subiecte de discuție - prohibiția, campania prezidențială, al nouăsprezecelea amendament.

-Sper să nu apuc ziua în care femeile vor obține drept de vot, a declarat Jeremy Warwick.

Soția lui l-a lovit ușor peste braț.

-O să apuci ziua aceea, dragul meu, ba chiar o să apuci ziua în care soția ta îți va anula votul. O să votez pentru Warren G. în alegerile din noiembrie dacă legea se aprobă.

- Iar asta îmi arată că am dreptate când spun că femeile nu au ce

căuta la urne, a răspuns soțul ei, în hohotele de râs ale tuturor celor prezenți.

Când a venit timpul ca Mary să deschidă cadoul primit de la Daria, s-a lăsat liniștea. Era împachetat în cutia aurită în care fusese adusă rochia ei și stătea pe masă

[

jrintre florile pe care le trimiseseră oaspeții ca răspuns
a rugămintea de a nu aduce cadouri. Toți priveau atent

în timp ce Mary deschidea capacul, iar un cor de excla-
mații a întâmpinat obiectul de culoare bej, cu panglici,
pe care l-a scos din cutie.

- E... cel mai frumos lucru pe care l-am văzut! a declarat Beatrice.

-Daria, draga mea! Abel privea lung cuvertura pe care o ridicase Mary. Aș fi încântat să cumpăr cât de multe poți face. Te asigur că se vor vinde ca înghețata în iulie.

Pe buzele Dariei a apărut un zâmbet palid, ca și când simplul gând la oferta lui ar fi obosit-o.

- Mulțumesc, Abel, însă am croșetat asta special pentru fiica mea, ca să-și amintească de ziua în care a împlinit douăzeci de ani. Nu voi mai face alta.

A rămas tăcută, în timp ce toți ceilalți o pipăiau și lăudau detaliile meticuloase, lucrătura și modelul cuverturii. Lungimile fuseseră unite cu panglici de satin roz, legate în funde care formau un model deosebit.

- Mamă... m-ai lăsat fără cuvinte, a spus Mary uimită și încântată, trecându-și degetele peste lucrătura fină. Ai făcut asta pentru mine?

încă nu-i venea să creadă că mama ei lucrase atât pentru ea. Era o schimbare radicală față de felul în care se purtase cu ea în trecut.

- Doar pentru tine, draga mea, a răspuns mama ei, cu ochii strălucind de afecțiune. E singurul cadou care ar putea să-ți arate ce însemni pentru mine acum.

Amintindu-și de promisiunea făcută, Mary i-a lăsat pe musafiri la tort și la cafea și s-a dus în bucătărie să le arate cadoul lui Sassie și lui Toby. Menajera nu se arată impresionată.

- De ce a ales panglici roz, dacă în camera ta nu sunt decât albastru și verde? Nu se potrivește cu nimic de acolo. Nu pot s-o înțeleg pe femeia asta.

- Știi că întotdeauna a încercat să mă oblige să port culori pastelate, Sassie. Alegerea ei e un mod subtil de a-mi spune din nou asta și e încă un semn că se însănătoșește. După recoltă, o să-mi vopsesc și o să-mi decorez camera în bej și roz.

-Bej și roz! Nu ți se potrivesc culorile astea. Sunt slabe și plăpânde. Sunt culorile mamei tale!

Când s-a întors în salon cu pătura, mama ei a întâmpinat-o.

- Dă-mi mie cuvertura. O împăturesc la loc și o iau cu mine când urc.

Oaspeții au schimbat priviri amuzate, iar Beatrice a zis:

- Mama ta a lucrat din greu la cadoul tău, Mary, așa că n-o putem învinui că nu vrea să se despartă de el.

Tot restul serii s-a derulat într-o stare de tensiune sesizabilă. Se părea că toată viața se scursese din Daria. Stătea în balansoarul ei, obosită și distantă, mai palidă decât înainte. Nici Mary nu-și mai păstra zâmbetul pe care se forțase să-l aibă la început. Disperarea punea

stăpânire pe ea. Certitudinea că îl pierduse pe Percy pentru totdeauna era mai dureroasă decât cele mai rele închipuiri ale sale din timpul războiului.

Brusc, Daria s-a ridicat din balansoar, ducând la piept cutia aurită.

-Mă tem că trebuie să mă retrag, dragii mei, a spus ea. însă, vă rog, nu plecați din cauza mea. Rămâneți la petrecere cât de mult vreți. Insist. Imediat s-au ridicat cu toții și s-au adunat în jurul ei, îmbrățișând-o și ciupind-o de obraji. Mary a rămas deoparte până când și-au luat toți rămas-bun, apoi a îmbrățișat cu grijă trupul fragil al mamei ei.

-Mulțumesc, mami, a spus ea, pe un ton plin de recunoștință.

Mama ei și-a lipit obrazul de al său.

- Sunt încântată că i-am oferit fiicei mele o aniversare pe care și-o va aminti pentru totdeauna.

- N-aș putea s-o uit niciodată, mamă. Cadoul tău va garanta asta.

-Àsta a fost și scopul meu. Daria s-a desprins de ea. Rămâi jos și ajut-o pe Sassie să strângă după ce pleacă toată lumea. A îmbătrânit și nu vreau

să piardă jumătate de noapte ca să curețe bucătăria. A luat cutia și s-a întors zâmbind spre grup, apoi a făcut un gest de rămas-bun cu degetele. La revedere tuturor!

Ollie a fost cel care a spart petrecerea.

- îmi pare rău, dragii mei, a spus el, însă mă simt ca o sticlă de șampanie fără dop, din care s-a dus tot acidul. Eu și tata mergem acasă. In hol, în timp ce toți își puneau pardesiele, pălăriile și mănușile, a întrebat încet, îngrijorat: Vrei să rămân?

Mary era tentată să spună da. El știa că ea nu se bucurase de petrecere și înțelegea și de ce. I-ar fi prins bine compania lui în timp ce făcea curățenie, însă Abel ar fi trebuit să se întoarcă după el cu Packardul și era deja târziu.

- Mulțumesc, Ollie, dar sunt bine. Te rog, nu te mai gândi la mine și la Percy. Nu a fost să fie.

El i-a dus mâna la buze.

176

£eiCa 'Meacfam

-Ați fost făcuți unul pentru altul, Mary Lamb. Sunteți ca uleiul și oțetul; un amestec perfect când sunteți bine agitați. Poate că fix de asta aveți nevoie amândoi, să vă scuture cineva zdravăn.

Mereu o amuzase felul în care vorbea el și a zâmbit, în ciuda tristeții pe care o simțea.

- Mi se pare că suntem mereu scuturați, dar tot nu ne amestecăm.

După ce toți au plecat, Mary i-a trimis pe Sassie și pe Toby la culcare și a dus singură la bucătărie tacâmurile și vesela. îi părea bine că făcea curățenie, ca să nu stea trează în pat gândindu-se la viitorul ei fără Percy. Cu toate că își spusese de o sută de ori că nu aveau nici o șansă împreună, în adâncul sufletului ei nu credea asta; și se baza pe faptul că nici Percy nu credea. Cumva, lucrurile trebuiau să se rezolve. Percy o iubea. Nu ar fi putut să renunțe la ea niciodată. Timpul avea să rezolve tot - dacă el era dispus să aștepte.

Dar se părea că nu era.

I-a trecut prin cap să meargă să vadă ce făcea mama ei, însă scările păreau imposibil de urcat pentru picioarele ei grele ca plumbul și nici nu dorea să explice de ce avea ochii roșii. Iar ușa camerei mamei scârțâia

îngrozitor și ar fi putut s-o trezească dacă adormise deja. Mai bine aștepta până dimineață.

Trecuse de mult de miezul nopții când s-a băgat în sfârșit în pat. Cutia aurie era pe măsuța ei de toaletă. A doua zi avea să scoată comoara din ea și să o întindă pe pat. Cu toate că era obosită, se aștepta să rămână trează și să se gândească la nefericirea ei, întorcându-se de pe o parte pe alta, însă a adormit imediat. Visa cum zăpada cădea peste bumbac când Sassie a trezit-o brusc în dimineața următoare, scuturând-o de umeri.

- Ce... ce e?

-Ah, domnișoară Mary! se văicărea Sassie, cu ochii strălucind în lumina soarelui de dimineață. Mama ta...

-Ce e?

Mary a dat la o parte plapuma, conștientă că Sassie se dusese la ligheanul cu apă să vomite. A mers

177

T**randajin***

împleticindu-se pe coridor până în camera mamei ei și s-a oprit în fața ușii deschise. Urletul i-a sfâșiat gâtul.

- Mami!

încă îmbrăcată în rochia de catifea chihlimbarie, mama ei atârna de tavan, cu un laț de lână de culoare bej în jurul gâtului. Pe podea, sub picioarele ei suspendate, zăcea o grămadă de panglici de satin roz. încet, înțelegând în sfârșit totul, Mary a îngenuncheat în fața grămezii și a luat panglicile în mâini.

-*Ah, mami...,* a suspinat ea, lăsând panglicile să-i cadă printre degete ca niște petale de trandafir roz.

capitolul 22

Plângea în hohote, strângând panglicile la piept, îmbrăcată în cămașa de noapte, când Percy a apărut lângă ea și a luat-o în brațe.

- Sassie, închide ușa în urma mea și du-te să-l chemi pe doctorul Tanner, a poruncit el. Ține-1 pe Toby departe de camera asta și nu-i spune nici un cuvânt despre ce s-a petrecut aici.

- Da, domnule Percy.

-Și adu niște lapte cald. Trebuie să o încălzim pe domnișoara Mary înainte să intre în stare de șoc.

-Mami... *Mami...*

- Liniștește-te, a spus Percy ușor, întinzând-o pe pat și acoperind-o cu păturile până la bărbie.

-M-a urât, Percy. M-a... urât.

El i-a mângâiat fruntea.

- Era o femeie bolnavă, Mary.

-Panglicile roz... Știi ce înseamnă.

- Da, a răspuns el. A fost foarte crud din partea ei.

-Ah, Dumnezeule, Percy... Dumnezeule!

El a reaprins focul și a mai acoperit-o cu câteva pături. Când s-a întors Sassie cu laptele, a ajutat-o pe Mary să-și ridice capul din pernă și i-a dus cana cu băutura caldă la buze.

- încearcă să te liniștești. Haide, Mary!

178

Leifa 'M.eacfiam

-Doctorul Tanner o să sosească în câteva minute, domnule Percy. Ce să fac când ajunge?

-Trimite-ı sus, Sassie. O să-l întâmpin pe coridor.

Mary l-a prins de mână, privindu-ı cu ochii plini de groază.

- Ce vrei să faci? Ce se va întâmpla acum?

El i-a șters laptele care i se scursese pe bărbie.

-Nu-ți face griji. O să am grijă de tot. Asta o să rămână între noi doi, Sassie și doctorul Tanner. Nimeni altcineva, nici măcar Toby, nu trebuie să știe. O să-i telegrafiez lui Miles.

-Și... ce o să-i spui?

- Că mama voastră a murit de moarte naturală. Asta va scrie doctorul Tanner pe certificatul ei de deces. A mers la culcare și nu s-a mai trezit.

Mary a căzut din nou pe perne și a întors capul. Dezgustul său pentru acea prefăcătorie era vizibil. Trebuia să-l mintă pe Miles și să îi ceară doctorului Tanner o favoare pe care familia Warwick nu o aşteptase și nici nu o dorise pentru contribuțiile lor generoase la activitatea sa medicală de-a lungul anilor.

-îți mulțumesc, Percy, a spus ea cu fața la perete, scrâșnind din dinți.

îngropată între pături, a ascultat vocile șoptite și sunetele pașilor lui Percy și ai doctorului Tanner, care intrau și ieșeau din camera mamei ei.

Când a reapărut, Sassie a anunțat-o că trupul mamei ei fusese dat jos și înfășurat într-un cearșaf. Cei de la pompe funebre o vor lua așa, a spus ea, așezând păturile pe Mary. Domnul Percy va merge la casa funerară și se va asigura că sicriul e bătut în cuie. Le va spune tuturor că anii lungi în care doamna Daria a fost bolnavă au *distrus-o* - acesta este cuvântul domnului Percy -, iar fiica ei vrea ca lumea să-și amintească de mama ei așa cum era.

Percy a rămas lângă ea pe tot parcursul pregătirilor pentru înmormântare. Nu a făcut nici o acuzație, nu și-a dat nici o clipă cu părerea, dar semnificația panglicilor roz se încolăcea între ei ca un șarpe veninos pe care amândoi hotărâseră tacit să-l ignore, însă de care erau perfect conștienți. Tăcerea lui tăioasă îi confirma

lui Mary părerea lui: ea era de vină pentru sinuciderea mamei ei. Era o altă consecință a obsesiei ei pentru Somerset.

- Ce să fac cu cordoanele și cu panglicile, domnișoară Mary? a întrebat Sassie după ce a văzut-o ridicându-se din pat și mișcându-se doar din inerție, ca o victimă de război aflată în stare de șoc. Domnul Percy spune să le ardem.

- Nu! Strigătul i-a ieșit hârșâit din gât. Sunt făcute de mâinile mamei mele... Adu-mi-le mie.

Când le-a primit, a strâns panglicile roz sub forma unei mingi și le-a înfășurat cu cordoanele de culoare bej, apoi le-a împachetat și le-a ascuns în fundul șifonierului.

La înmormântare, a simțit din partea celorlalți aceeași învinovățire tăcută pe care o simțise din partea lui Percy. Chiar dacă nimeni nu știa de ce murise mama ei, decesul ei era grăitor. Daria murise de inimă rea, din cauza nedreptății soțului ei, pe care fiica sa nu încercase să o îndrepte. Mary l-a văzut chiar și pe Emmitt Waithe dând din cap cu tristețe, ca și când și el ar fi fost de părere că această tragedie era rezultatul testamentului lui Vernon Toliver.

La câteva zile după înmormântare, Mary i-a spus lui Sassie:

- Mă mut momentan în casa Ledbetter. O să-mi fie mai ușor să am grijă de plantație de acolo. Profită de ocazie și mergi în vizită la fiica ta. Toby se poate ocupa aici de tot, iar casa aceea are telefon. Uite numărul!

- Domnișoară Mary, cum o să ai grijă de tine singură acolo?

- O să mă descurc.

- Domnului Percy și domnului Ollie n-o să le placă asta deloc.

- Știu, Sassie, însă o să îmi prindă bine puțină distanță de grija lor binevoitoare. „Și de învinovățirea tăcută a lui Percy", se gândea ea.

în aprilie, câmpul era deja cultivat. Mary stătea cu mâna la ochi, să se ferească de soarele de primăvară, și privea șirurile infinite de movilițe care așteptau germinarea

180

Leifa 'Meacfiam

semințelor din interiorul lor. în spatele ei se aflau Hoagy Carter, supraveghetorul alb pe care îl primise odată cu achiziționarea Fair Acres, și Sam Johnson, unul dintre arendașii de la Somerset, al cărui tată lucrase cândva același pământ ca sclav. în momentul egre- nării, Sam și ceilalți primeau o treime din profiturile recoltei pe care o supravegheau în acea zi. Amândoi bărbații așteptau cu pălăria în mână verdictul lui Mary.

-Arată bine, Sam. Mai bine ca niciodată, a spus ea. Dacă totul merge cum trebuie, vom avea o recoltă foarte bogată.

-Ah, domnișoară Mary... Sam a oftat și a închis ochii încântat. Nici nu vreau să mă gândesc. Dacă Dumnezeu ne ajută cu vreme bună până la cules, o să băgăm niște bani în bancă.

- Da, până acum am avut noroc, a spus Mary. Plouă la intervale regulate și nu au fost înghețuri târzii. însă noi doi avem ceva în comun. Nici eu nu voi sta liniștită până nu e cules și ultimul rând.

-Atunci putem începe să ne îngrijorăm pentru anul următor, a glumit Hoagy, însă ochii cu care o privea pe Mary deveniseră neliniștiți. Asta dacă nu vine un vânt puternic și te ia pe sus.

Mary nu a scos nici un cuvânt, iar cei doi bărbați și-au pus din nou pălăriile pe cap și au însoțit-o la pas către cabana lui Sam.

-Domnul Hoagy are dreptate, domnișoară Mary, a spus Sam cu aceeași expresie de îngrijorare. Trebuie să mănânci înainte să te topești. Vrei să rămâi să iei cina cu noi? Bella are o oală mare de mazăre cu costiță pe foc.

Au ajuns pe verandă, unde îi aștepta soția lui Sam. Auzise invitația

făcută de soțul ei și dorea să o întărească:

-Și tocmai am scos din cuptor o plăcintă cu mure, domnișoară Mary.

Hoagy o privea cu ochii, plini de speranță. Mary știa că el își dorea să accepte. în caz contrar, aveau să mai treacă încă două ore înainte ca el să se poată așeza la propria masă și să mănânce mâncarea care se răcise. Mary vedea deja plăcinta scoasă la răcit pe pervazul ferestrei

deschise de la bucătărie și simțea mirosul murelor și-al aluatului cu unt.

- Mulțumesc din suflet, a spus Mary, însă trebuie să mai trecem pe la câteva case. Hoagy, ești gata? Imaginea plăcintei și mirosul de fructe îi întorceau stomacul pe dos. De când se sinucisese mama ei, abia dacă mai putea suporta simplul gând la mâncare.

Sam și Bella i-au urmat pe Mary și pe Hoagy cel dezamăgit pe palierul care despărțea casa, unde au fost întâmpinați de Daisy, fiica de paisprezece ani a familiei Johnson. Mamă, vine un automobil frumos în direcția asta. Tocmai a luat curba.

- Una dintre trăsurile acelea fără cai? a întrebat Bella. Cine să vină aici cu așa ceva?

Prin plasa de la ușă, Mary a văzut subiectul discuției lor oprindu-se sub unul dintre nucii pecan din curtea din față.

- Ia te uită, este tipul acela, Percy Warwick, a spus Hoagy, cu ochii îngustați. Oare ce-o căuta aici?

- Cred că a venit să mă vadă pe mine, a răspuns Mary. Voi rămâneți aici. Mă duc să aflu ce vrea.

în sfârșit, o găsise, se gândea Mary, deja obosită la gândul întâlnirii. O căutase din casă în casă și o găsise aici. El s-a rezemat cu mâinile și cu picioarele încrucișate de un Pierce-Arrow nou, care îl înlocuise pe cel pe care tatăl lui i-1 păstrase în timpul războiului.

-Salut, Percy, a spus ea fără entuziasm. Știu de ce ai venit.

- Ollie a avut dreptate. Privirea lui a măsurat-o critic din cap până-n picioare. Chiar arăți ca un schelet.

- Inventezi. Ollie nu ar spune niciodată așa ceva despre mine.

-Ba da, cu alte cuvinte. A spus „piele și os“ după ce te-a văzut zilele trecute acasă, însă ambele afirmații sunt corecte.

Ea știa că se referea la seara în care Ollie o acostase când se întorsese acasă să înlocuiască hamul lui Shawnee. O așteptase pe verandă în fiecare seară, cu o perseverență neobosită, sperând să o vadă când se întorcea.

182

£dCa 'Meacham

- Ollie nu ar trebui să-și piardă serile așteptându-mă pe mine după ce lucrează toată ziua la magazin. Are nevoie de odihnă.

Percy s-a îndreptat și a rămas lângă mașină.

-Ai putea să apreciezi grija pe care ți-o poartă. Nu înțelege de ce te pui pe tine mai jos decât confortul celor care te iubesc.

„Dar tu înțelegi, nu-i așa?" se gândea Mary. înțelegea de ce ea rupsese legătura cu toată lumea și trăia ca un pustnic, departe de casă. Fusese martor la o scenă care o schimbase pentru totdeauna, iar vederea lui nu făcea altceva decât să-i amintească de ea și să-i sporească sentimentul copleșitor de vină pe care îl simțea în fiecare clipă. Era surprinsă să îl vadă îmbrăcat în haine de casă. Era zi de lucru, în care purta de obicei costum. Insă, ca întotdeauna, strălucea ca un zeu grec sub soarele amiezii. în mod normal, pulsul ei ar fi luat-o razna - însă nu și acum.

- Ollie spune că te-ai mutat în casa Ledbetter, a zis el. înțeleg de ce nu te găseam niciodată acasă. Toby nu a vrut să ne spună nimic.

S-a strâmbat ca și când și-ar fi putut imagina casa goală și murdară în care se întorcea în fiecare seară, salteaua veche și conservele de supă pe care și le încălzea când simțea nevoia să mănânce. Dar măcar se bucura de confortul unei toalete în casă.

-Am încercat să păstrez aparențele, a spus ea. Am tri- mis-o pe Sassie la fiica ei, iar Toby are grijă de casă.

Percy a oftat exasperat.

-Mary, povestea asta trebuie să se termine. Nu suport să văd ce-ți faci.

-Nu ai de ales. I-a aruncat o privire neliniștită lui Hoagy, care era nerăbdător să termine turul ca să poată merge la masă. Știu că tu, Ollie și familiile voastre sunteți îngrijorați pentru mine, însă nu puteți face nimic în privința asta. Sunt în locul în care vreau să fiu și fac ceea ce vreau să fac. Nu vreau să par o ingrată după toate câte ai făcut pentru mine, însă acum vreau să fiu lăsată în pace.

-Nu pot să te las în pace.

Conștientă că Hoagy îi asculta cu urechile ciulite, Mary a șoptit:

-Percy, *ascultă-mă.* Nu poți face absolut nimic.

- Ba da, pot. De asta am venit. Am o propunere.

-Am auzit-o deja.

- N-ai auzit-o și pe asta. Percy s-a apropiat de ea, iar lucirea din ochii lui a avertizat-o să nu se îndepărteze. Nu crezi că îmi eşti datoare măcar să asculți ce am de spus?

Deci asta era. O favoare pentru care ar fi trebuit să țină capul plecat toată viața. Insă el avea dreptate. Ii rămăsese datoare. Pentru totdeauna.

-Dacă vorbești încet, a răspuns ea printre dinți. Nu vreau să se discute despre conversația noastră pe toate verandele din ținut.

- Atunci du-te și spune-i lui Hoagy că ai treabă în oraș și urcă în mașină. Am pregătit o masă pentru noi. Poate pleca el cu trăsura ta și o luăm noi mai târziu.

Ea îl privea ca pe un om care își pierduse mințile.

-Nu! Mai am încă două vizite și trebuie să stabilesc apoi cu Hoagy programul de plivit.

El s-a apropiat și mai mult.

-Vii cu mine de bunăvoie sau te iau pe sus și te bag în mașină! Cum ar fi asta ca subiect de bârfă pe verande?

Mary știa că vorbea serios. Strălucirea din ochii lui îi spunea că avea doar câteva secunde să se hotărască.

- *Bine!* a pufnit ea și s-a întors către cabană, unde trei perechi de ochi foarte atenți s-au retras în grabă din spatele plasei de la ușă. Pe verandă, Hoagy o privea curios. Ea știa că auzise destul din conversație ca să-și dea seama că se întâmpla ceva între ea și atotputernicul Percy Warwick.

-Hoagy, o să merg în oraș cu domnul Warwick, a spus ea, pe un ton cât mai calm cu putință. Termină tu vizitele, apoi du-te și mănâncă ceva. O să iau trăsura de la tine.

Hoagy a privit-o lung.

-Trebuie să fie tare important dacă ai decis să pleci în mijlocul zilei.

- Da, așa e, a răspuns ea nervoasă, însă mă întorc mai pe după-amiază.

Chipul lui s-a înăsprit, iar ea și-a dat seama că bărbatul intenționase să-și ia liber toată ziua dacă ea nu s-ar fi întors. „O să-l concediez cu prima ocazie", se gândea ea în timp ce se îndrepta către Pierce-Arrow și către Percy.

-Vizita asta a ta o să fie imediat pe buzele tuturor arendașilor din partea locului, a spus ea, așezându-se pe locul pasagerului și trântind ușa.

Percy a rânjit.

- La dracu', Mary, nu crezi că noi suntem mai interesanți decât gărgărițele?

capitolul 23

Când praful drumului a început să se ridice în urma lor, Mary s-a întors către Percy. Și unde anume mergem?

-La cabană. O să facem un picnic, bem ceva rece și vorbim.

- Cabana...

A simțit cum i se strânge stomacul. își amintea că Percy îi spusese că visa să o bage sub dușul de la cabană și să o săpunească din cap până-n picioare. Fusese în ziua în care o luase prin surprindere pe câmpul de la Somerset, când arăta ca Muma-Pădurii. Parcă trecuse o viață^ de atunci.

- încă o folosesc pentru pescuit și pentru vânătoare.

- Și ca loc în care să-ți duci femeile, presupun.

El i-a aruncat o privire.

- Dacă vrei.

- Nu, nu vreau, Percy Warwick. Nu intenționez să devin una dintre femeile tale.

- Nu vreau să devii una dintre femeile mele. Vreau să devii soția mea.

în acea clipă, simți cum i se încordează tot corpul.

-Asta e imposibil.

- Cândva, am crezut și eu la fel, însă acum sunt gata să fac un compromis.

Ea a scos un scâncet de mirare.

- Compromis? Despre asta e propunerea ta?

-Aha. O să-ți spun mai multe după ce te hrănesc.

Inima lui Mary bătea cu putere. Mai fuseseră în aceeaşi situație înainte. Şi-a adus aminte de cuvintele lui Percy din ziua aceea de demult, de la Somerset: „Poți să-i spui îngâmfare masculină, sau aroganță, sau puterea dragostei, însă cred că te pot face să renunți la Somerset". Sigur înțelesese deja că nu putea. Trebuia să-şi fi dat seama că, dacă nici măcar sinuciderea mamei sale nu o îndepărtase de devotamentul ei pentru Somerset, nimic din ce ar face sau ar spune el nu ar putea. Pierduse prea mult, sacrificase prea mult. Intr-un fel pervers, pe care Percy nu l-ar înțelege niciodată, era de datoria ei - de dragul mamei sale - să facă din plantație o afacere de succes. Nu avea să accepte niciodată un compromis care să o împiedice să-şi atingă obiectivul.

„Soția lui“, spusese el; nu amanta lui. De ce ar mai vrea să se căsătorească acum cu ea? Ea n-o să-şi scoată niciodată din minte imaginea trupului mamei ei atârnat de fâşiile bej pe care le țesuse pentru a-şi face spânzurătoare. în ciuda chipului ei grotesc şi a limbii care-i ieşise în afară, pe buzele ei se putea citi o expresie triumfătoare. Percy o văzuse, cu siguranță, când o coborâse.

Din pieptul ei a răzbătut un oftat de regret. Percy l-a auzit şi a întrebat încet:

-Te-au copleşit amintirile?

- Da, oarecum, a răspuns ea.

Mary nu fusese niciodată la cabana de lemn pe care Miles, Ollie şi Percy o începuseră pe malul lacului Caddo când aveau zece ani. Proiectul le ocupase toată vara acelui an şi încă alte câteva vacanțe pentru a o termina şi a o finisa. încă îşi amintea de discuțiile de la masă despre construcția şi finisajele ei şi de sfaturile mamei lor: „Miles, nu uita că trebuie să fie un loc în care nu te porți altfel decât cum te porți în camera ta de acasă".

Chiar dacă avea doar cinci sau şase ani, Mary considera că acela era un sfat inutil, gândindu-se că motivul pentru care băieții construiau acel loc era ca să se poarte exact cum *nu* s-ar purta acasă. Crescuse gândindu-se

că era o ascunzătoare foarte secretă și exclusivă, un loc unde băieții le duceau pe fete și beau alcool.

- Deci asta e cabana, a spus ea când Percy a oprit în fața ușii de pin. N-am mai fost aici niciodată în toții anii care au trecut.

- Ai fost vreodată curioasă?

-Nu.

- Corect, a murmurat el.

Au intrat într-o încăpere împărțită într-o bucătărie, o cameră de zi și un dormitor cu perdea în care se aflau un pat dublu și două paturi suprapuse. Percy a lăsat-o să studieze împrejurimile și s-a dus să ia ceva de băut. Ea a recunoscut o canapea aruncată din biroul tatălui ei, două scaune care cândva se aflau pe veranda din spate a familiei Warwick și un lavoar cu oglindă, model francez, fără îndoială contribuția familiei DuMont. Cabana era curată și răcoroasă. Ea se așteptase să fie o cocioabă fierbinte, întunecată, lipsită de aer, infestată cu muște, țânțari și Dumnezeu știe ce alte creaturi ciudate de pe apă. însă, în ciuda umbrei copacilor, lumina intra prin ferestre, iar ventilatoarele de pe tavan mișcau curenții de aer care veneau dinspre lac.

Măsuța din zona bucătăriei fusese pregătită pentru doi, cu șervețele și o vază cu flori de primăvară. Obiectele așezate cu grijă, de mâinile musculoase, de cherestegiu, ale lui Percy, au mișcat-o într-un fel care i se părea curios de tandru.

- De ce m-ai adus aici, Percy? a întrebat ea, când el s-a întors cu o sticlă de vin pe care o răcise într-o găleată, în apa din fântână. Alcoolul n-o să te ajute să-ți atingi scopul, oricare ar fi ăla. Și ai grijă să nu treacă pe aici șeriful Pitt, să găsească vreo astfel de sticlă la răcit în fântâna ta.

Percy era ocupat să desfacă vinul.

- Șeriful are altceva mai bun de făcut decât să caute unde nu trebuie.

-Vrei să spui că familia Warwick e scutită de lege?

Ea a regretat remarca imediat ce a rostit-o. Percy a avut suficientă eleganță încât să nu spună nimic, liniștea lui amintindu-i că nici Toliverii nu se simțiseră obligați

să asculte de litera legii, așa cum dovediseră evenimentele recente.

- Doar de acele legi a căror încălcare nu afectează pe nimeni, a spus el, umplând două pahare de Sauvignon Blanc. Stai jos, Mary. Un pahar de vin n-o să-ți facă nimic. Ești mai încordată decât un arc. Bea în timp ce pregătesc eu picnicul. Apoi o să vorbim.

-Aș prefera să vorbim acum, a spus Mary, ridicând paharul fără intenția de a-1 bea. De ce vrei să te căsătorești cu mine, Percy? Mai ales... după tot ce ai văzut?

El a duso la un scaun, i-a luat paharul, l-a pus deoparte și a împinso cu blândețe să stea jos. Apoi a tras alt scaun, iar genunchii lor aproape s-au atins.

-Ascultă-mă cu atenție, Mary, a spus el, luându-i mâinile în ale sale. Știu ce ai impresia că am crezut eu. Te înșeli. Nu tu ai făcut-o pe mama ta să-și ia viața. Poate ar fi fost încă în viață dacă tatăl tău și-ar fi scris altfel testamentul, însă nu s-a întâmplat asta. Nu este vina ta.

împietrită, Mary a bolborosit:

-Cum... cum poți să negi că m-ai învinuit întotdeauna pe mine pentru că tata mi-a lăsat Somerset? Asta a fost motivul tuturor certurilor noastre. Și nu-mi spune că nu mă consideri vinovată pentru moartea mamei. Știi că m-ai considerat vinovată.

-Certurile mele cu tine au avut legătură cu *obsesia* ta pentru Somerset și cu îndepărtarea tuturor celorlalți, însă mama ta nu trebuia să *moară* din cauza asta. Nu trebuia să zacă în pat. Ar fi putut să aleagă să trăiască, să te iubească și să te sprijine, chiar dacă ai fost favorizată de testamentul tatălui tău.

Mary îl privea nedumerită.

- Și totuși, crezi că Somerset trebuia să ajungă la ea!

- Da, asta cred. însă mai cred și că moartea ei nu ar fi trebuit să fie o consecință a acțiunilor tatălui tău și că a fost îngrozitor din partea ei să te lase să crezi asta.

Lacrimi fierbinți, neîncrezătoare, i-au umplut ochii.

-Chiar... chiar crezi asta, Percy?

-Ah, iubirea mea, din toată inima, a răspuns el, ridi- cându-se în picioare și trăgând-o în brațele lui, legănând-o

ca pe un copil abia trezit dintr-un coşmar. Am fost un prost că nu mi-am dat seama ce credeai. Ăsta e unul dintre motivele pentru care te-am adus aici, să îți explic neînțelegerea. Vedem multe lucruri dintr-un unghi diferit, însă moartea mamei tale nu face parte dintre ele.

-Ah, Percy...

A oftat, fără să mai opună rezistență. Brațele lui erau un loc periculos, însă era o adevărată binecuvântare să le simtă în jurul ei, oferindu-i refugiu, putere şi... iertare.

El a sărutat-o pe frunte şi a privit-o fix.

- Eşti toată numai piele şi os, a spus el, cu mâinile pe umerii ei. Hai să te hrănim un pic, apoi ne terminăm discuția. Bea-ți vinul. O să-ți facă poftă de mâncare.

Mary s-a aşezat din nou, simțindu-se uşurată de parcă ar fi scăpat de o povară. îl urmărea pe Percy cum lucra în bucătărie, fredonând încet. Părea mulțumit de el însuşi, observa ea, în timp ce sorbea din vin. îşi trăia viața fără efort, trecând peste, valurile ei ca o corabie bine făcută. Oare chiar era posibil să fie fericiți dacă se căsătoreau? Era un bărbat de fier, la fel ca tatăl ei. Vernon Toliver nu avusese nevoie de nici un aliaj ca să-l completeze, de aceea îşi permisese să ia de soție o femeie ca mama ei. însă ea era făcută dintr-un material mai dur. Era inevitabil ca ea şi Percy să se ciocnească... fier pe fier.

Alcoolul începea să-şi facă efectul. Trebuia să aibă grijă. Acesta era motivul pentru care mama ei se apucase de băut. Să se simtă mai bine, să-şi facă poftă de mâncare, să îşi mai domolească durerea.

-Ai nevoie de ajutor? a întrebat ea. Percy era la masă, cioplind dintr-un bloc de gheață care se topea în chiuvetă.

- Nu. Stai acolo şi relaxează-te!

Da, aşa ar trebui să facă. Să se bucure de un astfel de moment rar de liniște. Aşezându-se mai confortabil, s-a uitat la obiectele decorative pe care băieții le consideraseră demne de a fi cărate de acasă. Pe un perete se afla podoaba de pus pe cap a unui şef indian, care fusese cândva atârnată în camera lui Miles. Mary se gândea la fratele ei cu o tristețe asemănătoare unei dureri surde şi persistente. Nu primise nici un răspuns la scrisoarea

lungă pe care i-o, trimisese, în care îi descria ultimele zile ale mamei lor. încercase să le facă să pară fericite, povestind cum Daria stătuse în salon în fiecare zi, fericită să croşeteze pătura pe care i-o făcuse cadou la petrecerea de ziua ei.

- Masa e servită, a anunțat Percy, iar Mary a râs văzân- du-ı cum se apleacă într-un gest de o formalitate ironică, o ia de mână şi o duce la masă. A făcut un efort să nu se strâmbe când a văzut farfuriile pline. îşi simțea stomacul cât un pumn.

-Arată... apetisant, a spus ea, luând cu furculița o bucățică dintr-un amestec de pe farfurie, pe care nu îl mai gustase până atunci. Era o salată de carne de pui, struguri verzi şi migdale prăjite, combinate cu un sos dulce şi răcoritor. După ce a mestecat şi a înghițit, a închis ochii cu o expresie de mulțumire. Hmm, Percy, e delicios.

El i-a întins coşul de pâine.

- încearcă asta.

Ea a luat una dintre semilunile untoase şi a muşcat din ea.

-Ah, Dumnezeule!

-Se numeşte croissant, este una dintre puținele plăceri pe care le-am avut în Franța. Bucătăreasa familiei DuMont a învățat-o pe a noastră cum să le facă.

Ea a mâncat toată salata şi două cornuri. La sfârşitul mesei, a împins farfuria şi şi-a lipit mâinile de stomac.

- Nu ştiu unde o să mai încapă piersicile şi înghețata, Percy. Am stomacul plin.

- E în regulă, a spus el. înghețata e la rece. o s-o mâncăm cu piersici mai târziu.

Acel „mai târziu" a întors-o pe Mary la motivul pentru care Percy o adusese aici. Cât mâncaseră, Percy animase conversația cu veşti despre întâmplările din partea locului, familie şi prieteni, în timp ce cuțitele şi furculițele lor răsunau plăcut pe farfuriile Willow Wood. Subiectul principal al discuției rămăsese la distanță, ca un nor de ploaie.

Ea şi-a împachetat şervețelul şi l-a lăsat pe masă.

- Percy, cred că a venit vremea să-mi spui propunerea.

Lei(a 'Meacdam

Percy a ridicat farfuriile.

- întâi să spăl astea. Toaleta e afară dacă ai nevoie. Alege orice copac și fii atentă la purici. Apa din fântână e curată și sunt prosoape alături. O să ne terminăm vinul pe terasă.

Se simțea prea plină ca să-l contrazică, asemenea unei pisici mulțumite, bine hrănite. A ieșit în liniștea verde a după-amiezii care era pe sfârșite și a găsit un loc ascuns, și-a spălat mâinile și s-a uscat la fântână, apoi s-a întors pe terasă, unde Percy turna ultima picătură de vin. La umbra chiparoșilor, terasa fusese construită ca să prindă briza dinspre lac și acoperită cu plasă pentru a ține țânțarii la distanță.

- Nu mai vreau, s-a împotrivit ea, scoțând ceasul cu lanț de la rever. Este trecut de trei. Chiar trebuie să mă întorc.

- De ce? a întrebat Percy. Nu poate să se ocupe Hoagy?

-Hoagy trebuie să fie supravegheat. îi place prea

mult să facă vizite și să ia pauze de cafea.

- Bucuriile administrării unei plantații, nu-i așa?

-Hai să nu stricăm un picnic perfect cu subiectul

ăsta, Percy.

-Ah, dar trebuie să fac asta. Plantația este subiectul principal al propunerii mele.

Mary s-a încordat. „Acum e acum", se gândea ea. „Altă zi perfectă împreună se strică."

- Și ce propui? a întrebat ea.

-M-a gândit din nou la ceea ce e important, la ce pot renunța și la ce nu. Și am hotărât. A învârtit vinul în pahar cu atenție. Pot trăi cu o plantație infestată de gărgărițe, însă nu pot să trăiesc fără tine.

Mary încerca să înțeleagă sensul cuvintelor lui, pe care era sigură că nu le auzise bine.

-Poftim... ce vrei să spui, Percy?

-Vreau să ne căsătorim așa cum suntem... eu, cherestegiu, și tu, cultivatoare.

Simțea cum ochii ei se măresc cât farfuriile.

-Adică poți să mă accepți și pe mine, și Somerset?

Nu era posibil. Auzul îi juca feste.

Percy și-a întors privirea către ea.

191

-Asta promit. Te căsătorești cu mine dacă promit să îmi retrag obiecțiile în privința plantației și să accept lucrurile așa cum sunt?

Insă lui Mary tot nu-i venea să creadă.

-Nu cred, a spus ea, cu vocea ușor mai ridicată decât o șoaptă.

El și-a lăsat jos paharul și a întins mâna către ea.

- Crede-mă, Mary. Te iubesc.

Cu precauție, ea și-a lăsat mâna pe palma lui lată.

- Ce a provocat schimbarea asta?

- Faptul că văd ce se întâmplă cu tine. Și cu mine. Degetele lui s-au strâns în jurul mâinii ei. Câte necazuri crezi că vei mai îndura singură? Câți alți ani o să mai pot trăi singur, fără tine? Zilele noastre sunt pline de dimineața până seara, draga mea, însă viețile noastre sunt goale.

- Dar cum rămâne cu toate lucrurile pe care ai spus că ți le dorești de la o soție? Cineva care să te pună pe tine și copiii înainte de orice și care să mai aibă energie și pentru voi?

- Poate se va întâmpla cu timpul, însă îți promit că nu voi începe relația noastră ca soț și soție bazându-mă pe asta. Dacă nu te pot găsi acasă când vin de la muncă, măcar mă vei găsi tu când termini treaba. Mă mulțumesc să trăim împreună sub același acoperiș, căsătoriți. Promit.

Neîncrederea încă îi umbrea bucuria.

- In cazul ăsta, doar tu ai face compromisuri. Eu la ce trebuie să renunț? Ce trebuie să promit?

El i-a strâns și mai tare mâinile.

-Trebuie să-mi promiți că, dacă Somerset dă faliment, o să renunți. Și cu asta se termină povestea. Nu vii la mine să-mi ceri bani pentru a salva plantația. O să-mi fie greu să te refuz, dar o voi face, și trebuie să-mi promiți că refuzul meu nu ne va afecta căsnicia. Știi ce părere am despre cultivarea bumbacului. Consider că plantațiile de genul acesteia sunt o cauză pierdută, a căror vreme a trecut de mult.

Ea și-a întins mâna liberă către el și i-a dus vârful degetelor la buze.

192

Leita 'Meackam

- Nu mai spune nimic, Percy. Știu ce simți și nu, nu voi aștepta niciodată să vii în ajutorul meu. Ar fi o încălcare a regulilor pe care le-am urmat întotdeauna.

-Atunci promiți? a întrebat el, temându-se să-și arate bucuria înainte ca ea să-și dea cuvântul.

-Bineînțeles, prbmit! a strigat ea, sărind de pe scaunul ei ca un copil cu chef de joacă. Percy... chiar vorbești serios?

- Chiar vorbesc serios, a răspuns el, râzând. Apropo, încă nu ai spus da.

Mary a îngenuncheat înaintea lui și și-a aruncat brațele în jurul gâtului său.

-Da, da, *da*! a^strigat ea, sărutându-1 apăsat, de multe ori, pe gură. In sfârșit, Dumnezeu îi zâmbea și ei. Ah, Percy, a spus ea. Tot timpul m-am întrebat cum ar fi dacă m-aș căsători cu tine.

- Dacă mă lași să mă ridic de pe scaunul ăsta, a răspuns el, îți arăt.

capitolul 24

A dus-o în brațe până în dormitor. Ea a observat așternuturile curate când a lăsat-o pe pat. Plănuise să o seducă, însă nu părea s-o deranjeze asta. Era fericită că în curând avea să fie cu singurul bărbat care reușea să potolească bestia din ea.

- Percy... a spus ea încet, mi-e...
- Frică? a întrebat-o el, descheindu-i bluza. Să nu-ți fie!
- Dar nu știu ce să fac...
- Nu contează. O să găsim împreună calea.

Și așa au făcut. Multe ore mai târziu, când camera se întunecase și luna era deja sus, ea stătea în brațele lui, lipită de trupul său.

- Știi cum a fost? a murmurat ea.

-Nu, dragostea mea, a răspuns el, mângâindu-i părul. Spune-mi!

- Ca acasă. M-am simțit ca și când aș fi ajuns acasă.
- Ești acasă, a spus el.

înainte să se lumineze de ziuă, a luat-o de mână și a condus-o afară la dușul montat într-un paravan de pini și au intrat amândoi, goi, sub jetul de apă. Mary chicotea și stropea, făcându-1 pe Percy să râdă în hohote. „Acesta e raiul, se gândea ea, iar noi suntem Adam și Eva.“ Oare mai

existaseră vreodată un bărbat și o femeie atât de potriviți unul pentru altul? După o vreme, i-a mângâiat pieptul bronzat, șoptindu-i numele cu o voce plină de dorință, iar el a dus-o din nou în cabană.

De dimineață, el a pregătit micul dejun: șuncă, ouă și piersicile și înghețata de care uitaseră cu o zi în urmă. Mary a mâncat repede și cu poftă. Apoi, în timp ce se îmbrăcau, Percy a spus:

- Măcar eu am haine de schimb, ca să nu bată la ochi când te duc la Hoagy, dar tu ce faci?

Mary a atins gulerul bluzei și a privit în jos la fusta maro de călărie.

-Asta e ținuta mea zilnică atunci când nu înlocuiesc pe cineva la câmp. Hoagy n-o să observe că nu m-am schimbat.

Tristă la gândul că trebuia să plece, privea lung lacul de pe terasă. Percy s-a apropiat de ea pe la spate, lipin- du-și fața de părul ei.

- Ești bine? a întrebat el.
- Sunt bine, a răspuns ea. Ai fost foarte atent.
- O să am grijă. Dugă-amiaza asta o să-ți aduc o alifie.

-No să mă găsești. încă nu știu ce zone voi inspecta.

Brațele lui s-au încordat ușor.

-Atunci diseară. O să fii acasă?

-Da, cu siguranță. O să pregătesc cina și... poți să rămâi. Toby o să fie plecat. Petrece fiecare zi de joi la fratele lui. Merg la pescuit.

A strâns-o și mai tare în brațe, iar ea simțea cum îi clocotește sângele în vene.

- O să las mașina și vin pe jos, a spus el, cu vocea răgușită. A întors-o și i-a ridicat bărbia, mângâindu-i gropița cu degetul. Ești fericită, Mary?

-Mai mult decât credeam vreodată că este posibil, a spus ea.

194

Leita 'Meacham

I-a atins fața cu mirare. Acum era puțin mai țepoasă și începea să i se vadă părul blond. I s-a oprit respirația. Asta era dragoste, nu dorință. Cum de îi fusese atât de frică să îl iubească? Aveau să regleze toate divergențele. Aveau nevoie unul de altul. Intenționa să se poarte frumos cu el. Iar el nu avea să regrete niciodată că se căsătorise cu ea. Simțea din nou dorința, fără să se mai gândească la durerea lăsată de noaptea lor de dragoste. Dacă nu pleca atunci, nu mai pleca niciodată. Insă trebuia să se

întoarcă la Hoagy. S-a îndepărtat de el.

-Trebuie să mergem, Percy. Dacă întârzii prea mult, Hoagy va intra la bănuieli. Și sunt sigură că nu l-a hrănit pe Shawnee.

Percy o privea cum își prindea părul la spate.

-Crezi că putem stabili în seara asta o dată pentru nuntă? Vreau să ne căsătorim cât mai repede.

S-a întors către el cu o privire dezolată. Nu-i trecuse prin cap faptul că el ar vrea să se căsătorească înainte de culesul bumbacului. Nu era posibilă o nuntă, nu una făcută cu toate pregătirile necesare. Ea trebuia să-și petreacă toate zilele și toate orele de lucru pe plantație.

-Am... crezut că așteptăm până după recoltă, a răspuns ea, implorându-ı din priviri să nu se simtă rănit. Știi că ne bazăm foarte mult pe recolta asta. Trebuie să se facă. Nu sunt permise întârzieri sau întreruperi. Trebuie să fiu zi de zi la plantație. Credeam... că ai fost de acord cu asta.

El a înghițit în sec, iar ea a văzut nodul dezamăgirii alunecându-i pe gâtul puternic.

- Când crezi că va fi momentul potrivit?

- Sfârșitul lui octombrie?

-*Sfârșitul* lui octombrie! Mai e foarte mult până atunci, Mary.

- Știu. Și-a trecut brațele în jurul gâtului lui. Insă momentul acela va veni. între timp, dacă suntem discreți, putem fi împreună. Și o să mă revanșez pentru amânare, îți promit. Te iubesc.

Capitulând, Percy a cuprins-o în brațe.

-Bine, a spus el, însă mi-aș fi dorit să fie mâine. Am sentimentul că nu facem bine așteptând.

195

-Ar fi o greșeală să *nu* așteptăm, a spus Mary. Așa vom avea timp să organizăm o nuntă frumoasă și o lună de miere cum se cuvine. Și putem să ne *relaxăm*. O să vezi.

Aprilie s-a terminat, apoi și mai, amândouă uscate și fierbinți. Mary începea să se îngrijoreze. Insă, în primele zile ale lui iunie, cu puțin timp înainte ca bumbacul să își deschidă capsulele, a căzut o ploaie măruntă, oferind plantelor cantitatea potrivită de umezeală cu care să își potolească setea. Deși norocul a continuat să-i su- râdă, Mary se trezea

în fiecare dimineață cu neliniștea în piept. Dacă ploaia se potolea și nu mai apărea nimic neprevăzut, atunci ultimul capitol al necazurilor familiei Toliver avea să se încheie.

Precaută în privința fericirii ei, nu se putea abține să nu-și imagineze cum urma să fie când recolta avea să fie culeasă, ipoteca aproape plătită, iar banii depuși la bancă. Ar putea să înceapă căsnicia cu Percy cu grijile lăsate în urmă și, atâta timp cât el avea să se țină de cuvânt, ea avea să se asigure că el nu va suferi niciodată din cauza plantației. Plănuia să-și împartă timpul și energia și avea să înceapă prin a angaja un administrator care să îi mai ia din responsabilități. Avea să colinde tot statul dacă era nevoie, ca să găsească un înlocuitor pentru Hoagy Carter, care era leneș și pe care nu se putea baza.

își făceau deja planuri pentru viața împreună. Aveau să locuiască în vila Toliver. Asta ar fi pe placul celor doi Warwick seniori, bucuroși să-i aibă doar la câteva case distanță pe fiul, pe nora lor și pe toți micii Warwick ce aveau să apară. Percy voia ca imediat după nuntă să bage și acolo electricitate și *telefon, Dumnezeule!* Vor fi construite băi, bucătăria va fi modernizată, iar șopronul pentru trăsură - transformat în garaj. Schimbarea includea și grădina de trandafiri, și curtea, precum și schimbarea culorii cu care era vopsită casa la exterior. Desigur, aveau să-i păstreze pe Sassie și pe Toby, însă intenționau să angajeze mai mulți servitori. Percy era foarte hotărât să angajeze și un contabil, ca să o scape pe Mary de registre.

Grija lor principală era să își vadă de întâlnirile și de relația lor în secret. Mary i-a explicat lui Percy cât de important era să-și păstreze reputația neatinsă de un scandal sexual. Oamenii o priveau strâmb, dat fiind faptul că nu avea remușcări pentru favoritismul tatălui ei, însă niciodată cu dispreț. Era o Toliver! Insă numele ei nu ar fi salvat-o dacă s-ar fi descoperit că se culca cu un bărbat fără să fie căsătorită cu el. Iar Percy nu dorea să se afle că a întreținut relații sexuale cu soția lui înainte de cununie.

Astfel că își plănuiau foarte atent întâlnirile și ascun- zătorile. De cele mai multe ori, se întâlneau în cabana izolată, de pe malul lacului.

Nimeni nu bănuia ce se petrecea dincolo de ușa de lemn. Pentru că recolta se apropia, Sassie, care se întorsese, știa că Mary își petrecea nopțile în casa Ledbetter. Hoagy credea că stăpâna lui îl mână pe Shawnee către Houston Avenue la sfârșitul unei zile lungi și fierbinți. Observase totuși că, în mod ciudat, era mai fericită, mai împlinită și începuse, în sfârșit, să mai pună ceva carne pe oase.

își petreceau serile de joi la vila Toliver, când Sassie și Toby erau plecați. Abia se atingeau de cina pe care o pregătea Mary, alergând pe scările dinspre camera ei, aruncându-și hainele pe drum. Mary, care trăia cândva pentru zilele petrecute pe plantație, trăia acum pentru nopțile cu Percy.

își împărțeau cu Ollie și cu Charles Waithe doar du- pă-amiezile de duminică, în care jucau bridge. Cu toate că Mary le îndura cu greu, aceste întâlniri de duminică erau necesare ca subterfugiu. Era sigură că o simplă privire către ea și către Percy ar fi fost suficientă pentru ca prietenii lor să-și dea seama unde ar prefera cei doi să fie. Era o adevărată agonie să stea la aceeași masă cu el - uneori ca partener, alteori ca adversar -, simțindu-i fiecare mișcare, fără să poată risca un zâmbet sau măcar o privire în direcția lui. După-amiezile se întindeau interminabil și era întotdeauna o mare ușurare când auzea pendulul bătând ora patru, semn că venise vremea ca oaspeții să plece,

Chiar dacă la început s-a împotrivit, Percy și-a dat seama că era mai prudent să țină secretă o vreme intenția lor de a se căsători. Astfel erau protejați de speculații pe seama intimității lor, lucru pe care Mary voia să-l evite cu orice chip. Amândoi știau că Beatrice i-ar fi dat de gol cu exuberanța ei dacă afla de nuntă și, desigur, trebuiau să se gândească și la Ollie.

Au vorbit mult despre Ollie.

-Trebuie să-i spunem curând, Mary.

- De ce?

- Pentru că e îndrăgostit de tine, prostuță frumoasă. Te iubește de când te iubesc și eu.

-Am bănuit asta la un moment dat, însă am crezut că sentimentele lui s-au transformat în prietenie.

- Crede-mă, nu s-a întâmplat asta. Dacă aș fi crezut că există cea mai mică șansă să-i împărtășești dragostea, nu ți-aș fi făcut niciodată avansuri. Dacă nu era Ollie, acum aș fi zăcut într-un mormânt din Franța.

- Știu, a răspuns Mary, simțind același fior ca de fiecare dată când avea acest gând.

- Crezi că mai are vreo speranță?

-Nu conștient, însă, până nu ai inelul pe deget, o parte din el va crede că are o șansă.

-Așteaptă până la mijlocul lui august, apoi cumpără-mi un inel, a spus Mary.

capitolul 25

Era sfârșitul celei de-a doua săptămâni din august. Venise timpul pentru prima zi de cules.

- Luni de dimineață în zori, și-a anunțat Mary arendașii în sâmbăta de dinainte să înceapă culesul. Odihniți-vă bine mâine. Luni începem din sud și lucrăm către est. Marți, de la vest la nord. Să fiți gata să urcați în căruțe la patru și jumătate.

în acea duminică după-amiază, Mary era prea neliniștită ca să joace bridge și și-a supralicitat mâna de două ori.

- Sper să nu fie un semn rău, a comentat Ollie.

£dCa 'Meacdam

Mary a interpretat remarca drept o aluzie.

- Ce vrei să spui? a ripostat ea răstit, tonul ei ascuțit venind ca o lovitură de bici în camera liniștită.

Cei trei bărbați s-au întors surprinși către ea.

- Mă referam la rezultatul jocului, a răspuns Ollie cu un zâmbet slab, prin care-și cerea iertare. Probabil te gândești că mă referam la recoltă. A fost un lucru prostesc să spun așa ceva chiar astăzi. Sunt sigur că totul e sub control la Somerset. Cred că duminica viitoare pe vremea asta o să fii cea mai fericită femeie din țară.

-Să bem pentru asta, a propus Charles, umplând rapid paharele cu șampania luată pe ascuns din pivnița de vinuri DuMont. Toți credeau că prohibiția era pentru cei care votaseră pentru ea. Ca de obicei, Mary a

refuzat, însă și-a ridicat paharul cu apă. Pentru regina bumbacului, a spus Charles. Dea Domnu' ca bumbacul să fie întotdeauna rege!

- Da! Da! au strigat ei în cor și au ciocnit paharele, însă remarca lui Ollie distrusese orice încercare de a face seara plăcută. Făcuse să iasă la iveală întrebarea la care Mary se gândise permanent în ultimul timp: Oare nu cumva judecase pripit lucrurile?

Folosindu-se de pretextul că a doua zi dimineață trebuia să se trezească foarte devreme, și-a trimis oaspeții acasă înainte de ora normală, inclusiv pe Percy, care se întorcea de obicei după ce plecau toți.

- Sunt agitată ca un leu în cușcă, i-a explicat ea fără să audă ceilalți, iar el i-a strâns ușor brațul în semn de înțelegere.

Liniștea profundă a fost cea care a trezit-o la câteva ore după miezul nopții. S-a ridicat brusc în capul oaselor și a ascultat, mirosind aerul. A dat la o parte păturile și a deschis ușa ce dădea pe terasa camerei ei. „O, nu!" a strigat ea cu groază. în depărtare, în est, unde se afla Somerset, cerul nocturn era despicat de fulgere. Se simțea mirosul ploii și începea să se audă zgomotul îndepărtat al tunetelor. Și încă ceva. Mary a adulmecat. Praful era suspendat în aerul nemișcat. „O, Dumnezeule, nu!

Nu-mi face asta. Te rog, Doamne. Nu-mi face asta. Tată, Thomas, ajutați-mă!"

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. A alergat înăuntru, și-a tras ghetele și o pelerină, apoi a coborât în grabă scările.

I-a pus frâul lui Shawnee și a sărit pe spatele lui, în cămașă de noapte, mânându-ı cu tocurile ghetelor din grajd pe bulevardul adormit, apoi către șoseaua din spate care ducea la plantație.

-Hai băiete! și-a îndemnat Mary calul cel bătrân, aplecându-se peste coama lui în vânt, ca să-i grăbească înaintarea.

Mintea i se limpezea pe măsură ce gonea în noapte. Arendașii știau ce aveau de făcut. Săptămâna asta ie explicase tuturor familiilor ce să facă în caz de ploaie. „Da domnișoară Mary, vom ieși cu toții în câmp cu sacii și vom culege cât de repede putem. Când începe ploaia, alergăm să ducem sacii sub prelate în căruțe.

Hoagy era treaz și dădea instrucțiuni familiei sale. Slavă Domnului, amândoi fiii lui erau acasă, unul în permisie din armată, iar celălalt în

căutarea unei slujbe, iar sacii de bumbac le atârnau deja pe umeri.

-Bună dimineața, domnișoară Mary, au spus ei, prefăcându-se că nu observă că aceasta purta cămașa de noapte și o pelerină.

- Cât e de rău, Hoagy?

Hoagy a ridicat din umeri.

-îți dai seama la fel de bine ca mine, domnișoară Mary.

- Dă-mi un sac!

Afară era încă întuneric beznă când familia Carter, cu șapte membri, și Mary, fiecare luând câte un șir, au început să culeagă bumbacul. Nu căzuse nici o picătură de ploaie, însă fulgerele încă luminau cerul, iar praful rămăsese parcă suspendat în aer. Se ruga să bată vântul. Acea încremenire o înspăimânta. De-a lungul câmpului vedea pâlpâirea lămpilor de kerosen și capetele acoperite de baticuri, aplecate deasupra mării de bulgări albi; mâinile culegeau rapid și cu îndemânare, în timp ce cerul nocturn îi îndemna: „Grăbiți-vă, grăbiți-vă, grăbiți-vă!“

Treizeci de minute mai târziu, cădea grindina, urmată de ploaie. Mary și cei șapte membri ai familiei Carter erau aplecați deasupra șirurilor lor, prea departe ca să ajungă la căruțe.

- Băgați-vă sub saci! a strigat cineva. Grindina e la fel de tare ca pietrele de râu.

însă Mary a continuat să culeagă chiar și pe grindină, până când, în sfârșit, și-a dat seama că era în zadar. A tras sub ea sacul plin pe jumătate, acoperindu-ı cu trupul ei și protejându-și capul cu mâinile. După o vreme nu a mai simțit nimic, doar sunetul inimii ei care bătea lipită de sac.

Turna cu găleata când a fost luată în sfârșit de acolo.

-Domnișoară Mary, a spus Hoagy, nu mai putem face nimic. Hai să ducem sacii acasă!

Cu cămașa de noapte lipită de corp, tivul târându-i-se în noroi, iar nămolul intrându-i în ghetele ude, Mary și-a apucat propriul sac și a mers chinuit spre cabana supraveghetorului.

-O să mori, domnișoară Mary, a spus soția lui Hoagy.

„Aș vrea asta“, se gândea Mary.

Ajunsă sub acoperișul verandei unde adunaseră toți sacii, Mary a tras cu ochiul prin buclele ude la chipurile din jurul ei. Toți păreau să aștepte să le spună ceva, să facă ceva. Viața lor era în mâinile ei, iar ea trebuia să găsească o soluție să repare dezastrul din acea noapte, să-l facă să dispară. Hoagy o privea cel mai insistent. Pentru că nu-i putuse plăti pentru serviciile sale de supraveghetor, îi promisese un procent mai mare din profiturile câștigate din recoltă. Și-a îndreptat privirea către noaptea cenușie și umedă, ca și când ar fi așteptat să audă de acolo vocea tatălui și a bunicului ei, care să o sfătuiască; însă nu auzea decât ploaia care cădea batjocoritor și propriile ei visuri spulberându-se.

-La naiba! a înjurat supraveghetorul, ștergându-și fața cu un prosop. Alt an pierdut degeaba.

- Ce-o să facem, tati? a întrebat una dintre fetițe cu ochii în lacrimi și cu chipul plin de noroi.

-Acum o să uscam bumbacul ăsta și să vedem ce avem, a răspuns Mary. Mattie, a zis ea întorcându-se către soția lui Hoagy, aprinde focul în camera din față și usucă sacii cât se poate de bine. Dimineață o să-i umplem cu bumbac.

Au lucrat până la răsărit, sortând bumbacul salvat în grămezi în cabana cu trei camere, ca să-i determine valoarea.

- E rău. E foarte rău, domnișoară Mary, a dat Hoagy verdictul.

Ploaia se oprise, iar noaptea aproape trecuse când Mary a acceptat, în sfârșit, o ceașcă de cafea și a ieșit pe terasă ca să își vadă terenul. Zorii se întindeau peste câmpie, dând încet la iveală șirurile distruse, care, cu doar o zi în urmă, fuseseră întinderi de bumbac numai bune de cules. Tulpinile erau rupte, culcate la pământ, iar capsulele de bumbac decapitate se amestecau cu grindina. Nici măcar o plantă nu fusese cruțată.

-Arată ca o tocăniță de legume cu napi, a spus mirat unul dintre băieții familiei Carter.

-Taci, fiule, l-a certat mama lui, aruncându-i o privire lui Mary.

Mary a auzit ușa din față deschizându-se și închizân- du-se. Familia Carter a tăcut brusc; se lăsase o liniște ca într-o sală de clasă când directorul intră pe neașteptate, înainte ca mintea ei amorțită să-și dea

seama ce se întâmplase, pe umerii ei era pusă o jachetă, iar în ureche a auzit o voce familiară.

-Am venit să te iau acasă, Mary, a spus Percy. Nu mai poți face nimic aici acum.

Mary s-a uitat la membrii familiei Carter. Toți îl priveau încurcați pe marele Percy Warwick, care își ținea brațul în jurul domnișoarei Mary. Dacă înainte existaseră îndoieli în privința relației lor, acum acestea dispăruseră. Ignorându-1 pe Percy, ea a spus:

- Hoagy, când termini aici, fă tot posibilul să culegi bumbacul din Fair Acres și du-1 la punctul de cântărire Ledbetter. Eu și Sam o să evaluăm situația de la Somerset și vom cântări bumbacul de acolo. Ne vedem la casă la zece dimineața.

- Da, domnișoară Mary.

-O dimineață bună tuturor, a spus Mary, mișcân- du-și umerii aproape imperceptibil, ca un semn pentru Percy să-și ia brațul. Apreciez eforturile voastre din noaptea asta. Mattie, mulțumesc pentru cafea și îmi pare rău pentru deranj.

Percy și-a luat brațul și, făcând un semn cu capul către familie, a urmat-o pe Mary prin camerele pline de bumbac ud până la Pierce-Arrow. Ea s-a oprit să-l certe pentru apariția lui inutilă și stânjenitoare, însă tocmai atunci a observat aripile lovite de grindină și roțile murdare de noroi. După ce a respirat adânc, l-a întrebat:

- Percy, de ce ai venit?

El i-a aranjat haina pe umeri.

-Am venit să mă asigur că ești bine și să te duc acasă.

- Ce te face să crezi că o să merg acasă? E nevoie de mine aici. în plus, am venit călare pe Shawnee.

Animalul stătea răbdător lângă stâlpul de care îl priponise Mary, ud de la apa de ploaie. Și-a întors capul când și-a auzit numele și i-a aruncat o privire tristă.

-O să-i spun unuia dintre Carteri să-l ducă acasă, a continuat Percy.

- Nu, nu înțelegi. E nevoie aici de toți băieții Carter, iar eu am nevoie de Shawnee ca să merg la Somerset. Când termin acolo, trebuie să merg

în oraș să îl văd pe Emmitt Waithe.

-Mary, pentru numele lui Dumnezeu, te duc eu la Emmitt.

-Nu! Tonul ei nu lăsa loc de împotrivire. Trebuie să merg singură.

Carterii se adunaseră în pragul uşii şi se holbau.

-Aşa? a întrebat Percy, privindu-i hainele ude şi murdare de noroi. Măcar lasă-mă să te duc acasă să te schimbi în haine uscate înainte să răcești.

Mary s-a gândit rapid. Percy avea dreptate. Dacă îşi făcea apariția în fața arendaşilor în cămaşă de noapte, nu ar fi inspirat deloc încredere, şi, în plus, îi era foarte frig. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se îmbolnăvească.

203

T"***mndafiri***

- Bine, a acceptat ea cu îndoială.

Au legat animalul de maşină, iar ea şi Percy au stat

fără să scoată o vorbă, în timp ce el se concentra ca nu cumva maşina şi Shawnee să se înfunde în noroi. Au intrat pe şoseaua pavată recent către Howbutker, în loc să aleagă drumul noroios care ar fi oferit o intrare mai puțin vizibilă pe Houston Avenue. Orașul abia se trezea la viață, iar şoferul şi pasagerul murdar erau recunoscători că doar câțiva vânzători de magazin vedeau alaiul ciudat care străbătea încet piața centrală.

- Cât de rău e? a întrebat Percy când s-au oprit în fața verandei. S-a dus totul?

Mary stătea nemişcată, iar el îi vedea profilul.

- încă mai am nişte aşi în mânecă.

El i-a pus mâna pe umeri şi a spus încet:

-îmi pare rău, draga mea, însă înțelegerea este înțelegere.

-Am spus eu că nu e? Şi-a dat jos jacheta şi a deschis uşa. Numai... nu fi atât de fericit pentru cele întâmplate!

-Dumnezeule, nu sunt fericit pentru asta. Mary... Percy a ieşit din maşină, în timp ce ea alerga să-l dezlege pe Shawnee. Cum poți să gândeşti aşa? Draga mea, îmi dau seama cum te simți...

-îți dai seama pe naiba! Cum poți să-ți dai seama cum mă simt? Să văd plantația distrusă e ca şi când mi-aş vedea copilul mort. Nu pot să

descriu în cuvinte tristețea pe care o simt.

- Dar, draga mea, știai că există riscuri.

Mary își simțea fața arzând.

- *Nu* îmi ține predici, Percy! Ultimul lucru pe care-ı doresc acum de la tine este o doză de logică Warwick. Te rog, du-te la muncă și lasă-mă să îmi văd singură de treaba *mea.*

Apoi, cu ghetele și cu hainele pline de noroi, Mary l-a tras pe Shawnee de căpăstru și l-a dus în grajd să-l usuce și să-l hrănească, lăsându-ı Percy să vadă cum femeia pe care o iubea îl abandona când avea nevoie de el.

capitolul 26

Târziu, în acea dimineață însorită și înveselită de ciripitul păsărilor, de parcă dezastrul din urmă cu o noapte nu fusese decât un vis urât, Mary și Shawnee au sosit la biroul lui Emmitt Waithe.

Avocatul a oftat când a văzut-o intrând și i-a făcut semn către un scaun, în timp ce el s-a așezat obosit pe al lui. Părea mai gârbovit decât de obicei, ca și când contribuția lui la acel dezastru ar fi fost o greutate care îi apăsa umerii.

-Somerset nu s-a prăbușit încă, domnule Waithe, a început Mary, gata să-i prezinte o întreagă serie de argumente pe care și le tot repetase. Am vorbit despre posibilitatea asta, și încă mai am o carte de jucat. Fair Acres. Vreau să împrumut și să ipotechez Fair Acres. Și-a dat seama că vorbea prea repede, însă voia să alunge acea privire plină de regret - de „trebuia să nu mă iau după tine" - de pe chipul prietenului de încredere al tatălui ei. Pentru a proteja bunurile afacerii, sunt sigură că o să considerați drept responsabilitatea dumneavoastră de tutore să mă ajutați să obțin un împrumut. Este singura metodă...

Emmitt a bătut cu pumnul în birou, reducând-o la tăcere.

- *Nu* îmi spune mie care este responsabilitatea mea de tutore acum, domnișoară! Nu după ce te-ai arătat atât de nerăbdătoare să uiți de ea data trecută! Dacă m-aș fi luat după responsabilitatea mea *de tutore,* nu te-ai fi aflat aici în dimineața asta, iar eu nu aș fi stat toată noaptea treaz blestemându-mă. Vernon Toliver se răsucește în mormânt.

- Nu e adevărat, l-a contrazis Mary, hotărâtă să-i vorbească pe un ton

convingător. Tata ar fi înțeles riscul. Ar fi înțeles de ce mă lăsați să risc. Da, am riscat și am pierdut. Acum trebuie să salvez ce mai pot. Singura soluție e să ipotechez Fair Acres. Ar trebui să pot obține un împrumut suficient de mare cât să îmi achit

obligațiile financiare. Apoi, la anul, dacă recolta este bună... Văzând privirea pe care i-a aruncat-o Emmitt pe deasupra ochelarilor, s-a oprit și a ridicat din umeri. Ce altă opțiune am?

- Să îndrăznesc să îți spun una foarte evidentă?
- Nu, domnule. Nu voi vinde plantația.

Emmitt și-a scos ochelarii și s-a frecat la ochi.

- Deci ce vrei să fac eu?

-Vreau să îmi aranjați azi o întâlnire cu reprezentanții băncii și să mă ajutați să négociez un împrumut.

-De ce atât de repede? Du-te acasă și odihnește-te! Sunt sigur că ai stat trează aproape toată noaptea. După ce te odihnești, o să știi mai bine cum să procedezi. De ce te grăbești să mergi azi la bancă?

- După ce s-a întâmplat azi-noapte, nu voi fi singura care va merge la bancă. Howbutker State are o limită pentru împrumuturile către fermieri. Vreau să fiu printre primii. Sper că e loc în agenda dumitale.

-Ar fi contat dacă nu era?

Cu un oftat adânc, Emmitt și-a pus din nou ochelarii și a tras telefonul lângă el. După câteva momente, îi explica motivul apelului președintelui băncii Howbutker State, care a acceptat să se întâlnească în acea du- pă-amiază cu el și cu Mary.

Mary venise de la plantație îmbrăcată într-o fustă de călărie tocită și o bluză, ambele cu urme de noroi, la fel ca ghetele sale. Când a intrat în bancă, a dat nas în nas cu Isabelle Withers - rivala ei la dragostea lui Percy -, îmbrăcată după ultima modă, iar asta a întristat-o și mai mult. Tatăl lui Isabelle era președintele băncii Howbutker State.

-Ia te uită, este chiar Mary Toliver, a pufnit tânăra femeie, privind amuzată ținuta lui Mary.

- Da, ea este, i-a răspuns Mary, pe un ton la fel de încrezut.

- îmi pare rău pentru grindină, că a venit chiar la vremea recoltei. Sunt sigură că, din păcate, plantația a fost foarte afectată.

- Puțin, dar o să fie bine.

206

Leita Meacdam

- Da? Isabelle se juca relaxată cu șiragul de perle lung, care cădea până la talia rochiei ei de voal. înseamnă că asta e o simplă vizită de curtoazie la tata. O să fie încântat. O să îmi povestească totul diseară. Ce bine îmi pare să vă văd, domnule Waithe. Sunteți aici tot într-o vizită de curtoazie, bănuiesc. A zâmbit, cu buzele vopsite în roșu, după moda lansată de Theda Bara la Hollywood, apoi a trecut pe lângă ei, lăsând în urmă un vag parfum floral.

Emmitt, clipind fără să înțeleagă acel schimb tensionat de replici, a murmurat:

- Dumnezeule!

în biroul lui Raymond Withers, avocatul a lăsat-o pe Mary să vorbească, stând într-o tăcere neutră în timp ce ea își pleda cazul aruncând priviri către o foaie cu cifre pe care o întocmise în grabă la masa din bucătărie din casa Ledbetter.

-Am dreptul asupra parcelelor Fair Acres și sunt dispusă să le ofer ca drept colateral dacă ajungem la o înțelegere, a spus ea în final.

Raymond Withers ascultase atent, bătând din când în când în birou cu mâinile sale moi, de om de afaceri. Dintr-un raft cu cărți din spatele lui, mândria și bucuria lui rânjeau insipid la Mary, din fotografii însorite montate în rame ornamentale. A tăcut câteva clipe, măsurate de ceasul de pe dulapul său. Mary nu putea citi gândurile din spatele chipului său lipsit de expresie, un șiretlic la care era sigură că apela pentru a-i ține pe solicitanți în suspans. Când a vorbit, în sfârșit, chipul lui era încruntat.

-Te putem ajuta într-o oarecare măsură, a răspuns el, însă sunt sigur că nu va fi suficient pentru nevoile tale financiare.

- Cum adică? a întrebat Mary, cu inima strânsă.

Emmitt a mârâit scurt și s-a îndreptat în scaun.

-Banca îți poate împrumuta doar patruzeci la sută

din valoarea bunului, care, din cauza războiului și a prețurilor în descreștere la bumbac, este mult mai mică decât era. Să vedem... Bancherul a consultat documentul.

Sunt două porțiuni. Astăzi, valoarea lor, cu casa, clădirile și echipamentul, ar fi de...

De parcă n-ar fi suportat să spună suma cu voce tare, a scris cifra pe o bucată de hârtie pe care a împins-o pe birou.

Mary a luat biletul.

- Dar Fair Acres valorează de două ori mai mult! a strigat ea, calculând în minte că un împrumut bazat pe evaluarea băncii nu i-ar acoperi nici pe departe cheltuielile.

I-a dat hârtia lui Emmitt.

- Pentru tine, într-adevăr, dar, din păcate, nu și pentru consiliul director, a spus bancherul.

Emmitt și-a dres glasul.

-Ah, haide, Raymond! Sigur poți face ceva. Tu controlezi consiliul director. Dacă Mary nu reușește să plătească, chiar dacă îi împrumuți cincizeci la sută din valoarea adevărată a Fair Acres, poți să-l vinzi și să scoți profit.

Raymond Withers s-a gândit un moment.

- Există o singură condiție care poate convinge consiliul director, dacă și domnișoara Toliver e de acord.

Mary se agăța cu disperare de o speranță.

- Ce condiție?

-Să nu cultivi bumbac. Este prea riscant. Alune, sorg, trestie-de-zahăr, porumb, orez - sunt o mulțime de plante cu care îl poți înlocui. Putem să acceptăm să-ți dăm împrumutul dacă ești de acord să folosești plantația pentru a cultiva altceva decât bumbac, ceva mai profitabil. Astfel, banca va fi asigurată că-și va primi banii înapoi.

- Nu pot să fiu de acord cu așa ceva, a răspuns Mary, îngrozită că unui Toliver i se făcuse o astfel de sugestie. Somerset e o plantație de bumbac...

-A *fost* o plantație de bumbac, a corectat-o bancherul, care începuse să-și piardă răbdarea. Ar fi înțelept să accepți propunerea asta, domnișoară Toliver. Vremea bumbacului a trecut în estul Texasului. Soarele său apune. Alte țări produc bumbac la fel de mult și de o calitate mai bună decât tot Cotton Belt la un loc și îl vând mai ieftin. Ai auzit că în Franța se produce

un material nou, sintetic, care înlocuieşte mătasea? a întrebat el. E doar o chestiune de timp până când se va găsi ceva care să înlocuiască şi bumbacul şi o să înceapă să fie produs aici. Materialele sintetice sunt mai uşoare şi mai rezistente decât bumbacul şi au costuri de producţie mai mici. Reprezintă un concurent foarte dur pentru o cultură care nu poate face faţă gărgăriţelor, ca să nu mai vorbim - după cum ai văzut - de dezastrele naturale. Bancherul s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a împreunat mâinile peste vesta costumului. Dacă eşti dispusă să cultivi ceva cu şanse mai mari de a aduce venit decât bumbacul, cred că pot convinge consiliul director să mărească împrumutul cu zece la sută din valoarea iniţială. Altfel, patruzeci la sută din preţul evaluat e tot ce poţi obţine.

Mary era atât de şocată, că nu putea scoate o vorbă. Din nou, Emmitt şi-a dres glasul.

- De ce are nevoie ca să primească întocmai ce vrea, Raymond?

-Ei bine... Bancherul şi-a desfăcut mâinile şi i s-a adresat lui Emmitt ca şi când Mary n-ar fi fost acolo. Dacă reuşeşte să convingă pe cineva acceptat de bancă să cosemneze documentul, atunci putem să-i împrumutăm banii. Acea persoană trebuie să înţeleagă că devine datoare la bancă dacă domnişoara Toliver e în incapacitate de plată. Pentru că nu a împlinit încă douăzeci şi unu de ani, nu poate fi obligată să îi plătească acelei persoane banii înapoi, pentru că, după cum ştiţi, legea nu-i trage la răspundere pe minori pentru împrumuturi. S-a întors către Mary. Ştii pe cineva care ar dori să fie cosemnatar al documentului în aceste condiţii, domnişoară Toliver?

Aluzia din tonul său a neliniştit-o. „Ştie de mine şi de Percy", se gândea ea, alarmată. „Crede că eu i-am distrus speranţa ca Isabelle să devină doamna Percy Warwick. Oare tot oraşul ştie de mine şi de Percy? Şi, dacă e aşa, oare cât de mult ştiu?"

-Vă gândiţi la cineva anume? a întrebat ea, ţinând privirea în jos.

Zâmbetul bancherului se transformă în rânjet.

- Banca ar accepta fără probleme semnătura lui Percy Warwick, care nu ar trebui să fie prea greu de obținut, domnișoară Toliver, din moment ce... familiile voastre sunt atât de apropiate.

Mary și-a strâns hârtiile pe care le adusese.

-Vă mulțumesc, domnule Withers. Eu și domnul Waithe o să ne gândim și vă vom da un răspuns cât mai repede.

-Nu aștepta prea mult, domnișoară Toliver, a spus bancherul, ridicându-se de pe scaun. Nu avem prea mulți bani de dat fermierilor și deja mai sunt și alții care depun aplicații.

Urmând-o pe Mary afară din bancă, Emmitt părea distrus.

- Mary, draga mea, ce o să faci? La ce te gândești?

Mary a tras aer în piept.

- La ceva ce probabil o să regret toată viața.

capitolul 27

Pe drumul de întoarcere spre Houston Avenue, Mary se lupta cu riscul pe care urma să și-l asume, însă nu avea de ales. Nu avea să mai lase plantația să se prăbușească din nou. Nici nu intra în discuție. Știa ce punea în pericol ducându-se la Percy să-i ceară semnătura. „O înțelegere e înțelegere", îi amintise el și sigur se aștepta ca ea să își onoreze promisiunea. Intr-adevăr, nu se putea numi Toliver dacă nu o făcea. Ea adusese în discuție politica fără împrumuturi, însă nu dorea de la el un împrumut, ci o semnătură. Nu dorea să îi ceară bani. Da, el ar fi fost dator la bancă dacă în anul următor nu se făcea recolta, însă nu pierdea nici un bănuț. Fair Acres era al ei în întregime. în caz de dezastru, îl vindea și îi dădea banii înapoi lui Percy. I se strângea inima când se gândea la asta, dar știa că altfel ar fi fost nevoită să vândă și o parte din Somerset ca să plătească restul datoriei bancherilor din Boston. Așa că merita riscul.

Tot ce trebuia să facă era să-l convingă pe Percy că solicitarea ei nu însemna nerespectarea promisiunii, că nu încălca regula pe care familiile o respectaseră timp de aproape un secol. în tropăitul copitelor lui Shawnee, Mary se gândea la acea regulă, analizând-o pentru prima oară de când o acceptase fără discuție ca parte a istoriei familiilor. S-a

întrebat de ce adoptaseră un asemenea principiu. Dacă se gândea mai bine, i se părea o abordare lipsită de inimă a ideii de prietenie. Cui să ceri ajutor dacă nu unui prieten? Cine ar fi mai în măsură să-l ofere decât un prieten? Toți erau la fel de apropiați ca o familie. De ce aprobaseră așa ceva?

Apoi, în ciuda a ceea ce voia ea să creadă, răspunsul a venit singur, clar ca acea după-amiază senină. Capul fiecărei familii știuse că împrumutul de la celălalt echivala cu pierderea puterii. Mai rău, împrumutul implica automat un datornic, iar asta ar slăbi, ba chiar ar distruge, prietenia. Să fii îndatorat unui prieten însemna să nu mai fii egal cu el. Chiar dacă achita datoria, cel care împrumuta rămânea dator toată viața. Era o realitate a firii umane.

„Da, poate că așa e", și-a spus Mary. însă o semnătură nu era echivalentă cu un împrumut. Nu încălca înțelegerea lor.

Pe Houston Avenue, Mary s-a oprit la casa unui vecin, ca să îl sune pe Percy la birou. Pentru că exista posibilitatea ca operatorul să asculte convorbirea, în rarele ocazii în care îl suna, își vorbeau ca două simple cunoștințe.

- Oho, Mary Toliver, ce surpriză, a spus el, ușurat să-i audă vocea. îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat de dimineață. Dezastrul e prea mare sau se mai poate face ceva?

- Câmpul e distrus, însă casa nu a suferit stricăciuni prea mari. De asta am sunat. Din păcate, este nevoie de niște reparații. Poți trimite pe cineva să vadă ce se poate face?

-Va fi plăcerea mea. La ce oră vrei să te întâlnești cu el?

- La cinci după-amiază e bine?

- E perfect.

Mary a închis, gândindu-se la faptul că, indiferent de cât de atenți fuseseră, relația lor fusese descoperită. Era suficient ca bucătăreasa familiei Warwick să spună altcuiva de mesele pentru două persoane pe care le pregătea de obicei pentru ca domnul Percy să le ia la Lawsey. întrucât nu mai fusese văzut cu vreo altă fată din oraș, era ușor de ghicit că împărțea sarea și piperul cu Mary Toliver, fata pe care o sărutase în

fața lui Dumnezeu și a tuturor în dimineața în care plecase la război.

însă nu mai avea importanță, se consola Mary, dacă ea și Percy se căsătoreau. A tras aer în piept. Cum adică „dacă"?

El era deja la cabană când a ajuns ea. Nu avusese timp să își schimbe costumul, însă își scosese sacoul, își slăbise cravata și își suflecase mânecile. în momentul în care a auzit-o, a deschis ușa și s-a dus să o ajute să coboare din trăsură.

- Dumnezeule, ce bine e să te strâng iarăși în brațe, a spus el oftând, după ce a sărutat-o îndelung.

Ea și-a lipit fața de gâtul lui.

- E minunat să fiu din nou aici, a răspuns ea.

Au intrat, iar Percy a turnat două pahare de ceai rece. Dinspre lac bătea vântul, învârtind ventilatoarele de pe tavan, alungând umezeala de după ploaie.

- Sunt foarte fericit că ai vrut să mă vezi, a spus el, întinzându-i ceaiul, dar cred că ești frântă de oboseală și vrei să dormi puțin. Sigur nu vrei să mergi acasă să te odihnești?

Mary s-a așezat pe un scaun de pe terasă.

-Trebuia să te văd, Percy.

- După tonul pe care îl ai, nu pare să fie motivul la care mă așteptam.

- Nu e. Am dat de necaz.

Percy a sorbit din ceai în felul său obișnuit, însă sprâncenele i s-au arcuit ca două steaguri. S-a așezat pe canapea, departe de ea. Mary a interpretat gestul lui ca pe un semn rău. își dăduse seama de motivul pentru care venise.

- Să auzim, a spus el.

Ea a înghițit în sec, simțind cum frica îi coboară în gât. A luat o gură de ceai rece și a încercat să își liniștească inima care bătea necontrolat.

-Azi am fost cu Emmitt să négociez un împrumut la bancă. Am vorbit cu Raymond Withers...

Percy nu a avut nici o reacție când a auzit numele de familie al fostei sale iubite, iar Mary s-a grăbit să-i povestească despre oferta ridicolă pe care i-o făcuse bancherul, omițând intenționat condiția acestuia de a

cultiva altceva ca să-și asigure împrumutul.

- Suma pe care e dispus să mi-o dea nu ar acoperi nici costul semințelor, a exagerat ea. în nici un caz nu m-ar ajuta să trec anul.

- Și care e următorul pas? a întrebat el, privindo fix.

Nu mai avea de ales, trebuia să-i spună direct. împotriva strigătelor de avertizare din mintea ei, a zis:

- O să îmi dea împrumutul de care am nevoie doar dacă ești cosemnatar al documentului.

în tăcerea care a urmat, clinchetul nevinovat al gheții din paharul lui Percy suna ca un foc de armă.

- Și ce i-ai spus?

- I-am spus... că o să-l anunț.

-Trebuia să-i răspunzi pe loc. De ce n-ai făcuto? Avem o înțelegere.

Mary s-a aplecat către el.

- Da, știu asta, a spus ea, însă acceptarea condiției lui nu anulează înțelegerea noastră. Tot ce vreau e semnătura ta, pentru numele lui Dumnezeu! Nu e ca și când ți-aș cere bani. De fapt, no să pierzi nici un bănuț, chiar dacă ajung în incapacitate de plată.

- Cum așa?

- Dacă și anul următor va fi rău, o să vând Fair Acres și chiar o parte din Somerset dacă trebuie. O să-ți primești toți banii înapoi. îți dau cuvântul meu, Percy.

Percy și-a depărtat ușor picioarele puternice și s-a ridicat. Ea avea în fața ochilor imaginea înspăimântătoare a unui taur care fornăie cu nările umflate.

- Cuvântul tău, a repetat el. Chiar aici în camera asta ți-ai dat cuvântul că nu mă vei ruga niciodată să dau

bani pentru Somerset dacă dai de necaz. Ai promis că o să renunți și o să te mulțumești să fii soția mea.

-Percy, nu e același lucru. Nu dai bani pentru Somerset. N-am nevoie decât de semnătura ta. Nu este același lucru.

- Pe naiba nu e! Despici firul în patru, și tu știi asta. îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, și sunt sincer când spun asta, Mary, însă am de gând să respect înțelegerea noastră.

Ea s-a ridicat încet, cu chipul alb ca varul.

-Adică... n-o să mă ajuți?

- Nu, n-o să fiu cosemnatar pentru documentul tău.

El începuse să-şi lase mânecile în jos. Mary îl privea îngrozită. *Pleca!* I-a ieşit în faţă şi i-a pus mâinile pe piept, implorându-i înţelegerea cu toată puterea marii ei frumuseţi.

- Percy, ştiu că asta pare o încălcare a înţelegerii noastre, însă încearcă să vezi altfel lucrurile. Am promis să nu îţi cer niciodată *bani* ca să salvez Somerset. Cum încalc promisiunea dacă îţi cer semnătura? N-o să pierzi nici măcar un bănuţ.

Simţea cum pieptul lui se încordează şi ştia că îl excitase, însă el a continuat să-şi încheie manşetele.

- Să presupunem că obţii împrumutul şi că o să ai alt an prost. Ce se va întâmpla atunci? Dacă Fair Acres nu mai e, nu mai ai ce să foloseşti drept ipotecă.

-Ţi-am mai spus. O să vând o parte din plantaţie, îţi promit, Percy. Trebuie să mă crezi.

-Aş vrea să pot. El i-a dat mâinile la o parte şi şi-a strâns nodul de la cravată. Asta se va întâmpla din nou. Ştii că am dreptate. Te aştepţi să ai o rezervă cu care să te descurci, aşa cum ai făcut când ai cumpărat Fair Acres. însă cât timp ai impresia că vor sta banii aceia în bancă, atunci când piaţa va fi invadată de tentaţiile noilor produse, unelte, sisteme de irigaţie şi *pământ!* Mary Toliver Warwick va fi prima care le va cumpăra, o cunosc prea bine, şi o să se afle în aceeaşi situaţie ca acum dacă apare un alt dezastru.

- Nu vorbim despre atunci, ci despre *acum.*

- Iar eu spun că lucrurile nu vor fi diferite.

El a făcut un pas către ea, cu ochii lipsiţi de speranţă.

- Nu este vorba despre bani, Mary. Ştii asta. E vorba despre înţelegerea noastră. Am promis că o să-ţi susţin... obsesia pentru Somerset - Dumnezeu ştie că asta e -, însă, dacă treaba cu plantaţia nu mai merge, ai promis că renunţi, fără ca asta să ne afecteze căsnicia. Dovedeşte-mi că ai vorbit serios!

Ea s-a întors către el, cu pumnii strânși. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

- E foarte nedrept. încerci să-mi forțezi mâna când tot ce vreau e numele tău pe o bucată de hârtie.

El stătea în spatele ei, iar ea putea simți nevoia lui disperată de-a o auzi spunându-i ce dorea să audă, ce *trebuia* să audă.

-Ce s-ar întâmpla cu noi dacă ai apela din nou la mine după ce ne-am căsători și aș refuza să te ajut, iar tu te-ai vedea nevoită să vinzi plantația ca să-ți plătești datoriile?

Din nou, se afla într-o situație crucială... Cea finală, după cum o prevenea vocea din interiorul ei. Pasul pe care urma să-î facă avea să-i decidă viitorul.

El a întors-o către el.

- Răspunde-mi, *la naiba!*

Ea și-a încrucișat brațele, ca și când ar fi vrut să se încălzească.

-Te-aș... urî, a răspuns ea în șoaptă, plecându-și capul.

I s-a părut că a trecut o eternitate înainte ca Percy să vorbească.

-Așa am crezut și eu. Deci nu ai avut niciodată de gând să-ți respecți promisiunea.

Ea a ridicat privirea. Pe chipul lui era aceeași durere pe care o simțise ea când văzuse în zori câmpia devastată.

- Eu *sunt* Somerset, Percy, a spus ea. Nu am încotro. Asta sunt. Asta e femeia pe care o iubești. Dacă mă separi de plantație, o să mă ai doar pe jumătate. N-aș mai fi la fel. Acum sunt convinsă de asta. Dacă mă împărți, o să mă ai în întregime.

O umbră de neîncredere îi străbătu chipul bronzat.

- îmi spui că nu pot să am una fără cealaltă? Că dacă nu semnez te pierd?

Mary și-a trecut limba peste buzele uscate.

-Fără Somerset sunt pierdută oricum pentru tine, Percy.

-Mary... Percy a luat-o de umeri. Somerset e doar *pământ și semințe*. Eu sunt carne și oase.

- Percy, a implorat ea, te iubesc. De ce nu poți să faci loc în viața noastră și pentru Somerset?

El și-a retras mâinile.

- Poate că aș fi făcut-o dacă m-ai fi iubit la fel de mult. Vorbești de împărțit, însă Somerset o să aibă bucata cea mai mare din tine. Mi-ai dovedit asta. El a făcut un pas înapoi, cu chipul schimonosit de durere. Nu-ți dai seama ce faci? Ești pe cale să ne pierzi - și pe mine, *și* plantația. Unde e câștigul tău? Deodată, în mintea lui încolți o idee, prea greu de crezut să fie adevărată. Nu s-a mișcat, iar pupilele lui s-au contractat ajungând asemenea vârfului lamei unui cuțit. Dar nu ai de gând să pierzi plantația, nu-i așa?

Când ea a lăsat din nou capul în jos, el a spus încet:

-Nu... nu-mi spune că mergi la Ollie...

Tăcerea ei, capul plecat și brațele încrucișate păreau un răspuns grăitor.

El a lăsat să-i scape un răcnet de furie și de dezgust.

- Dumnezeule, ești în stare de *orice* ca să salvezi bucata aia de pământ sterp? Și-a luat rapid haina, băgând în buzunar o cutiuță ce se aflase sub ea. înainte să pleci, i-a spus el, cu haina în mână, strânge-ți lucrurile. Nu mai ai ce căuta aici.

Mary știa că orice încercare de a-1 convinge era în zadar. Fără să se clintească, l-a privit din nou cum o părăsea, de data asta pentru totdeauna. A auzit ușa de la Pierce-Arrow trântindu-se, apoi zgomotul de cauciucuri pe stratul de ace de pin. Era jumătatea lui august. Și-a dat seama că Percy tocmai băgase în buzunar cutia cu inelul ei de logodnă.

216

Leita 'Meacfiam

capitolul 28

Devreme în dimineața următoare, Mary l-a sunat pe Ollie și i-a spus că ar vrea să aibă o întrevedere cu el la magazin la ora zece. Petrecuse o noapte îngrozitoare în salon, ca să fie lângă ușă în cazul în care ar fi sunat Percy. Mersese de nenumărate ori pe verandă să tragă cu ochiul pe stradă către Warwick Hall, iar o dată chiar ieșise în halat până pe alee, sperând să vadă lumina aprinsă în camera lui, ca o dovadă că nu putea să doar- nrâgândindu-se la ea.

însă nu era nici o lumină aprinsă.

S-a îmbrăcat în costumul ei demodat de călătorie, și-a strâns părul în

coc și a pornit cu Shawnee spre magazinul general DuMont. Ollie ieșise după ea și o aștepta în capul scărilor.

- îmi pare rău pentru pierderea ta, Mary, a spus el, luându-i mâinile în ale sale, echilibrându-și cârjele cu abilitate. A fost atât de rău cum ne-am temut cu toții?

Preț de o clipă, Mary a crezut că se referea la Percy, însă apoi și-a dat seama că grija lui se îndrepta spre dezastrul adus de furtună. Se părea că Ollie nu știa de despărțirea lor. Chipul său ar fi arătat-o.

- Chiar mai rău, a răspuns ea scurt. De asta sunt aici, Ollie.

Așezându-se în fața biroului său, Mary i-a explicat motivul vizitei sale, de data aceasta menționând toți termenii impuși de bancher.

- Știu că, dacă te rog să fii cosemnatar al documentului, încalc codul pe care familiile noastre l-au respectat de când au ajuns în Howbutker, a zis ea.

-Ei, pe naiba! Ollie a făcut un semn cu mâna sa imaculată. O convenție arhaică. Bineînțeles că nu poți cultiva altceva decât bumbac pe plantația Somerset. E firesc. Raymond Withers ar trebui să știe că va exista întotdeauna o piață pentru fibrele naturale, în ciuda ascensiunii celor sintetice. Voi fi onorat și încântat să semnez documentul, draga mea.

-Trebuie să-ți spun ceva, Ollie, a răspuns Mary, profund mișcată, ca întotdeauna, de generozitatea lui. Inițial l-am întrebat pe Percy,

-Ah. Și te-a refuzat?

-Da.

Și-a ridicat mâinile într-un gest tipic franțuzesc.

- Poate că așa e mai bine. N-ați vrea să vă începeți căsnicia cu... complicații.

Mary a făcut ochii mari.

- Știi... de noi?

Ollie a chicotit.

- Sentimentele voastre sunt la fel de ușor de observat ca un elefant la o petrecere. Bineînțeles că știu. Și știe și Charles. Când e nunta?

Mary și-a plecat privirea ca să-și îndrepte un pliu al fustei.

-Oh, nu! Ollie și-a lipit palmele de obraji, înspăimântat. Deci de asta a

plecat Percy în dimineața asta pe nepusă masă. M-a sunat la șase, mi-a spus că lua trenul spre unul dintre șantierele de cherestea Warwick din Canada și că nu știe când avea să se întoarcă. înseamnă că v-ați certat destul de rău!

Mary împietrise. Percy plecat? în Canada? Tipic pentru el! Un sentiment de teamă a făcut-o să se cutremure. Una era să fie despărțiți, dar totuși în același oraș, separați de doar câteva case, și alta era să fie despărțiți de o țară... Știa că urma să te rog să semnezi documentul, a spus ea.

- Și nu a fost de acord?
- Crede că profit de afecțiunea pe care mi-o porți.

Ollie a oftat și a dat din cap, îndepărtându-și o șuviță

de păr șaten, tuns cu măiestrie astfel încât să-i ascundă raritatea.

- Câte necazuri se abat peste bărbații mândri, a spus el cu ironie, ferindu-se să o privească pe Mary. Ca să nu paai vorbesc despre femeile mândre! Mă neliniștește să știu că eu sunt motivul acestei supărări.

y Nu ești, l-a asigurat Mary rapid. Eu și Percy suntem de/vină pentru cearta noastră. între noi sunt... deosebiri

Lex(a 'Meacf.am

mari, pe care se pare că nu le putem rezolva. Dacă preferi să renunți la toată treaba asta...

-Ah, prostii! Ollie i-a făcut semn să rămână la locul ei. O să treacă peste asta înainte să ajungă la graniță și va lua trenul următor înapoi. Voi doi n-ați stat niciodată prea mult certați. E firesc să vii la mine dacă el te refuză. De ce n-ai face-o? O să vorbesc cu el când se întoarce, să-l fac să-și dea seama că a fost un prost. I-a zâmbit. Acum stai acolo, și eu îl sun pe Raymond.

Insă, în timp ce el se întindea către telefon, Mary i-a prins încheietura.

- Ollie, știu că nu sunt într-o situație care să-mi dea dreptul să pun condiții, însă, înainte să facem asta, trebuie să îmi promiți ceva.

- Orice, a răspuns el încet. Pot spune fără rezerve că voi promite tot ce îmi ceri.

-Uite despre ce e vorba. Dacă vreodată te vei afla în dificultăți financiare și eu pot să te ajut, trebuie să îmi permiți acest lucru. Trebuie

să-mi promiți asta, Ollie.

Ollie a bătut-o ușor pe mână, zâmbind bonom.

-Bine, mon *amie,* dacă insiști, îți promit, a spus el, privirea lui sugerând îndoiala că avea să fie vreodată necesar să-și respecte acea promisiune.

Ea a scos din poșetă o batistă și și-a șters ochii. Era prea sensibilă în ultima vreme.

- Ollie, ești cel mai minunat prieten, o comoară pentru noi toți. Să știi că nu îți cer altceva decât semnătura. Numele tău va ieși din toată povestea asta anul viitor după recoltă.

El a ridicat telefonul din furcă.

-Atunci să sperăm că va fi vreme bună și blândă.

După ce au încheiat discuția despre bancă, Ollie a condus-o la scări.

-Sigur Percy nu a spus când se întoarce? a încercat ea.

- Nu, Mary Lamb, dar, când o să-și dea seama cât de dor îi e de tine, o să vină alergând acasă.

însă Percy nu a venit acasă alergând. Toată săptămâna următoare, în timp ce supraveghea curățarea câmpului, Mary a așteptat să vadă mașina lui roșie pe unul

219

'Trandafiri

dintre drumurile din Somerset, cu roțile pline de noroi, în fiecare seară, căuta un mesaj de la el pe măsuța din hol. De fiecare dată când intra cu Shawnee pe alee privea către stradă, își dorea să zărească mașina Pierce-Arrow, iar într-o seară și-a mânat animalul credincios până la cabana de lângă lac. Ferestrele erau întunecate, ușa încuiată și locul părea aproape părăsit; era ca și când momentele petrecute de ei doi împreună nu ar fi existat niciodată. Depresia i-a cuprins întreaga ființă ca un virus de gripă, luându-i energia și buna dispoziție.

Luna august i-a făcut loc lui septembrie, dar sentimentul profund al pierderii era încă apăsător. Nici măcar Ollie nu mai era în preajmă să o aline. Participa la prezentările de modă de la New York și se întorcea abia în octombrie. După aceea, urma să plece în Europa într-o altă călătorie de afaceri care includea Parisul, unde plănuia să-l viziteze pe Miles și să își revadă camarazii francezi alături de care luptase în război.

Avea să fie plecat o bună parte din an.

Nefericirea ei a început să ia forma acceselor de greață, mai ales dimineața, imediat după ce se trezea. Sassie i-a spus că are „febră de apă“, o boală de vară ciudată care apărea la cei care beau apă din albiile râurilor și din lacuri. Mary nu i-a contrazis diagnosticul, gândindu-se că era posibil să fi luat acest virus când înotase în lac cu Percy. însă, într-o dimineață, în timp ce se apleca deasupra ligheanului, se gândea dacă nu cumva starea ei impunea o programare la doctorul Tanner. Era foarte ocupată, însă nu-i venise ciclul...

Și-a ridicat capul. S-a privit cu groază în oglinda de deasupra ligheanului cu apă. Și-a pipăit sânii cu teamă. Erau umflați și o dureau. „Dumnezeule!"

A alergat pe scări până în bibliotecă, de unde a scos un volum de pe un raft. Era despre bolile, simptomele și tratamentele familiei și fusese publicat în 1850, însă anumite afecțiuni și diagnosticul lor rămăseseră la fel de la începutul lumii. Amețită, Mary a citit simptomele „afecțiunii" de care se temea. Toate i se potriveau - dispariția ciclului menstrual, sâni umflați, sfârcuri închise

la culoare, grețuri, urinare frecventă, oboseală, pierderea apetitului.

„Dumnezeule, ai milă... sunt însărcinată!"

Și-a dat seama că ieșea din discuție vizita la doctorul Tanner pentru a-i confirma suspiciunile. Trebuia să consulte un doctor din alt oraș, și asta însemna să facă o programare prin telefon. Apelul ei ar isca tot felul de discuții, chiar dacă operatorul nu ar răspândi vestea că Mary Toliver renunță la doctorul Tanner și caută servicii profesioniste în altă parte.

À alergat imediat la Beatrice, pe care a găsit-o cu- rățând fasole alături de bucătăreasă.

-Mary! a exclamat ea, când a văzut-o intrând în bucătărie. Ce surpriză minunată. Ce te aduce aici?

-Beatrice, îl caut pe Percy, a spus Mary în grabă. Și-a dat seama că îi tremurau mâinile, așa că și le-a băgat în buzunarele fustei. Este foarte important să vorbesc cu el.

- Și eu mi-aș dori să vorbesc cu el, draga mea, a spus Beatrice,

întinzându-i bucătăresei castronul ei. A luat-o pe Mary de braț și a condus-o din bucătărie în salonașul ei. Este undeva în Stâncoșii Canadieni și lucrează cu una dintre echipele companiei. A plecat în urmă cu două săptămâni, și nici eu, nici tatăl lui nu dăm de el. Ce s-a întâmplat?

-Trebuie... trebuie să vorbesc cu el, atâta tot, a răspuns Mary, chinuindu-se să respire normal. Beatrice avea o intuiție extraordinară și și-ar fi dat imediat seama de motivul neliniștii ei. Ne-am certat, a explicat ea. Am venit să îmi cer iertare și să-i spun că... nu pot să-mi trăiesc zilele fără el.

Beatrice a zâmbit.

- Sunt foarte fericită să aud asta, iar el va fi la fel de fericit. Eram sigură că asta s-a întâmplat când am auzit că pleacă în Canada să muncească pe un șantier de cherestea. Când sună, o să-i transmit mesajul tău, iar el se va întoarce numaidecât acasă. A mângâiat-o cu dragoste pe cap. Nu crezi că a venit timpul pentru voi, copii, să vă puneți pirostriile? Dacă mai așteptați, eu o să fiu prea bătrână pentru a mai fi bunică.

Zâmbetul lui Mary era larg și strălucitor, în ciuda neliniștii care o rodea.

- O să avem grijă să nu se întâmple asta. însă, te rog, spune-i lui Percy să vină cât mai repede acasă... am nevoie de el.

- Cu siguranță îi voi spune, copilă. Beatrice și-a întins brațele. M-ai făcut foarte fericită.

Săptămânile au trecut. A venit și luna octombrie, în continuare, nici un semn de la Percy. în fiecare dimineață, Mary își examina abdomenul, căutând semne care să trădeze existența sarcinii, și era ușurată când nu observa nimic neobișnuit. însă, în afara copilului, în ea se mai dezvolta ceva. Acel sentiment așteptase ca un vierme, până la ultima ei pierdere, ca să iasă din ascunzătoarea lui. Ea îi conștientizase prezența la scurt timp după grindină. într-o dimineață, obosită de griji și de lipsa de somn, privea cu atenție plantația distrusă când a simțit că pământul își bate joc de ea, dând la iveală eșecul tuturor sacrificiilor și al chinurilor ei. Acel sentiment a persistat în timpul săptămânilor în care a curățat

terenul, a sortat bumbacul salvat și s-a chinuit să le ridice arendașilor moralul. Ea dădea vina pe starea în care se afla. Citise că sarcina afectează starea mentală și emoțională a femeii. Nu putea fi adevărat că pământul și natura conspiraseră împotriva ei, se transformaseră în trădători lacomi ai tuturor speranțelor și ai visurilor ei. Și totuși, acea idee persista și, de câte ori mergea cu Shawnee printre șirurile distruse, cu o mână pe pântec, i se părea că aude vocea lui Percy în freamătul pinilor de pe margine: „Somerset e doar pământ și semințe. Eu sunt came *și oase."*

La jumătatea lui octombrie, își dăduse seama că putea trăi fără plantație, însă niciodată fără Percy.

Noaptea, când nu putea dormi, stătea pe scaun lângă fereastra ce dădea spre nord, unde se afla Canada. Se ruga, ducându-și genunchii la piept: „Te rog, Doamne, trimite-1 pe Percy acasă. Renunț la Somerset. O să mă mulțumesc să fiu soția lui și mama copilului nostru toată viața. Acum știu ce e important. Știu că nu voi

fi niciodată fericită fără el. Te rog, Doamne, trimite-1 pe Percy acasă."

Apoi, întro dimineață, Sassie a alergat pe scări să o anunțe pe Mary, care abia se putuse ridica din pat, că doamna Beatrice era jos și dorea să discute cu ea. A alergat pe scări în picioarele goale, însă sentimentul de ușurare i-a dispărut când Beatrice i-a explicat că Percy nu se întorsese în Seattle cu echipa. Le trimisese vorbă printr-unul dintre oamenii săi că plecase într-o excursie de recunoaștere în Munții Stâncoși Canadieni și că mai lipsea încă o lună. Mary abia auzea dezlănțuirea de deznădejde a lui Beatrice.

- Ce-a fost în capul lui Percy de a plecat și l-a lăsat pe tatăl său să aibă grijă singur de toate? Jeremy nu s-a însănătoșit complet, și e nevoie de fiul nostru la fabrică. Se pare că ați avut o ceartă destul de gravă, Mary Lamb.

încet, Mary s-a lăsat pe scaunul din spatele ei, simțind cum pământul se căsca sub picioarele ei. Și-a dus mâinile la umflătura imperceptibilă a stomacului ei. „Ce o să fac?“ se întreba ea în gând.

Și a găsit răspunsul.

capitolul 29

în acea seară, la chemarea lui Mary, Ollie a venit în vizită. Se întorsese cu câteva zile înainte din excursia lui la New York și îi adusese un ursuleț adorabil de la magazinul general Macy.

-Aș fi preferat ceva de la Tiffany, a spus el, însă ai fi refuzat.

Căldura umedă a verii trecuse. Era momentul perfect să stea în foișor și să se bucure de prima adiere a toamnei. în leagăn, cu cârjele sprijinite de peretele de lemn, Ollie a sorbit din ceașca de ciocolată, în vreme ce aștepta ca Mary să-i spună motivul invitației. Se lăsase noaptea și se vedeau stelele, iar de pe gard se auzea o bufniță.

-Știu că mai e ceva în afară de dorința de a-ți povesti despre excursia mea, Mary. Ce e?

-Sunt însărcinată, Ollie, a răspuns ea, cu vocea înecată de durere. Copilul e al lui Percy.

S-a lăsat o liniște profundă, întreruptă doar de sunetele indiferente ale animalelor nocturne din tufe și din copaci. După o clipă, Ollie a tușit.

- E minunat, Mary!

-Ar fi fost dacă Percy era aici, a spus ea, ferindu-și privirea.

- El știe?

-A plecat înainte să aflu.

- Care e problema, mon amie? Fruntea lui netedă se încreți. Ca de obicei, cracul gol al pantalonului fusese ridicat la nivelul genunchiului și prins discret cu acul. Tu și Percy ați fost îndrăgostiți unul de altul de când erați copii. Când îi vei spune, va veni acasă și se va căsători cu tine cât ai zice pește. După cât ai plâns de când a plecat, cred că amândoi preferați să fiți nefericiți împreună decât despărțiți. Cine altcineva în afară de tine l-ar fi putut trimite în sălbăticia din Canada?

- Problema e că nu am cum să dau de el. Ultima veste trimisă părinților lui a fost că pleacă timp de cel puțin o lună. Asta a fost ieri.

-Adică... Ah, Mary Lamb... Ollie i-a luat mâna. In... ce lună ești?

-Nu sunt prea sigură. Cred că în a treia. începe să se vadă.

- Ah, draga mea, trebuie să ne gândim la ceva. Nu vrei să... nu te gândești să scapi de copil, nu-i așa?

-Nu, nici vorbă. Nici nu mă gândesc.

-Atunci trebuie să plecăm să-l căutăm, asta trebuie să facem. Ollie a

făcut o mișcare ca și când ar fi vrut să își ia cârjele și să înceapă căutarea. Pot să angajez oameni pentru asta.

- Nu, Ollie. Mary și-a lăsat resemnată mâna pe brațul lui. Nu e timp pentru asta. Ar putea dura multe săptămâni până-ı găsim pe Percy. Chiar dacă ne căsătorim imediat ce ajunge acasă, tot va fi prea târziu pentru a putea susține că acest copil s-a născut prematur.

224

£dCa 'Meacfam

Ollie se uita la ea neajutorat, cu o privire neliniștită.

-Atunci ce vei face?

A respirat adânc și s-a întors către el rapid, înainte să-și piardă cumpătul, ca să-l întrebe direct:

- Ollie, vrei... vrei să te căsătorești cu mine și să crești copilul ca și cum ar fi al tău? Percy nu va ști niciodată. Nu trebuie să afle niciodată. O să fiu... o soție bună pentru tine, Ollie. Promit. Nu îți va părea niciodată rău că te-ai căsătorit cu mine.

Gura lui Ollie s-a rotunjit într-o mirare mută. Când i-a revenit suflul, a spus:

-Vrei să mă căsătoresc cu tine? Cu *tine,* Mary? Niciodată...

în urechile ei, refuzul lui a sunat ca un tunet. Nu-i venea să creadă. Speranța i se spulberase, fiind înlocuită imediat de rușine.

- Ollie, dragul meu, iartă-mă! îmi pare foarte rău că te-am pus în situația asta. Cât de insensibilă și de nerecunoscătoare am fost după tot ce ai făcut...

-Nu, nu, Mary! Nu înțelegi! Dădea agitat din mână. Se apropiase periculos de mult de marginea leagănului, fiind pe punctul să cadă. Niciodată, nici în cele mai frumoase vise, nu m-am gândit că o să am ocazia să mă căsătoresc cu tine. Dumnezeu mi-e martor că te iubesc din ziua în care te-ai născut, însă... Chipul său se încruntase, ca și când s-ar fi străduit să nu plângă. însă vezi tu... nu pot să mă căsătoresc cu tine. Nu pot să mă căsătoresc cu nimeni.

Ea i-a pus mâna pe umăr cu blândețe.

- Din cauza piciorului? Ollie, pierderea ta nu te face mai puțin bărbat. Ba, mai mult, felul în care ai făcut față situației... curajul de care ai dat dovadă, toate astea te fac un bărbat mai bun decât înainte, dacă așa ceva

e posibil.

- Nu e vorba doar despre pierderea piciorului, Mary Lamb... Chiar și în beznă, Mary îi vedea fața înroșin- du-se. Au mai fost și alte... pierderi. Vezi tu, grenada mi-a distrus... bărbăția. Nu-ți pot oferi copii. Nu pot să fiu soț pentru tine. Pot doar să te iubesc.

împietrită, îl asculta vorbindu-i despre rană, în timp ce în memorie îi reveniseră cuvintele de pe patul de moarte ale tatălui ei: „Mă întreb dacă nu cumva, scriind testamentul în favoarea ta, am prelungit blestemul care chinuie familia Toliver încă de când primul pin a fost tăiat de pe Somerset'ı. Vedea buzele lui Ollie mișcân- du-se, însă auzea doar vocile profetice ale lui Miles și ale doamnei Peabody. Și-a dus mâinile la obraji. „Ah, Dumnezeule, nu. Nu asta."

-Așa că înțelegi de ce nu mă pot căsători cu tine, Mary, cu toate că mi-aș dori asta cu toată ființa mea, a încheiat Ollie, simțindu-se de parcă i s-ar fi surpat pământul sub picioare.

Ea s-a forțat să afișeze o expresie care să nu-i trădeze sentimentele care-i invadaseră sufletul.

- Percy știe cât de gravă e rana ta? a întrebat ea.

-Nu. Nu va afla niciodată. Ar spori vina pe care

o simte deja.

Mary încerca să zâmbească.

-Atunci nu-mi pot imagina o femeie care să vrea mai mult de la un bărbat decât să fie dorită cu toată ființa lui, a răspuns ea.

Sprâncenele lui de culoarea nisipului s-au arcuit.

-Asta înseamnă că... încă vrei să te căsătorești cu mine?

- Da, a răspuns ea, dacă mă iei.

-Dacă te *iau*? Chipul său angelic explodase de bucurie. *Bineînțeles* că te iau! Mary, draga mea... niciodată nu am îndrăznit să sper... S-a oprit la jumătatea propoziției, ca lovit de trăsnet. Dar... ce se va întâmpla cu Percy? Cum o să se simtă când o să afle? Mon *dieu,* Mary, o să fie distrus. O să creadă că l-am *trădat!*

Ea i-a pus o mână pe genunchiul sănătos.

- Nu, nu va crede asta. Va crede că *eu* l-am trădat, că te-am păcălit să te căsătorești cu mine ca să mă asigur că plantația va avea întotdeauna

sprijinul tău financiar. O să creadă asta pentru că știe că aș face orice pentru a salva Somerset. Asta a fost motivul pentru care ne-am certat.

- Dar, Mary, cum poți să-l lași să creadă asta despre tine când nu e adevărat?

-Fac asta ca să-l cruț de adevăratul motiv pentru care ne căsătorim. Dacă află că m-am căsătorit cu cel mai bun prieten al lui pentru Somerset, va suferi mult mai puțin. Sunt convinsă că și tu vezi lucrurile tot așa, Ollie.

Ollie a dat din cap ca și când în el ar fi bâzâit un roi de albine.

-Ah, Mary Lamb, vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau copilul. Vreau asta mai mult decât orice pe lume, dar să'l rănesc pe Percy...

Fără ezitare, Mary a îngenuncheat în fața leagănului. I-a luat amândouă mâinile în ale sale.

- Ascultă-mă, Ollie. Percy nu te va învinui niciodată că te-ai căsătorit cu mine. Știe ce simți pentru mine. Trebuie să-l lăsăm să creadă că mă căsătoresc cu tine pentru Somerset. E singura modalitate de a-ı scuti pe acest copil de scandal. Imaginează-ți ce stigmat ar fi pentru el dacă s-ar afla că e născut în afara căsătoriei... Ce ar face asta numelui Warwick, numelui meu, al copilului. Curând, tu pleci în Europa. Merg cu tine. Când ne întoarcem, copilul va fi suficient de mare cât să-i convingă pe toți că s-a născut cu câteva săptămâni mai târziu. Dacă aştept, nu voi mai avea avantajul ăsta.

- Dar Percy ne iubește atât de mult... Cum putem să-i facem asta?

Mary i-a cuprins fața cu mâinile și l-a privit fix în ochi.

-O să ne revanșăm față de el, Ollie. O să-l iubim ca întotdeauna, cu cea mai mare dragoste izvorâtă din prietenie.

- Dar... Acum că... v-ați cunoscut unul pe altul, cum o să rezistați să fiți despărțiți, Mary? N-aș putea să te împart, nici măcar cu Percy. Cum o să putem fi în continuare toți trei prieteni?

-Trebuie, dragul meu, a răspuns Mary, ridicându-se să-i sărute fruntea. De dragul tuturor celor pe care îi iubim: tatăl tău, Beatrice și Jeremy, Percy, copilul și...

227

Trandafiri

noi. Percy se va căsători, va avea propriii săi copii, iar timpul petrecut împreună va deveni o amintire îndepărtată pentru amândoi. Minciuna a ieşit cu abilitate din gura ei, însă Mary a continuat cu cea mai mare sinceritate: îţi voi fi credincioasă întotdeauna, Ollie. îţi promit asta.

Ollie a scos o batistă din buzunarul interior al costumului şi a dus-o la ochi.

- Nu-mi vine să cred, a spus el. Să mă gândesc că tu... te-ai căsători cu mine... Visul cel mai imposibil a devenit realitate. Singura umbră a fericirii mele este Percy... O să fie distrus... însă nu am ce să fac...

- Exact, a răspuns Mary şi s-a ridicat să se aşeze lângă el în leagăn. Avea să-i găsească şi lui un loc în inima ei. Mary abia se stăpânea să nu plângă. Lui nu îi vor lipsi niciodată afecţiunea, devotamentul şi respectul ei, însă în acel moment a simţit în ea o zvâcnire, ca şi când acea parte din ea care îi aparţinea singurului bărbat pe care ar putea să-l iubească vreodată se desprinsese să se ascundă într-un colţ îndepărtat şi ascuns al fiinţei ei, ca un animal căruia îi venise vremea să moară.

capitolul 30

S-au căsătorit o săptămână mai târziu, în salonul aranjat cu eleganţă al familiei DuMont, şi au plecat în aceeaşi seară în prima parte a călătoriei lor, către New York, de unde urmau să se îmbarce pe un vapor către Europa. Mary purta o cămaşă largă şi scurtă de satin alb, prima rochie de mireasă din Howbutker care devia de la tradiţionala rochie lungă cu trenă. Doar Abel, Jeremy şi Beatrice Warwick, Emmitt Waithes şi fiul lui, Charles, erau prezenţi. Emmitt a însoţit-o la altar. Ceremonia a fost condusă de un judecător de pace şi a fost urmată de o mică petrecere cu ceai, prăjituri şi punci condimentat cu un rom excelent de contrabandă.

228

Leiia 'Meacfiam

Anunţurile despre căsătoria celor doi au fost trimise după ce Mary şi Ollie erau plecaţi de mult din ţară. Celor din Howbutker li s-a spus că nunta a fost făcută în grabă deoarece luna de miere trebuia să coincidă cu călătoria de afaceri a juniorului DuMont în Europa. Ceea ce a stârnit

însă mirarea tuturor a fost căsătoria bruscă și neașteptată a lui Mary cu Ollie DuMont, când toată lumea era sigură că ea va deveni soția frumosului Percy Warwick. Alt motiv de mare mirare era plecarea fără precedent a lui Mary departe de Somerset, care rămânea astfel în grija supraveghetorului ei cel leneș. La micul dejun, la ceai sau la cină, s-a ajuns în unanimitate la concluzia că singurul motiv pentru care Mary s-a căsătorit cu Ollie atât de repede după grindină era ca să salveze plantația. Era o părere pe care Mary spera să o împărtășească și familia Warwick, ca să își aline astfel dezamăgirea provocată de faptul că nu se căsătorise cu fiul lor.

însă nu putea fi sigură. Se așteptase la o reacție vehementă de respingere din partea lui Beatrice, însă a primit în schimb o acceptare resemnată.

-Sigur nu vrei să aștepți până se întoarce Percy? a întrebat ea. O să fie foarte dezamăgit.

-Nu, Beatrice, a răspuns Mary. Atunci chiar va fi prea târziu.

Beatrice îi aruncase o privire lungă și disperată, iar Mary se tot întreba dacă nu cumva ghicise adevăratul motiv pentru care nunta nu putea fi întârziată. Doar Jeremy a rămas destul de rigid când Mary s-a ridicat în vârful picioarelor să-l sărute după ceremonie.

Imediat ce cuplul a ajuns la Paris și s-a cazat la hotelul Ritz, Ollie a dus-o pe Mary la un medic pentru o primă consultație. Medicul francez i-a spus că era prea devreme să estimeze data nașterii. După calculele ei, Mary se gândea că ar trebui să fie pe la sfârșitul lui aprilie. Când i-a menționat asta la următoarea întâlnire, el a dat din cap.

- Din câte îmi dau seama, copilul tău se va naște mai târziu. Diagnosticul meu fixează data cu cel puțin două, probabil trei săptămâni mai încolo.

- Poftim? Mary simțea cum se învârte camera. Adică... nu sunt atât de însărcinată cum am crezut?

Doctorul a zâmbit.

-Un mod foarte americănesc de-a o spune, dar da. A fost conceput mai târziu decât ai crezut, probabil cu puțin timp înainte să nu îți mai vină ciclul.

Simțea cum i se urcă fierea în gât. își amintea foarte bine momentul. Imaginile i-au revenit în minte cu o ascuțime atât de dureroasă, încât a trebuit să se sprijine ca să nu cadă. Se întâmplase în săptămâna de dinainte de primul cules, când sângele îi clocotea în vene la gândul că urma să poată pune bani în bancă, să plătească ipoteca și să-l reabiliteze pe tatăl său. Era prima zi în care se simțea bine de la sinuciderea mamei ei. Percy o aștepta deja la cabană, cu un șorț la brâu și cu o lingură în mână. Rânjetul lui prostesc se transformase în zâmbet înțelegător când văzuse dorința pe chipul ei. Lăsase lingura deoparte, îndepărtase oala de pe foc, își desfăcuse șorțul și se apropiase ea.

Mary simțea cum i se înmoaie genunchii, retrăind pasiunea lor din acea după-amiază, în care trupurile lor se uniseră, deveniseră unul singur, inseparabil, de neatins, sfânt, etern... ziua în care fusese conceput copilul lor. A alunecat în jos pe lângă perete și s-a ghemuit cu genunchii la piept. „Ah, dragul meu Percy, ce am făcut cu noi doi? Ce am făcut?“

Era albă ca varul și tremura când Ollie a venit să o ia. A dus-o înapoi la hotel, unde a rămas în pat două zile, mâncând pâine franțuzească și ciorbă, singurele alimente pe care le putea tolera organismul ei. (Refuzase cornurile.)

După două luni de la plecarea din Howbutker, Abel DuMont fuma trabuc la o mică petrecere la care era invitată și familia Warwick. Curând, avea să fie bunic, a anunțat el. Copilul urma să se nască în iulie 1921. Ollie dorea ca acel copil să vină pe lume în țara lor de origine, astfel că ei aveau să se întoarcă la Paris, urmând ca după naștere să revină acasă. De fapt, Matthew Toliver DuMont s-a născut în luna mai a acelui an. A fost nevoie de o recompensă serioasă oferită medicului care

a asistat nașterea pentru a le da un certificat pe care era scris că singurul copil care avea să se nască vreodată în familia lui Ollie DuMont a venit pe lume la două luni după adevărata dată a nașterii sale.

Ollie a cercetat cu mândrie și cu ușurare copilul adus să sugă la sânul mamei sale. In loc de părul blond de care amândoi se temuseră în liniște, buclele bebelușului erau la fel de negre ca ale lui Mary, ochii lui sugerând deja culoarea verde pe care urmau să o capete, in mijlocul

bărbiei mici se vedea o urmă de gropiță și toți cei care îi vedeau părul de pe frunte susțineau că „e ca al mamei lui“.

- Draga mea, ai un Toliver, a spus Ollie, cu chipul inundat de fericire.

A devenit imediat un soi de sclav al bebelușului și cu greu suporta să-l scape din ochi. într-o seară, când îl urmărea legănându-1 pe micuț, gângurind și mângâindu-1, sărutându-i capul mic și moale, Mary se întreba dacă el își dădea seama de ironia situației lui. își pierduse piciorul și abilitatea de a face copii ca să salveze viața prietenului său pentru femeia pe care el însuși ajunsese să o aibă, alături de copilul ei.

Plantația era în continuare o prioritate pentru Mary, îi trimitea săptămânal scrisori cu instrucțiuni lui Hoagy Carter. înainte să plece, încheiaseră o înțelegere. Dacă, la întoarcerea ei, Mary găsea plantația administrată cu grijă și cu eficiență, sub monitorizarea lui Emmitt Waithe, avea să-l lase să-și păstreze tot profitul din cultura lui de bumbac timp de trei ani. Dacă se întorcea și găsea dezastru, avea să-î gonească împreună cu familia luij fără să-i dea nimic.

într-o seară, în timp ce îl priveau pe Matthew dormind, Ollie a spus:

- Mary, încă mă întreb dacă nu cumva greșim ținând copilul doar pentru noi.

Speriată pentru o clipă, Mary l-a îndepărtat încet de coșuleț.

-Nu este nimic greșit să-l protejăm pe acest copil de greșelile pe care le-am făcut eu și Percy. Acum tu ești tatăl lui, și nu trebuie să te simți vinovat pentru

că ai impresia că i l-ai luat pe Matthew. Percy va avea mulți fii. Noi doi îl vom avea doar pe Matthew. Gân- dește-te cum s-ar simți Percy dacă ar ști că acest copil e al lui.

Atinsese coarda care trebuia. Ollie i-a luat mâna într-a lui.

-Nu vom mai deschide acest subiect. A fost doar un gând trecător.

în a doua lor excursie la Paris, la opt săptămâni după data anunțată a nașterii lui Matthew, l-au găsit pe Miles și au stabilit să se vadă. Ollie a lăsato pe Mary să se îmbrace pentru întâlnirea de la prânz și a coborât pentru că fusese chemat de portar. S-a întors cu două scrisori, una deja deschisă. Avea o expresie gravă întipărită pe chip.

- Sunt de la tatăl meu, a spus el. Ne-au urmărit prin Europa. E trimisă

cu patru luni în urmă.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat Mary.
- E vorba despre Percy. S-a... căsătorit.

Mary nu se ridicase încă de la măsuța de toaletă. Colierul pe care îl încheia i-a căzut din mâini pe tăblia mesei.

- Cu cine? a șoptit ea, privind împietrită în oglindă.
- Cu Lucy.

Sângele i-a dispărut de pe chip atât de repede, încât era sigură că avea să leșine.

- Lucy? Ai spus *Lucy*?
- Da. Lucy Gentry.
- Dumnezeule! *Lucy?* Mary a strâns masa și a izbucnit într-un râs scurt și isteric de deznădejde. Percy s-a căsătorit cu Lucy? Cum a putut? Cum a *putut?*
- Sunt sigur că Percy a spus același lucru despre tine, a subliniat Ollie, cu o încruntare dezaprobatoare.

A deschis a doua scrisoare, datată cu două luni mai târziu decât prima. După ce a citit-o atent, i-a întâlnit privirea în oglindă.

- Poate ar fi bine să te pregătești pentru alt șoc. Lucy este însărcinată. Ea și Percy așteaptă un copil în aprilie anul următor.

232

leita 'Meacdam

Când s-au întâlnit cu Miles mai târziu, Mary abia se putea concentra asupra conversației și nu prea se atingea de mâncare. Ollie vorbea cel mai mult. Marietta nu venise cu Miles. Nu se simțea bine, după cum a explicat el scurt, evitând să o privească pe Mary. Arăta mai rău decât înainte să plece din Howbutker. Tenul său era pământiu, iar dinții lui aveau culoarea tutunului. Fulgi de mătreață din părul său rar și uscat îi acopereau umerii costumului vechi.

Când Ollie s-a scuzat pentru a merge la toaletă, Miles și-a privit sora în ochi pentru prima dată.

-Am crezut întotdeauna că te vei căsători cu Percy, Mary.

- Ei bine, nu a fost așa.

Fratele ei a dat din cap.

- Tu și Ollie. Percy și Lucy. Acum nu are sens. Ce s-a întâmplat? Cum

nu a primit nici un răspuns, și-a dezvelit dinții stricați. Lasă-mă să ghicesc... După ce grindina a distrus plantația, ai văzut în Ollie o metodă sigură de a o salva. Știu ce părere are Percy despre plantație și nu cred_ că ți-ar fi dat vreun cent, dar s-ar fi căsătorit cu tine. Insă, pentru că tu ești o proastă, ai ales Somerset.

- Hai să schimbăm subiectul! a propus Mary cu jumătate de voce.

-Despre ce? Despre mama? In adâncul sufletului meu știu că nu a murit în somn, de infarct.

- Dacă ai fi fost acolo, ai fi văzut și singur.

Miles și-a trecut mâna osoasă prin păr, cu gestul familiar pe care Mary și-l amintea.

-Nu te acuz de nimic, Mary. Doar că nu pare stilul ei să se dea jos din patul în care a zăcut atâția ani ca să organizeze o petrecere de ziua ta.

- Și eu am crezut la fel, însă a făcut-o. Efortul a fost prea mare. Și sper să nu mă acuzi de nimic, Miles. Un frate care a fugit de lângă mama și sora care aveau nevoie de el nu prea e în poziția de a arăta cu degetul către alții și de a-i acuza că nu și-au îndeplinit obligațiile de familie.

Și-au dat toată silința, însă era clar că legătura de familie fusese ruptă. Miles era un străin pentru ea, iar Mary își dorea să nu fi încercat să-l găsească. Era imaginea perfectă a propriului eșec. Nu era imaginea pe care își dorise să o poarte cu ea acasă, probabil ultima a fratelui ei. Politețea și ultima fărâmă rămasă din dragostea pentru fratele ei au făcut-o să-l invite pe Miles la hotelul lor, să-și vadă nepotul. Cu toate acestea, spera să primească un refuz.

Ollie se întorcea de la toaletă. Văzându-și cumnatul îndreptându-se spre ei cu ajutorul cârjelor, Miles i-a spus lui Mary:

- Să fii bună cu Ollie, surioară. Omul ăsta e pâinea lui Dumnezeu. Nu vei găsi pe cineva mai bun. Sper să apreciezi asta.

-Apreciez, a răspuns Mary.

Miles nu a acceptat invitația de a-și vedea nepotul, iar familia DuMont a părăsit Europa fără să-l mai reîntâlnească pe Miles și cu altă ocazie. Au traversat oceanul într-o săptămână, ajungând la timp pentru ultima recoltă de la Somerset. Era sfârșit de septembrie. Fiul lor avea aproape cinci luni, însă nici unul dintre cei care l-au văzut pe copilaș la întoarcere

nu a pus la îndoială afirmația părinților săi cum că micuțul avea cu opt săptămâni mai puțin.

Pe verandă, Mary Toliver DuMont a deschis ochii. Soarele trecuse dincolo de acoperiș, iar căldura se mai potolise. Fusta costumului ei verde era umedă și mototolită. Preț de o clipă, nu și-a dat seama unde se afla sau în ce an. Pe masa de lângă ea erau o frapieră și o sticlă aproape goală de Taittinger's în gheața topită. Paharul cu urme de ruj îi spunea că băuse - singură.

O mie nouă sute optzeci și cinci, și-a amintit ea. Era august 1985. Stătea pe veranda din fața casei ei și își aducea aminte de trecut.

Făcuse o călătorie lungă în timp. Doar amintirea nașterii fiului ei o adusese înapoi în prezent; asta și o senzație ciudată pe care o simțea pe șira spinării. Călătoria cu covorul magic se încheiase. Voia să coboare.

234

LeiCa Meacfiam

Simțea o înțepătură dureroasă sub stern, însă așa i se întâmpla tot timpul când se gândea la Matthew. Fusese o proastă neștiutoare că nu-și dăduse seama când fusese conceput. Fetele știau prea puțin despre corpul lor în acea perioadă, mai ales cele fără mamă, iar ea se putea considera orfană de mult timp.

Dacă ar fi știut... tare diferită ar fi fost călătoria ei în timp! Și viețile lor le-ar fi fost foarte diferite. Percy ajunsese acasă a doua zi după ce ea și Ollie plecaseră. Dacă ar fi sunat să-și anunțe părinții că era pe drum, Mary ar fi anulat nunta, iar ea și Percy ar fi avut timp să îndrepte lucrurile. Dacă nu s-ar fi oprit la cabană în acea după-amiază, aprinsă de dorința de a-i simți trupul lipit de al ei, să-i simtă gura și mâinile... Dacă Percy ar fi acceptat să semneze documentul, cum îi ceruse ea... Nu ar fi pierdut nimic. Anul următor adusese o recoltă bogată, care îi permisese să scoată Fair Acres de sub ipotecă. Apoi, în celălalt an, plătise toată ipoteca, iar plantația deyenise a ei.

însă, desigur, nu fusese vorba despre bani. înțelese- seră amândoi asta.

Faptul că toată lumea crezuse că se căsătorise cu Ollie pentru a salva Somerset fusese o acoperire reușită. Toată lumea se așteptase să devină marioneta lui Mary, însă el îi surprinsese. Ollie nu era marioneta nimănui, în ciuda amabilității sale și a dorinței de a se face plăcut.

' Au avut o căsnicie frumoasă, bazată pe respect, umor, înțelegere și sprijin. Ea i-a rămas credincioasă, chiar și după moartea lui, când ea și Percy puteau fi împreună, însă atunci, firește, era prea târziu.

Mary a dat din cap cu tristețe. Atât de mulți de *dacă,* iar consecințele faptelor lor îi afectaseră pe toți. Pe Percy și pe Lucy. Pe Matthew și pe fiul lui Percy, Wyatt. Pe Miles și pe mama lui și-a lui Mary. Pe William și pe Alice. Și pe Mary Toliver DuMont. Cu toții secătuiți de Somerset.

Și totuși, exista o viață pe care avea să o salveze de blestemul Toliver, una care urma să fie scutită de regretele pe care Mary le lua în mormânt cu ea. Avusese nevoie de mult timp pentru a-și da seama ce trebuia

făcut, însă înțelesese și o făcuse înainte să fie prea târziu. A doua zi avea să zboare la Lubbock să-i spună lui Rachel adevărata istorie a familiei Toliver, poveștile pe care Amos nu le citise niciodată, avea să-i dezvăluie adevăruri pe care minciunile le ascunseseră în toți acești ani. Avea s-o facă pe Rachel să înțeleagă că începea să comită aceleași greșeli, să urmeze aceeaşi cale, sacrifi- cându-se la fel ca Mary pe altarul Toliver. Și pentru ce? Citise cândva: „Nu pământul e important, ci lecțiile pe care le înveți de la pământ". Râsese de acea idee, însă acum înțelegea. Somerset fusese un profesor bun, însă ea nu ascultase. Avea să o facă pe Rachel să asculte, și poate ea reușea să învețe ceva.

Insă, înainte de toate, mai trebuia să aibă grijă de un ultim lucru, după care putea să plece împăcată de pe acest pământ. Trebuia să meargă în mansardă, la valiza de armată a lui Ollie. Apoi avea să coboare și să guste din cina delicioasă pregătită de Sassie. Dar nu îi era deloc foame, ci doar greață. Durerea îi persista sub stern și îi urca înspre cap. Slavă Domnului că venea Sassie!

S-a ridicat clătinându-se.

- *Doamnă Mary! Doamnă Mary!* auzea din depărtare, în timp ce altă durere, foarte ascuțită, îi paraliza maxilarul. A apucat balustrada verandei.

- *Nu!* a șoptit ea, înțelegând ce se întâmpla. Trebuie să ajung în mansardă, Sassie. Trebuie să...

însă picioarele au lăsat-o și, preț de câteva secunde, în vreme ce se

străduia să rămână lucidă, a avut impresia că vede un chip familiar conturându-se în ceața cenușie ce o învăluia. „Ollie!" și-a zis ea, însă a observat că se conturau trăsăturile lui Rachel... frumoasă, furioasă și neiertătoare.

- *Rachel!* a strigat ea, însă viziunea a dispărut în ceața întunecată, iar ea a simțit cum săgețile pe care le aruncase se întorceau spre ea.

Partea a doua

capitolul 31

Cu servieta în mână, Amos potrivea termostatul din birou și se pregătea să plece, când a auzit telefonul sunând. „Las robotul să preia apelul", se gândea el. Nu avea dispoziția necesară pentru o conversație și, în plus, era ușor amețit.

-Amos, dacă ești acolo, răspunde, l-a auzit el pe Percy.

A ridicat imediat receptorul.

- Percy? Sunt aici. Cu ce te pot ajuta? A urmat o pauză care i-a strâns inima. Ce e? Ce s-a întâmplat?
- E vorba despre Mary. A făcut... infarct.

S-a întors către birou, căutându-și scaunul.

- Cât de rău e?

-A murit, Amos. Chiar pe verandă, cu puțin timp în urmă. Sassie l-a trimis pe Henry la noi. Matt e aici, însă am crezut că eu trebuie să fiu cel care îți spune...

S-a oprit cu un oftat sugrumat.

Amos și-a dus mâna la frunte. Dumnezeule! Mary moartă? Era imposibil! Dumnezeule, cum rămânea cu Rachel? Acum nu avea să mai afle niciodată motivul pentru care Mary scrisese anexa.

-Amos?

-Vin imediat, Percy. Ești la Warwick Hall?

-Da. Cei de la ambulanță tocmai au dus trupul la morgă. Nu se va face însă autopsie. Cauza morții e clară. Va trebui să-i spui lui Rachel.

Disperarea lui Amos s-a adâncit.

- O s-o sun de la tine.

Când a intrat cu BMW-ul ei verde-închis în spațiul rezervat din parcarea Fermelor Toliver, Rachel l-a zărit stând la umbră pe cel care de

opt ani îi era ajutor indispensabil. Părea să o aștepte. Stabiliseră ca el să preia un compresor în sectorul sudic cât timp ea era la o întâlnire

de afaceri. Brusc, o încercă un sentiment ciudat de neliniște. Reprezentantul din New York al fabricilor de textile cu care Fermele Toliver făcuseră afaceri ani de zile apăruse la întâlnire fără contract. Din politețe pentru lunga lor colaborare, venise să își ceară scuze, fără a-i oferi însă și vreo explicație.

- Ce s-a întâmplat, Ron? a întrebat ea după ce a ieșit din mașină, căci și-a dat seama imediat că era ceva în neregulă din felul în care bărbatul se ridicase de pe scaun, își pusese pălăria de paie și își băgase mâinile în buzunarele blugilor.

- Poate că nu e nimic, a spus el, cu accentul său tipic din vestul Texasului, însă, când am venit după factură, am preluat un apel de la Amos Hines. Părea agitat. Sună-l cât de repede poți. Am zis că mai bine rămân pe-aici... în caz că sunt vești proaste. Dam rugat pe Buster să se ocupe de livrare.

I-a strâns brațul în timp ce a trecut în grabă pe lân- gâ el.

- Amos e la birou?

- Nu, este acasă la cineva pe nume Percy Warwick. Numărul e pe birou.

Rachel și-a aruncat geanta și a luat receptorul, speriată de posibilitatea să i se fi întâmplat ceva lui Percy. Dacă așa stăteau lucrurile, avea să zboare imediat pentru a fi alături de mătușa ei. Mătușa Mary nu s-ar putea obișnui să trăiască fără Percy.

Amos a răspuns la telefon înainte ca acesta să sune de două ori.

- Rachel?

-Sunt aici, Amos. Ce s-a întâmplat? Și-a fixat ochii în ai lui Ron și și-a ținut respirația, așteptând impactul răspunsului lui Amos.

- Rachel, mi-e teamă... că am vești proaste. E vorba despre Mary. A murit cu câteva ore în urmă. Infarct.

A fost ca și când cineva ar fi împușcat-o în piept. Simțea șocul care o amorțea, apoi cum durerea se răspândea la fel de lent cum se scurge sângele dintr-o rană superficială. Ron i-a prins brațul și a ajutat-o să se

așeze pe scaunul de la birou.

-Ah, Amos...

- Draga mea, nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare.

A simțit vocea lui sugrumată de durere și a încercat să se stăpânească. Unde era?

-Unde s-a întâmplat?

-Pe veranda ei, în jurul orei unu. Venise din oraș și stătea pe unul dintre fotoliile de pe terasă. Sassie a găsit-o în timp ce... murea. A mai trăit doar un minut după aceea.

Rachel a închis ochii și și-a imaginat scena. Abia venită din oraș, probabil îmbrăcată impecabil, minunata ei mătușă murise pe propria verandă, privind pentru ultima oară strada pe care locuise o viață întreagă. Acela era locul în care preferase să-și dea ultima suflare.

-A... spus ceva?

- Din ce povestește Sassie, a... spus că trebuia să ajungă în mansardă. Mai devreme, îl trimisese pe Henry să descuie o valiză anume. Probabil că se afla acolo ceva ce-și dorea ea. A mai... strigat numele tău, Rachel... înainte să moară.

Lacrimile au început să curgă de sub pleoapele strânse. Fără să scoată o vorbă, Ron a adus o cutie de șervețele de pe măsuța de cafea și i le-a lăsat la îndemână.

-Dragul meu copil, a spus Amos. E cineva lângă tine?

Rachel și-a dus batista la ochii umezi, știind că o întrebase asta din cauza relațiilor reci pe care le avea cu familia ei, care sigur nu avea să-i ofere vreo alinare.

- Da, sunt aici asistentul meu și secretara, Danielle. O să fiu bine. Sunt bucuroasă că tu și Matt sunteți alături de Percy. El cum se simte?

-Nu a primit prea bine vestea, după cum îți imaginezi. Matt l-a trimis sus să se odihnească. îți trimite dragostea lui, iar Matt mi-a spus să-ți transmit că e la dispoziția ta când vii în Howbutker.

Matt... Numele lui a stârnit în ea fiorul unei amintiri plăcute. Nu îl mai văzuse din adolescență, când plânsese pe umărul lui.

- Spune-i că accept cu mare drag, a răspuns ea. Dar tu, Amos? Tu

cum te simți?

242

Leifa 'Meacfam

A urmat un moment de tăcere, în timp ce el părea să caute cuvântul potrivit.

- Sunt... distrus, copilă... Mai ales când mă gândesc la tine.

„Ce om bun și iubitor e Amos“, se gândea ea, înghi- țindu-și lacrimile.

- O să fiu bine, a spus Rachel. Nu e nevoie decât de timp. Mătușa Mary spunea că singurul lucru la care e bun timpul e că ne ajută să depășim momentele rele.

- Da, să sperăm că își va face datoria și acum, a continuat el, dregându-și zgomotos vocea, ca și când în gâtul său s-ar fi aflat un obstacol. Ai idee când ajungi? întreb pentru că pot să fac anumite aranjamente preliminare pentru tine... să stabilesc întâlniri cu cei de la pompele funebre și cu florarul și altele asemenea. Avionul e alimentat și gata de decolare. Mary plănuise să vină să te vadă mâine.

Surprinderea i-a oprit o clipă lacrimile.

- Nu știam.

-Atunci mă tem că a murit înainte să te anunțe, însă știu că plănuia să vină să te vadă. Mi-a spus la birou azi-dimineață când a venit... în vizită.

-Ai văzut-o azi? Ce norocos ești că ai avut ocazia s-o mai vezi pentru ultima oară, Amos. Aș fi vrut să fi ajuns aici. Ți-a spus de ce voia să vină? Nu-i stă... stătea în fire să-mi facă surprize.

-Avea legătură cu... modificări recente, cred. Singurul lucru de care părea foarte sigură a fost că te iubește.

Rachel a închis din nou ochii. Nici asta nu-i stătea mătușii ei în fire. Oare știa că e foarte bolnavă?

-Ți-a spus că avea probleme cu inima? a întrebat ea.

-Nu, nu mi-a zis niciodată că ar avea probleme cu inima. Asta ne-a surprins pe toți. Acum, revenind la sosirea ta...

- O să încerc să ajung cel târziu la zece mâine-dimi- neață, a răspuns ea, și aș aprecia dacă ai stabili acele întâlniri. Nu știu dacă o să reușesc să-mi conving mama și fratele să vină cu mine și cu tata, dar spune-i lui Sassie să pregătească totuși o cameră de oaspeți în plus.

A urmat o altă pauză, ca și când Amos se gândea atent la ce urma să spună.

- îți sugerez să îl convingi măcar pe Jimmy să vină cu tatăl tău. Sunt sigur că Mary ar fi vrut ca amândoi să fie aici la citirea testamentului, ca să audă... ultimele ei cuvinte la adresa lor.

- O să văd ce pot face a spus ea, sperând ca fraza lui Amos so convingă și pe mama ei să îi însoțească. Testamentul mătușii Mary fusese sursa tuturor problemelor dintre ei. Rachel auzea cuvintele mamei ei: „Nu te voi ierta niciodată, Rachel Toliver, dacă mătușa ta îți lasă totul ție și nimic pentru tatăl și fratele tău!“

-Atunci ne vedem mâine, Rachel, a zis Amos. Anun- ță-mă ora exactă și vin la aeroport să vă iau.

Rachel a pus încet receptorul în furcă, simțind că mai era ceva care-ı neliniștea pe Amos în afară de moartea mătușii Mary. Era o senzație asemănătoare bâzâitului din umbra unui sunet mai puternic. Era a doua oară în acea zi când simțea că mai era ceva în neregulă, de care ea nu știa.

- Mătușa ta nu mai e printre noi? a întrebat Ron încet, luând o batistă din buzunarul de la spate ca să-și șteargă ochii.

își scosese pălăria și se așezase în celălalt capăt al încăperii.

- Da, Ron, s-a dus. Infarct, la ora unu. Va trebui să te ocupi tu de tot pe aici.

- Cu mare drag, deși îmi pare rău că trebuie să fie din asemenea motive. O să ne fie dor de ea, așa cum ne va fi dor și de tine.

Ochii ei s-au umplut din nou de lacrimi.

- Spune-i tu lui Danielle, da? O să plec în câteva minute. Trebuie să-mi anunț părinții.

După ce ușa s-a închis, Rachel a rămas pe scaun nemișcată timp de câteva minute, ascultând tăcerea stranie care se așternuse în încăpere. „Liniștea scoate un sunet ca un bâzâit atunci când cineva iubit moare“, se gândea ea, „la fel ca o muscă într-o cameră goală.“ S-a ridicat și s-a dus la fereastră, să privească soarele, înainte să ia receptorul. Cândva, numărul pe care urma să-l formeze

reprezenta pentru ea cel mai primitor loc de pe pământ, un cordon ombilical către acceptare, înțelegere și dragoste. Insă asta se întâmpla înainte ca mătușa Mary să apară în viața ei. Era înainte de Somerset.

capitolul 32

- Bunicule?

Matt a ciocănit ușor la ușa salonului bunicului său și a vorbit încet, ca să nu-1 trezească în cazul în care ar fi adormit în scaun.

- Intră, fiule. Sunt treaz.

Matt a intrat și și-a găsit bunicul aplecat în față în fotoliu, arătând ca și cum nimic nu l-ar fi putut face să se simtă mai bine. Chipul său părea netulburat, însă ochii lui roșii și pungile de sub ei trădau o pierdere mult mai mare decât a unei vechi prietene și vecine. Lui Matt îi bătea inima cu putere, așa cum se întâmpla întotdeauna când conștientiza faptul că bunicul lui nu mai avea mult de trăit. Și-a tras un scaun.

-Rachel tocmai l-a sunat pe Amos. I-am spus lui Savannah să-i ducă prânzul, însă Amos nu a mâncat.

-Johnnie Walker Red, după cum miroase, a spus Percy. Nu-i stă în fire lui Amos.

- Poate a tras o dușcă după ce l-ai sunat tu. La fel ca mine, a întâlnit-o pe Mary cu doar câteva ore înainte să moară. Se vede că suferă.

- O să fie o mare pierdere pentru el. Au fost prieteni foarte buni. Amos chiar era un pic îndrăgostit de ea la început, când a venit în Howbutker. Atunci era foarte tânăr. Chiar dacă Mary și-a dat seama, nu l-a încurajat niciodată. Dumnezeule, ce bărbat nu era un pic îndrăgostit de Mary?

Matt nu s-a abținut să întrebe:

- Și tu ai fost?

Percy și-a ridicat sprâncenele către el, două linii întunecate și expresive deasupra unor ochi cenușii care fuseseră cândva limpezi și vioi.

- Ce te face să întrebi asta?

Matt și-a dus mâna la ureche, un semn că ar fi preferat să nu fi vorbit. Și totuși, dacă asta îl făcea să se simtă mai bine pe Percy, ce avea de

pierdut dacă-i spunea de scăparea lui Mary?

- După cum ți-am zis, am văzut-o pe Mary stând sub ulmul bătrân de lângă statuia Sfântului Francise. Ce nu ți-am spus e că părea confuză și vorbea singură.

- Da? O lumină licărea din spatele ochilor săi roșii. Și ce spunea?

- Ei bine... A cercetat o clipă privirea atentă a bunicului său. A crezut că eu eram tu. Părea să se fi întors în timp și retrăia o întâmplare din trecut. Când am strigat-o, s-a întors și a spus...

Matt simțea tensiunea bruscă a bunicului său.

- Continuă, fiule! A spus...?

-A spus: „Percy, dragostea mea, chiar trebuia să-mi bei tot sucul? Știi, chiar îl voiam în ziua aia, așa cum te voiam și pe tine." Am reprodus cuvânt cu cuvânt, bunicule. Sper că nu scot la suprafață amintiri vechi care ar fi mai bine să rămână îngropate.

- Nu, nu faci asta. Altceva?

- Da. Matt începuse să se agite. A spus: „Eram prea tânără, prea prostuță și prea Toliver. Dacă n-aș fi fost atât de prostuță...11 Atunci i-am zis cine sunt de fapt. A făcut o pauză ca să urmărească reacția lui Percy. De aceea am întrebat dacă și tu ai fost îndrăgostit de ea cândva.

Percy a scos un chicotit iritat.

- îndrăgostit de ea *cândva*? Și-a oprit privirea pe noptiera pe care se aflau fotografii de familie. Majoritatea erau cu Matt în echipament sportiv și una cu el bebeluș în brațele mamei sale, însă în față, în centru, se afla fotografia oficială a tatălui său în uniforma Marinei Statelor Unite, cu partea stângă a jachetei acoperită de medalii și de decorații de război. Matt nu își dădea seama dacă ochii lui Percy se opriseră pe portrete sau pe acuarela ștearsă - un cadou de la tatăl său - care umplea spațiul de deasupra. Cu vocea aspră, a spus:

Leifa 'Meacfiam

-Era în iulie 1914, la ceremonia de inaugurare a tribunalului. Acolo se întorsese Mary în timp când ai găsit-o. Avea paisprezece ani, iar eu - nouăsprezece. Purta o rochie albă legată cu un cordon verde. Eu eram deja îndrăgostit de ea și voiam să mă căsătoresc cu ea, însă ea nu știa.

-Să fiu al naibii! Matt era surprins. Ea a știut *vreodată*?

- Da, a răspuns Percy, a ştiut.

-Atunci, ce s-a întâmplat? De ce nu v-aţi căsătorit? Aluzia lui era clară: bunicul său ar fi fost mult mai fericit dacă s-ar fi căsătorit cu Mary Toliver decât a fost vreodată cu Lucy Gentry.

- S-a întâmplat Somerset, a răspuns Percy, ffecându-şi degetele mâinii drepte, un obicei pe care îl avea de câte ori era adâncit în gânduri, după cum observase Matt.

-Vrei să vorbeşti despre asta? a întrebat el. Acel Johnnie Walker Red nu pare o idee prea rea.

Percy a dat din cap.

- Din păcate, nu ajută la nimic. Şi nu, nu vreau să vorbesc despre asta. S-a terminat tot... ce ar fi putut fi.

-Bunicule... Sufletul îi era plin de compasiune pentru bunicul său, legat toţi aceşti ani de o femeie pe care nu o iubise. îmi frângi inima. Gabby a ştiut vreodată de tine şi de Mary?

- Da, a ştiut, însă ce a fost între mine şi Mary s-a petrecut înainte de-a mă căsători cu bunica ta, şi după aceea nu a mai fost niciodată vorba despre mine şi Mary.

-Ai... iubit-o şi după ce te-ai căsătorit cu Gabby?

Percy continua să-şi frece mâinile.

-Am iubit-o toată viaţa ei, încă din clipa în care s-a născut.

„Dumnezeule", se gândea Matt. „Optzeci şi cinci de ani..." S-a lăsat liniştea, în timp ce Percy îşi masa mâinile.

- Ollie a ştiut? a întrebat el.

- întotdeauna.

Uimit, Matt a inspirat adânc, trist până-n măduva oaselor.

-Mary a fost motivul pentru care te-a părăsit Gabby?

- Ea a fost unul dintre motive, însă bunica ta a avut şi alte nemulţumiri.

Percy s-a foit în scaun ca şi când nu s-ar fi simţit confortabil.

-Acum totul e de domeniul trecutului, a spus el.

Un trecut pe care nu era dornic să-l rememoreze, îşi dădea Matt seama. Şi totuşi, nu avea de gând să-l lase să scape atât de uşor, acum că aflase un asemenea secret.

-Aș vrea să îmi povestești într-o zi, bunicule. Aș vrea să umpli spațiile goale ale familiei noastre... cât încă mai e timp.

Percy i-a aruncat o privire surprinsă.

-Asta crezi tu despre... anumite perioade din istoria fa- miliei noastre? Că sunt spații goale? înțeleg că ești curios, însă sunt lucruri din trecut care nu te privesc deloc.

- De ce nu ai divorțat de Gabby?

-Și asta e o parte a trecutului care nu te privește. I-a aruncat acel zâmbet tipic cu care își dezarma oponentul. Poate ar trebui să cobori să vezi ce face Amos. Sigur este chiar și mai supărat acum după ce i-a dat lui Rachel vestea despre moartea lui Mary. Cel puțin o să fie consolat la gândul că vine în sfârșit să locuiască în Howbutker. O adoră pe fată.

Matt i-a acceptat în tăcere refuzul. A presupus că nu avea să afle niciodată de ce bunicul său rămăsese implicat într-o căsătorie de complezență, când se vedea clar că fusese făcut pentru casă și familie, pentru grija devotată a unei soții. Și totuși, simțea o invidie ciudată. Oare cum e să iubești o femeie așa cum o făcuse el... atât de mult timp... și să nu dorești niciodată pe altcineva? Din acel punct de vedere, fusese un bărbat norocos.

- Și eu sunt fericit că Rachel vine să locuiască aici, a spus el, ridicându-se. A venit vremea să ne cunoaștem mai bine.

Percy i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

-Eu nu mi-aș face speranțe în privința ei, Matt. Se aseamănă tinerei Mary din mai multe puncte de vedere decât aspectul fizic, și crede-mă că ele nu se potrivesc cu familia Warwick.

Matt s-a holbat la bunicul său.

-Asta pare unul dintre acele spații goale de care am vorbit, iar dacă Rachel este la fel de încântătoare

Leifa Meacfiam

ca atunci când am văzuto, e greu pentru un bărbat să nu-și facă speranțe.

Chipul lui Percy era serios.

- Să spunem că, în cazul lui Rachel, așchia a căzut direct lângă trunchi, și nu aș vrea să repeți povestea mea.

Matt l-a lovit ușor cu pumnul în umăr.

- Până nu îmi spui de ce trebuie să mă feresc, trebuie să-mi încerc norocul, nu-i așa?

Percy asculta cum pașii lui Matt se pierdeau pe coridor. Era un tânăr foarte încrezător. Nu avea nici cea mai vagă idee în ce se băga, dacă, într-adevăr, istoria era atât de nedreaptă încât să se repete. Percy n-ar fi fost atât de îngrijorat pentru el dacă nu i-ar fi semănat atât de mult - incapabil să reziste tentației unei provocări, emoției vânătorii, apoi, după ce capcana era întinsă...

S-a ridicat încet și a ieșit pe terasă. După-amiaza era la fel de fierbinte ca în 1914, iar el își amintea perfect de acel suc cu gheață și de mândria cu care îl refuzase Mary. își amintea totul despre Mary, gustul ei, mirosul ei... chiar și acum.

Și-a tras șezlongul sub umbra acoperișului și s-a întins. Singura modalitate de a-1 pregăti pe Matt pentru a-i face față lui Rachel era să umple acele spații despre care vorbise el, ceea ce n-ar face niciodată. Dar, dacă ar trebui să vorbească vreodată despre felul în care și-a luat gândul de la fericire, de unde ar începe? Probabil ar alege ziua cea mai dureroasă a vieții lui, dimineața în care s-a întors din Canada și a aflat că Mary se căsătorise cu Ollie...

Povestea lui Percy

capitolul 33

Howbutker, octombrie 1920

Trenul a intrat în gară cu întârziere. Percy dormise foarte puțin în călătoria de o săptămână din Ontario,

***fwndafiri**

trezindu-se înainte de răsărit ca să fumeze pe peron, rămânând treaz până după miezul nopții în vagonul-res- taurant unde băuse un ocean de cafea și blestemându-se pentru cât de prost fusese. Ar fi trebuit să-și anunțe părinții că se întorcea, însă mama lui i-ar fi spus lui Mary, iar el nu era sigur de reacția ei, după felul în care se despărțiseră. Plănuia să o ia prin surprindere, să o strângă în brațe, să o sărute în timp ce se trezea și să-i spună că nu-1 interesa obsesia ei pentru Somerset; voia doar să se căsătorească cu ea și să trăiască împreună pentru totdeauna.

însă, cu o noapte în urmă, dormise buștean până după micul dejun și aproape pierduse priveliștea oferită de renumitele păduri de pin din acea zonă a Texarkanei. Se trezise amețit și își trăsese iute pantalonii și cămașa, făcându-și loc până în spatele trenului. Apucase balustrada, lăsând vântul să-i umfle cămașa încheiată doar pe jumătate, și trăgea în piept aerul înțepător, tipic pentru toamna din estul Texasului. Stătea acolo, amintindu-și de ziua în care el și băieții reveniseră din Franța. Știa că nu avea să uite niciodată imaginea lui Mary pe peron, distantă chiar și în mijlocul mulțimii, cu hainele demodate, cu chipul prea tensionat, însă, Dumnezeule, atât de frumoasă... Mary a lui. „Aproape am ajuns... aproape am ajuns... aproape am ajuns..." cântau roțile, iar el credea în ritmul lor cadențat.

Da, Dumnezeule, aproape ajunsese, aproape ajunsese acasă, în brațele lui Mary, de unde nu ar fi trebuit să plece niciodată. Fugise rănit, furios și hotărât să o uite. Nu fusese niciodată al doilea la nimic și pentru nimeni, și cu atât mai mult nu avea de gând să fie al doilea în inima soției lui. Voia să fie primul sau deloc.

Frigul din Munții Stâncoși Canadieni îi distrusese aroganța. Izolarea îi lecuise mândria. Noaptea, în timp ce stătea întins în tabără, ascultând poveștile despre femei pe care le spuneau oamenii săi, simțind - dincolo de lăudăroșenie - melancolia, amărăciunea și singurătatea, avea senzația că ajunsese la o prăpastie adâncă și înghețată din el pe care doar Mary o putea readuce la viață. Ziua, în timp ce tăia cu fierăstrăul, încărca

£dCa 'Meacfam

trunchiuri și se urca în copaci a căror înălțime se pierdea în nori, în el creștea nevoia de ea, mai mistuitoare decât orice foame, esențială ca aerul, ca apa sau ca hrana.

După două luni, a cedat. Avea aproape douăzeci și șase de ani. Tânjea după o soție, un cămin și copii... După Mary. O dorea la distanță de o bătaie de inimă în patul lui, să-i stea alături la masă, să o vadă pe scaunul de lângă el seara. Putea să învețe să fie și vioara a doua. Important era să fie în trupă.

S-a dus iar pe coridor. In cincisprezece minute, trenul intra în Howbutker. Se simțea fericit că nu le spusese părinților lui nimic despre

sosirea sa. Era liber să o vadă întâi pe Mary. Azi era ziua în care mama lui juca bridge la club, iar tatăl său era la birou. Avea să ia un taxi, apoi mergea să-şi ridice maşina. Dacă nu o găsea pe Mary acasă, intenţiona să se ducă direct la plantaţie, apoi, când îi vedea pe părinţii lui, avea să le spună că o ceruse de soţie.

Pe coridor l-a întâlnit pe tânărul hamal de culoare din Howbutker, care-l cunoştea.

- Domnule Percy, aţi ratat micul dejun de dimineaţă. Vreţi să vă fac rost de o îmbucătură?

- Nu, mulţumesc, Titus. Ajungem în câteva minute, şi ştiu unde pot să mănânc cel mai bun mic dejun de pe malul ăsta de Sabine.

- Unde, domnule?

- La Sassie, în Howbutker.

Titus a dat din cap.

-Adică acasă la domnişoara Mary Toliver, bănuiesc. Sau ar trebui să-i spun doamna Ollie DuMont acum!? A zâmbit, fericit să dea acea informaţie, în timp ce licărirea lămpii de pe coridor îi scotea în evidenţă dinţii laţi.

Percy a simţit cum îi scade brusc tensiunea şi s-a întins să apuce balustrada din spatele lui.

-Titus, ce-ai spus?

- Da. Abia acum ajungeţi acasă, şi ei tocmai au plecat, dar credeam că ştiţi de nuntă. Totuşi, nu a fost o nuntă mare. Domnişoara Mary şi domnul Ollie s-au căsătorit în grabă, pentru că el pleca la Paris pentru o vreme. E o călătorie care are legătură cu magazinul tatălui

său. Sunt plecaţi întro călătorie care îmbină afacerile cu plăcerea.

Percy a simţit din nou acea linişte supremă care se aştemea în tranşee când în preajmă ateriza o bombă. Timp de câteva clipe încremenite, când totul se înnegrea în faţa lui, a văzut buzele lui Titus mişcându-se, însă nu auzea absolut nimic.

- Domnule Percy, sunteţi bine? a întrebat Titus, mişcând mâna în faţa privirii îngheţate a lui Percy.

Buzle lui Percy s-au mişcat greoi.

- De unde ştii toate astea?

- Pentru că era în ziar. Apărea chiar și o poză cu cei doi proaspăt căsătoriți. Domnișoara Mary era îmbrăcată în rochie albă, iar domnul Ollie - într-unul dintre costumele sale elegante. Domnule Percy, nu vă supărați că vă spun, însă nu arătați prea bine. Sigur nu vreți să vă aduc ceva de mâncare?

-Nu, nu, Titus. Cum arătau? în poză?

-Domnul Ollie avea privirea pe care o au mirii. Are un singur picior, însă asta nu l-a oprit să se uite la domnișoara Mary așa cum doar un bărbat o poate face... S-a oprit, stânjenit. Adică... vreau să spun...

-Știu ce vrei să spui. Continuă! Și domnișoara Mary?

-Hm, domnișoara Mary nu părea la fel de veselă. Dar cred că așa se întâmplă cu toate femeile când se căsătoresc... Din nou, hamalul părea stânjenit. Adică, mă refer la toate pregătirile făcute de domnișoara Mary pentru nuntă, apoi să împacheteze pentru o călătorie lungă în Europa. E de ajuns cât să stoarcă de vlagă pe oricine... Titus s-a oprit. Domnule Percy, v-ar prinde bine o ceașcă de cafea. Vin imediat.

Percy s-a rezemat cu toată greutatea de peretele coridorului. Nu era posibil. Visa. Mary nu putea, nu s-ar fi căsătorit cu altcineva decât cu el. Erau făcuți unul pentru altul. Erau o singură ființă. Titus se înșela. S-a sprijinit de balustradă până când a ajuns la adăpostul compartimentului său. S-a așezat, cuprins de o deznădejde fără margini, când l-a auzit pe hamal la ușă. S-a dus până la spălător și și-a încheiat cămașa.

252

Leîfa 'Meacfiam

- Intră, a spus el. Nu se recunoștea. Gura lui era doar o linie lipsită de culoare. In cinci minute, îmbătrânise cu zece ani. Lasă cafeaua aici, Titus. Bacșișul tău este pe noptieră.

-Atunci iau o monedă, domnule Percy. Bine ați venit acasă!

„Trebuie să fie o greșeală", își repeta el. însă mintea lui îl obliga să admită ceea ce inima lui nu voia să accepte. Nu era nici o greșeală. Mary se căsătorise cu Ollie ca să salveze Somerset, după ce el o respinsese și își desăvârșise prostia fugind în Stâncoșii Canadieni fără să spună nimănui. însă cum putuse să-i facă asta lui, lor... să se căsătorească fix cu cel mai bun prieten al său, cu un bărbat pe care nu îl iubea și nu avea să-l iubească vreodată așa cum îl iubea pe el... așa cum merita Ollie să fie

iubit?

A lovit cu pumnul în peretele de lângă oglindă, apoi s-a trântit în pat. Furia pe care o avea față de el și față de Mary îl copleșea. Și-a terminat călătoria spre Howbut- ker cu spatele rezemat de patul său, cu capul în mâini, cu cafeaua deja rece, neatinsă, pe noptieră.

înainte ca trenul să se oprească de tot, a sărit și l-a chemat pe Isaac, care avea unul din cele două taxiuri din Howbutker.

-La casa Toliver de pe Houston Avenue, a spus el, aruncându-și bagajul în fiacru, apoi s-a urcat lângă șofer - avea nevoie să simtă vântul de octombrie pe față. De îndată ce Isaac a oprit calul în fața scărilor de la veranda casei Toliver, Percy a sărit. Așteaptă-mă aici, i-a zis el, apoi a alergat către ușa din față.

Sassie a răspuns la sunetul sălbatic al clopoțelului.

-Ați face bine să intrați, a zis ea văzându-i chipul, expresia ei confirmând spusele lui Titus.

- E adevărat? a întrebat Percy.

-S-au căsătorit ieri și au plecat cu trenul de cinci. Totul s-a petrecut pe fugă pentru că domnul Ollie trebuia să plece la Paris pentru o prezentare de modă - sau cel puțin așa spune domnișoara Mary.

- Cum adică „cel puțin așa spune domnișoara Mary"?

Sassie a ridicat din umeri și și-a unit mâinile pe șorțul înflorat.

-Asta spune ea. Domnul Ollie o iubește. Puteți fi consolat cu asta, domnule Percy.

Vocea lui îi trăda disperarea.

- De ce a făcut-o, Sassie? a oftat el.

Sassie l-a îmbrățișat, i-a pus capul pe umărul ei și l-a mângâiat.

-Se stingea de dorul dumneavoastră, domnule Percy. Se îmbolnăvise de atâta dor. A crezut că sunteți plecat pentru totdeauna. Domnul Ollie a ajutat-o să iasă din încurcătura cu Somerset, și cred că avea impresia că îi era datoare. Dacă nu se căsătorea cu dumneavoastră, cine altcineva ar fi meritat-o?

Percy plângea pe umărul ei.

- Sassie, ce am făcut?

-Ați fost tineri, asta ați făcut și dumneavoastră, și domnișoara Mary.

Dragostea nu e ceva pentru tineri. Doar cei maturi au înțelepciunea să o trateze cum trebuie. Ți-aș oferi o sticlă de ceva, însă în casa asta nu este nici un strop de alcool.

Percy s-a îndreptat, a scos o batistă și și-a șters fața.

- E în regulă, a răspuns el. O să găsesc eu ceva.

Când s-a întors la taxi, a spus:

- Cât vrei pentru sticla de gin pe care o ai îndesată sub banchetă, Isaac?

- Doi dolari. E plină doar pe jumătate.

- îți mai dau cinci dacă îmi mai faci rost de una în drumul către destinația mea.

Isaac a lovit hamurile pe crupa iepei cenușii.

-Se poate aranja, domnule Percy.

Jumătate de oră mai târziu, Percy a coborât la cabana din pădure. A scos o bancnotă de zece și una de cinci și i le-a întins. Isaac, așteaptă douăzeci și patru de ore fără să spui nimănui că am venit sau unde sunt. Apoi, te rog să mergi la părinții mei și să le spui să vină să mă ia.

- Fac întocmai cum îmi cereți, domnule Percy.

Beatrice a venit singură să-l ia. Soțul ei era încă la

birou când Isaac a dat telefon. Percy a auzit mai târziu povestea în care mama lui, care nu condusese niciodată

o mașină, a trimis vorbă la grajduri să pregătească trăsura, apoi a ales câteva obiecte din cămară. A urcat în camera lui și a băgat în valiză câteva haine. Și-a pus pălăria și mănușile și, fără să-i spună menajerei unde se ducea, a mânat perechea de murgi la cabana din pădure.

Și-a găsit fiul zăcând cu ochii deschiși pe canapeaua din cameră, cu fața cenușie ca de mort și cu ochii sticloși fixați în tavan. Lumina soarelui, care intra prin ușa deschisă, cădea pe o barbă blondă crescută peste zi și pe două sticle goale de gin rostogolite pe podea. Cabana mirosea a alcool ieftin și a vomă, care se vedea și pe cămașa fiului ei.

Beatrice a lăsat ușa deschisă, a deschis ferestrele și a făcut focul. L-a dezbrăcat pe Percy de hainele murdare, apoi l-a dus gol la dușul de lângă lac, pompând apa în timp ce el se spăla și tremura sub jetul rece. S-a

șters cu prosoapele și s-a înfășurat într-o pătură pufoasă pe care i-o lăsase ea, apoi s-a întors la cabană și s-a așezat în fața unei farfurii de supă fierbinte și a unei cești de cafea proaspăt făcută. Apoi au vorbit.

- O iubesc, mamă, iar ea mă iubește pe mine.

- Se pare că nu la fel de mult pe cât iubește ea plantația și tu propria mândrie.

- Mândria mea se poate duce naibii. Nu merită prețul ăsta.

- Și totuși, poate fi foarte greu pentru un bărbat să trăiască alături de o soție care pune numele și interesele familiei ei mai presus decât pe ale lui. Poate reușește să treacă peste asta la început, însă, cu timpul, când pasiunea se stinge...

-Aș fi putut trăi cu obsesia ei, iar pasiunea noastră nu s-ar fi stins niciodată.

Beatrice a oftat, dar nu l-a contrazis. Privirea ei l-a asigurat pe Percy că era de acord cu părerea lui.

-Tot orașul știe de ce s-a căsătorit Mary cu Ollie?

Tristețea din tonul său îi trăda speranța că se înșela.

Ea a luat farfuria de pe masă.

- Da, fiule, tot orașul crede că Mary s-a căsătorit cu Ollie pentru a salva Somerset.

- Ce crezi tu?

- Nu trebuia să o părăsești, fiule. Avea nevoie de tine. La cine altcineva în afară de Ollie putea să meargă când a crezut că ai părăsito pentru totdeauna? Ea era singură. Ollie era aici...

Percy și-a cuprins capul în mâini.

- Dumnezeule, mamă! Cum o să trec peste asta?

Beatrice și-a lăsat mâna pe părul lui auriu, ca un preot care dă o binecuvântare.

-Trebuie să-i iubești la fel de mult ca întotdeauna, Percy, însă acum să-i privești ca și când ar fi o singură persoană. Acesta va fi darul tău pentru ei. Ei se vor întoarce râvnind iertarea ta, iar tu trebuie să le-o oferi cu grație și cu sinceritate, ca pe un trandafir alb. Și trebuie să te ierți și pe tine.

- Cum o să pot? a întrebat Percy, ridicându-și ochii uzi către chipul mamei sale.

Beatrice s-a aplecat și i-a șters cu blândețe lacrimile.

-Amintindu-ți că trebuie să accepți ceea ce nu poți schimba. Și, acceptând asta - mai ales dacă ei sunt fericiți împreună -, vei găsi puterea să te ierți și pe tine.

Alinat de cuvintele mamei sale, Percy a băut încă o ceașcă de cafea, a făcut curat în cabană, și-a luat pe el hainele curate pe care i le adusese mama sa și a însoțit-o acasă. In acea după-amiază, îmbrăcat impecabil și bărbierit, i-a făcut o surpriză tatălui său la biroul de la Compania de Cherestea Warwick.

Jeremy s-a arătat peste măsură de bucuros să-l vadă. Mândria lui era evidentă în felul în care îi strângea mâna și în ochii lui strălucitori. Fiul său trecuse prin botezul focului și se călise. Toți își dădeau seama de asta când veneau să-i ureze bun venit acasă. întărit de război, încercat pe câmpul de luptă, maturizat de pierderi, devenise un bărbat demn de luat în seamă, iar tatăl lui a văzut asta când fiul i-a lăsat pe birou un teanc de rapoarte.

- După ce citești astea, a spus el cu tonul cuiva care nu se gândește la altceva decât la afaceri, o să-ți dai seama că a venit timpul să extindem afacerile din Canada.

256

LtiCa 'Meacftam

capitolul 34

în noiembrie a aflat că Mary era însărcinată. Abel DuMont, de obicei reținut și serios, urcase repede scările de la Warwick Hall, își lipise degetul de sonerie și, în fața servitoarei uimite care răspunsese la ușă, strigase că în curând urma să fie bunic. Imaginați-vă! *Bunic!*

Abel dăduse o petrecere acasă în seara următoare, oferind trabuc și pahare cu șampanie. Percy abia suportase să fie prezent, fiindu-i recunoscător mamei sale care inventase o scuză pentru ca el să plece devreme de la petrecere.

In câteva zile, împlinea douăzeci și șase de ani. A refuzat orice petrecere și și-a petrecut ziua de naștere supraveghind noile șantiere de cherestea. Toamna frumoasă de care se bucurau de obicei locuitorii din

estul Texasului s-a topit în ploi care au durat toată luna decembrie, intensificându-i sentimentul pierderii iremediabile.

-Trebuie să ieşi mai mult, să ai o viaţă socială, l-a sfătuit Beatrice. Petreci prea mult timp lucrând.

- Şi cu cine să am o viaţă socială, mamă? Howbutker nu e plin de tinere singure.

A făcut acea remarcă pentru a-i domoli grija că nu dorea altă femeie decât Mary şi că aceasta îi distrusese pentru totdeauna încrederea în sexul frumos. însă temerile ei nu erau departe de adevăr. încă de la pubertate, când tânăra şi frumoasa văduvă a directorului corului îl iniţiase în plăcerile carnale, actul sexual fusese pentru el o expresie a atracţiei. Abia cu Mary cunoscuse actul sexual drept ceea ce trebuia să fie, întruchiparea supremă a contopirii între două trupuri mistuite de dragoste unul pentru altul. După Mary, cum ar fi putut să se uite la altă femeie?

Iar ea chiar îi distrusese încrederea în femei. Era dispus să îşi asume în public cea mai mare parte din vină pentru suferinţa lui, însă, în adâncul sufletului lui, o învinovăţea în egală măsură şi pe Mary. Cum se putuse căsători cu altul dacă îl iubea atât de mult pe cât credea el? în cele din urmă plantaţia fusese mai importantă.

Şi, dacă nu mai putea avea încredere în dragostea pe care Mary pretindea că i-o poartă, cum ar putea avea încredere în altcineva?

De sărbătorile de Crăciun, ca să o liniştească pe mama lui, a acceptat invitaţiile la diverse petreceri din Houston, Dallas şi Fort Worth de la tinerele fete ale proprietarilor de puţuri de petrol şi de vite, însă s-a întors în Howbutker chiar şi mai puţin tentat de companie feminină decât înainte. Rămăsese singurul necăsătorit din cercul său de cunoscuţi, iar când mergea singur la cine, la picnicuri sau la petreceri organizate de prietenii săi căsătoriţi se simţea nelalocul lui, deprimat şi invidios, îşi dorea un fel de catharsis, un spirit care să îl cureţe de regret, de amărăciune şi de ură de sine, ca să poată simţi din nou lumină în suflet.

Apoi, în aprilie, când Mary şi Ollie aveau deja şapte luni de când erau plecaţi, urmând să se întoarcă abia în septembrie, Lucy Gentry şi-a făcut

apariția pentru sărbătorile de Paște.

- N-am avut de ales, a trebuit să o invit, a spus Beatrice, când i-a anunțat vizita, cu o zi înaintea sosirii fetei. Bătaia agitată a degetelor ei pe fața de masă apretată îi trăda supărarea. Nu puteam să o refuz. Fata aproape că ne-a implorat în scrisoare să o luăm la noi cât timp se închide școala pentru vacanța de Paște. Pretinde că tatăl ei nu-și permite să-i plătească drumul până în Atlanta, așa că ar trebui să rămână singură în tot căminul.

Soțul și fiul ei trăgeau cu ochiul pe deasupra ziarului, observându-i agitația.

- Pare destul de trist, a spus Percy.
- îngrozitor, a aprobat Jeremy.
- E un șiretlic, a pufnit Beatrice. Se vede clar ca lumina zilei.
- Ce se vede? a întrebat Jeremy.

Soția lui l-a țintuit cu privirea din celălalt capăt al mesei.

- Știi ce, Jeremy Warwick. Fata aceea, îndemnată de îngrozitorul ei tată, stă în continuare cu ochii pe Percy.

-Atunci las-o să se uite îndeaproape! Da privit impasibil pe Percy. Nu-i așa, fiule?

258

Xei'ffl *Meacfiam*

Percy a zâmbit.

-Aș spune că Lucy Gentry nu reprezintă nici un pericol. Nu te îngrijora, mamă. Pot să îmi port singur de grijă.

Buzele strânse ale lui Beatrice îi trădau îndoiala în timp ce își ungea felia de pâine prăjită cu unt.

-Atunci să ne ajute Dumnezeu dacă cumva te înșeli, a răspuns ea.

în ziua în care a sosit Lucy, Percy a dormit mai mult și era cât pe ce să nu ajungă la gară să o întâmpine. Fusese la Houston cu o zi în urmă, să negocieze un contract de transport cu directorii de la Southern Pacific Railroad, și se întorsese în Howbutker abia la prima oră a dimineții. Mama lui era în bucătărie când Percy a coborât în fugă pe scări. Ea stătea cu spatele la el, vorbind cu bucătăreasa în timp ce pregăteau masa de Paște, și, pentru o clipă, fără să-și facă simțită prezența, s-a oprit în ușă și a privit-o. „Oare când a apărut acea nuanță de cenușiu în părul ei“, s-a

întrebat el surprins, „sau acea umflătură mică de la baza gâtului?" Și-a dat seama cu tristețe că părinții lui îmbătrâneau și că soarele lor începuse să apună. Incapabil să scoată vreun cuvânt, sa apropiat de ea și a cuprins-o cu brațele.

- Fiule! Beatrice s-a întors luată prin surprindere și a văzut în expresia lui ceva ce a făcut-o să-i pună cu blândețe mâna pe obraz. Lucy trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta, a spus ea, cu privirea plină de înțelegere.

El i-a sărutat fruntea.

- Plec acum. Tata a sunat?
- Doar ca să-mi spună să nu te deranjez. Poți să recuperezi vineri. A venit un vapor cu cherestea și trebuie să-l inspectezi tu, pentru că tatăl tău vrea să-i dea o zi liberă asistentului său, ca să stea cu familia. Astfel, vei avea o scuză să pleci de acasă. Eu și tatăl tău vom sta cu Lucy. O vom duce la petrecerea în aer liber de la familia Kendrick sâmbătă după-amiază, iar ea duminică după cină o să plece.

Trenul se golise deja de pasageri când și-a parcat mașina. Lucy, care stătea cu bagajul pe peron, l-a zărit

imediat ce a luat colțul. Chipul ei s-a umplut imediat de o bucurie atât de sinceră, încât Percy a izbucnit în râs.

- Iată-ı pe Percy Warwick, a spus ea tare. Am crezut că ați uitat de mine.

-Imposibil, a spus el și i-a zâmbit privindu-i ochii albaștri. Ți-ai făcut ceva la păr!

- Și mi-am scurtat fusta. A făcut o piruetă în fața lui, ținându-și haina astfel încât să se vadă rochia până la genunchi de dedesubt. Ce zici?
- Cred că îmi place.
- E noua modă.

-Așa ne-a spus și Abel DuMont.

Acum și-o amintea perfect. Scundă, durdulie, cu fața rotundă ca a unei păpuși și înnebunită după el. Trecuse puțin mai mult de un an de când o văzuse ultima dată, însă dispăruse din memoria lui asemenea ceții în fața soarelui. S-a întins să-i ia cele două valize, însă ea i-a smuls

una dintre ele și și-a trecut mâna în, mâna lui liberă, cu familiaritatea unei cunoștințe vechi. Ii ajungea doar până la umăr, iar lui i se părea amuzant să privească în jos, peste părul ei castaniu, și să-i vadă picioarele liliputane chinuindu-se să țină pasul cu el către Pierce-Arrow.

în acea seară, veselia a mai destins atmosfera din casa Warwick. Lucy le-a spus povești amuzante cu eleve de-ale ei și întâmplări din experiența ei de profesoară, dându-și ochii peste cap și mișcându-și mâinile mici și grăsune. Beatrice părea captivată. La invitația lui Percy, Lucy l-a însoțit vineri la șantierul de cherestea și, dictân- du-i cifrele de pe formularele de livrare, a înjumătățit timpul necesar pentru a bifa noua încărcătură de cherestea. Sâmbătă, el a fost cel care a însoțit-o pe Lucy la petrecerea familiei Kendrick, plecând înaintea părinților săi, ca să o ducă la o cină la un prieten de-al lui.

-Am crezut că eşti căsătorit, i-a spus ea în acea seară. Ce s-a întâmplat cu fata pe care ai iubit-o toată viața?

- S-a căsătorit cu alt bărbat.

-A ales alt bărbat în locul *tău*

- El i-a oferit mai mult decât mine.
- Nu cred!
- Ba să crezi.

-Unde e ea acum?

- Mirele a dus-o departe.

-Ai fost trist că s-a căsătorit cu altul?

- Bineînțeles, însă acum e de domeniul trecutului.

Când a condus-o la tren în acea duminică după-amia-

ză, și-a dat seama că îi părea rău că pleca. în zilele petrecute împreună observase că lucrurile care lui Mary nu-i plăceau la Lucy pentru el erau reconfortante. Ea spunea lucrurilor pe nume și nu tolera prea multe doar de dragul manierelor pretențioase, pompoase și pedante. Era o atitudine cu care Mary nu s-ar fi putut împăca. Fiind de felul lui un bun ascultător, lui Percy îi plăcea că Lucy era vorbăreață și că avea o părere despre orice, un viciu care o făcuse pe colega ei de cameră să își îngroape adesea capul sub perne la Bellington Hali.

Și chiar dacă chipul ei nu te făcea să întorci privirea pe stradă după ea, după cum sublinia Beatrice fără milă, pentru a contrazice descrierea plină de culoare pe care i-o făcuse tatăl lui Lucy înainte de prima lor vizită, Percy îi admira caracterul neobișnuit, strălucirea din ochi, felul drăcesc în care strâmba din nasul mic, rotunjirea drăgălașă a buzelor într-un „o“ de surpriză și de plăcere.

Era fermecat de statura și de dimensiunea ei, de rotunjimea formelor ei albe, de încheietura mâinii, de coatele și de genunchii ei. Urechile ei îl fascinau. Chiar dacă erau roz și delicate, ieșeau în evidență ca niște mânere mici de oală, cu lobul mare cât degetul unui elf. Nu avea să fie niciodată zveltă, însă talia ei era subțire, iar lui îi plăcea la nebunie să o prindă în brațe și să o ridice când înălțimea ei se dovedea un obstacol.

în după-amiaza în care s-au despărțit, a sărutat-o pentru prima dată. Nu intenționa decât să o atingă frățește pe obrazul mic și rotund, să o prindă de bărbie și să-i ureze toate cele bune, însă, când fata și-a ridicat ochii albaștri ca de porțelan și a văzut în ei o admirație profundă, și-a trecut brațul în jurul taliei ei și a tras-o spre el. Gura ei era caldă și moale, și s-a depărtat de ea cu mare părere de rău.

Spre surprinderea lui, s-a auzit spunând:

- Ce-ai zice dacă aș veni să te vizitez la Belton în week- endul următor?

Ea îl privea cu ochii mari.

- Percy! Vorbești serios?

-Vorbesc serios, a răspuns el râzând.

Și așa a început.

Mama lui îl tot avertiza cu disperare.

- Nu te îngrijora, mamă, a sfătuit-o el. Vizitele sunt o simplă distracție.

- Lucy nu le va considera o distracție.

- Nu am promis nimic.

-Nu contează. Fata asta poate să audă o singură notă dintr-o melodie și să o considere o simfonie.

Lucy nu-i stăruia în gânduri zi și noapte, așa cum o făcuse Mary. Puteau trece zile întregi fără să se gândească la ea, însă era o persoană cu

care își putea petrece sfârșitul de săptămână, cineva care îl făcea să râdă, care-i gâdila egoul și îl iubea fără rezerve și fără speranța că sentimentele ei aveau să fie vreodată împărtășite.

Era o femeie plină de surprize. Percy credea că era impresionată de bogăția lui, însă a descoperit că, în afară de asigurarea strictului necesar, pe Lucy nu prea o interesau banii, cu atât mai puțin ai lui. Plăcerile de care se bucura ea erau simple și nu aveau etichete cu preț. Prefera să meargă cu trăsura prin pădurea împodobită de splendoarea primăverii decât la o petrecere la Houston în noul lui Cadillac, să culeagă mure decât să danseze toată noaptea la club, să meargă la un picnic pe malul râului Caddo decât la o cină la un hotel de lux.

într-una dintre aceste excursii simple, viața lui a luat o întorsătură irevocabilă.

Pregătiseră un picnic pe o movilă cu vedere la unul dintre numeroasele lacuri din regiunea Belton. Mersese în vizită la ea la sfârșit de săptămână și era cazat, ca de obicei, la o pensiune al cărei proprietar îl considera deja un client fidel. Era iunie, iar în estul Texasului era deja foarte cald. Percy și-a slăbit cravata, gândindu-se cât de mult ura să mănânce afară, în căldură și-n umezeală. Din fericire, era înnorat. Insă când Lucy a început să despacheteze coșul, norii s-au risipit, făcând loc razelor de soare.

262

Leifa 'Meacdam

- La naiba! a spus el. Iese soarele.

-Nu contează, a răspuns Lucy, cu calmul ei caracteristic. Abia s-a ivit, doar ca să tragă cu ochiul la ce avem pentru prânz. O să intre imediat în nori.

Intr-adevăr, după o inspecție rapidă, soarele a dispărut în spatele norilor și acolo avea să rămână ascuns toată ziua. Amuzat, Percy s-a întins pe spate, privind-o pe Lucy cum pregătea picnicul, impresionat din nou de felul ei original de a privi lucrurile. Școala aproape se terminase, iar ea se gândea ca în anul următor să accepte un post la Bellington Hali în Atlanta.

El o urmărea cum îi umplea farfuria de sendvișuri, cum tăia o felie din tortul de ciocolată pe care îl făcuse special pentru el și cum punea zahăr

în ceaiul său rece.

- Lucy? a spus el. Vrei să te căsătorești cu mine?

capitolul 35

S-au căsătorit în prima zi din iulie și au petrecut două săptămâni în Caraibe. S-au întors când Jeremy și Beatrice se pregăteau pentru excursia lor anuală în Maine, când Percy rămânea să administreze compania. Când părinții săi au revenit în Howbutker după două luni, căsnicia lui Percy începea deja să se afunde în mlaștina neașteptată a apatiei lui sexuale.

-Pur și simplu, nu îmi vine să cred! striga Lucy. Marelui Percy Warwick i s-a defectat scula. Cine ar fi crezut? Ollie, așa șchiop cum e, are probabil mai mult combustibil pe țeavă decât ai avut tu vreodată.

- Lucy, te rog, vorbește mai încet. Părinții mei o să te audă, a implorat-o Percy, uimit lejeritatea cu care folosea acel limbaj. Regreta încă o dată că acceptase oferta părinților lor și foloseau o aripă din Warwick Hall ca reședință temporară până aveau să-și ridice propria casă.

Și încă o dată era șocat de faptul că se căsătorise cu Lucy.

-Erai vulnerabil, îi explicase mama lui, privirea ei oglindind disperarea lui Percy. Am văzut asta, însă

nu am putut să te protejez. Ceva trebuie să fi provocat schimbarea asta în sentimentele lui Lucy. A fost întotdeauna obsedată de tine. A aflat de tine și de Mary?

Era o explicație la fel de bună ca oricare alta. Percy se întorsese cu spatele ca să n-o lase pe mama lui să-i citească minciuna în ochi.

- Da, răspunsese el.

Adevărul era că își pierduse toată dorința pentru Lucy. După cum îi era obiceiul, nu se implicase niciodată într-o relație sexuală cu o femeie care nu-i plăcea sau pe care nu o respecta, și ajunsese să nu mai simtă nici una, nici alta pentru Lucy - în patul conjugal sau în afara lui.

Schimbarea sentimentelor lui nu păruse inițial de rău augur. Când au ieșit din biserică și s-au îndreptat către vasul de croazieră, nu exista nici un motiv care să-i facă să creadă că soarele nu avea să strălucească în viitorul lor, mai ales în privința plăcerilor fizice ale căsătoriei, pe care le

așteptau amândoi cu nerăbdare. Privirea plină de adorație a lui Lucy din acea zi ar fi spulberat îndoielile oricărui bărbat care se întreba dacă nu cumva făcuse o greșeală căsătorindu-se cu o femeie căreia nu putea să-i spună „Te iubesc".

Insă pasiunea lui a început să se stingă încă de când erau pe vapor. Lucy, amețită de șampanie și de prima ei experiență sexuală ce avusese loc mai devreme în cabina lor de lux, i-a lăsat pe toți de la masa căpitanului cu gura căscată când i-a spus unei doamne respectabile, împodobită cu perle și măritată cu un cavaler englez: „Nu este nevoie să bâjbâiți după crevete, doamnă Carr. Ii sperie de le țâțâie fundul când îi prind."

In ultima noapte a călătoriei lor pe vapor, când el s-a retras brusc dintre picioarele ei, ea avea deja motiv să îl întrebe:

- Ce s-a întâmplat? Ce nu a mers bine?

Ce putea să răspundă el? Că în două săptămâni ajunsese să simtă repulsie pentru femeia cu care se căsătorise? Preocuparea ei majoră pentru sex, insensibilitatea ei pentru sentimentele lui, lipsa ei de interes pentru subiecte culturale sau intelectuale îl jigneau. Acum era

stânjenit de ceea ce îl atrăsese la ea - limbajul ei deocheat, lipsa de respect pentru convențiile sociale și părerile iresponsabile care-i ieșeau pe gură ca niște gloanțe trimise la întâmplare, indiferent de țintă. Se cunoștea mult prea bine. In ciuda apetitului său sexual, era un bărbat cu bun-simț și era de înțeles de ce repulsia se extinsese și asupra vieții lor intime.

A murmurat un răspuns:

-Nimic, Lucy. Eu sunt de vină. Sunt obosit.

- De la ce, pentru numele lui Dumnezeu? De la jucat ping-pong?

Tonul ei iritat îi arăta clar că așteptase din nou tort cu ciocolată și primise budincă.

Mama lui încercase să-l avertizeze.

- Pepenele ăla mic și copt are prea multe semințe.

-Așa e, mamă, îi răspunsese el, însă, cu cât are mai multe semințe, cu atât fructul e mai dulce.

Cum a putut fi atât de orb... cum a putut să se înșele atât de mult gândindu-se că ar putea fi fericit cu Lucy? Singura explicație pe care o găsea era că disperarea lui că nu avea să mai existe niciodată o altă Mary îl făcuse să se căsătorească fix cu opusul ei.

Și totuși, nu i-ar fi spus pentru nimic în lume că vina pentru eșecul lui era a ei. Adevărul ar fi fost mult mai devastator decât minciuna, iar el îi datora acea minciună. Ea se căsătorise cu el cu inima deschisă, crezând că el o accepta așa cum era, iar el se căsătorise cu ea doar pentru că nu dorea să fie singur când se întorceau acasă Mary și Ollie.

-Nu ești tu de vină, Lucy, eu sunt, spunea el.

In prima lună, lacrimile însoțiseră această recunoaștere a eșecului. Apoi a urmat o tăcere împietrită, iar în- tr-o seară a auzit-o întrebând încet, în întuneric:

- De ce nu mă vrei, Percy? Nu îți *place* sexul?

„Nu cu tine“, se gândea el. Știa că tot ce trebuia să facă era să-i ofere satisfacția după care tânjea ea pentru ca viața lor împreună să fie suportabilă; însă, indiferent de datoria lui de soț, nu avea de gând să se lase folosit ca armăsar ca să-i potolească nevoile, când toate celelalte plăceri pe care le aștepta el de la o căsnicie dispăruseră. Cu abilitatea vicleană de a-i citi gândurile, ea i-a răspuns:

265

'frandiafin

- Ești... ești un *eunuc!* Trebuia să fii cel mai bun armăsar care a călărit vreodată o iapă. Doar privind-o puteai s-o faci să-și ridice coada...

-Dumnezeule, Lucy, ai grijă cum vorbești...

- Cum *vorbesc*? Da împins cu piciorul pe Percy, care stătea pe marginea patului, cât pe ce să-l lovească cu capul de un colț ascuțit al unei lăzi. Asta e grija ta în situația patetică în care te afli? Felul cum *vorbesc*? Vocea ei se transformase în țipăt. A aruncat păturile și a alergat în jurul patului către locul în care Percy, încă nemișcat, stătea gol pe podea, cu picioarele desfăcute și cu bărbăția la vedere. Dar mândria mea, sentimentele mele, nevoile mele, *datoria* față de mine? Dar *toate astea,* Percy?

S-a repezit sălbatic spre el, cu degetele scurte curbate ca niște clești.

Percy s-a tras repede înapoi, apoi s-a ridicat în picioare. Abia se stăpânea să nu o lovească, amintindu-şi că nu era vina ei pentru ce se întâmpla. Se căsătorise cu ea ştiind că ea iubea idolul, nu bărbatul. Nu ştia aproape nimic despre bărbat, iar în cele câteva luni de căsnicie nu prea se străduise să afle. Acum lovea idolul, idolul care o înşelase şi îi spulberase toate visurile.

Percy se gândise mult la toate astea şi ajunsese la_con- cluzia că trebuia să-i îndrepte atenţia către bărbat. Insă, după asemenea episoade, ajunsese să se întrebe dacă mai avea răbdare pentru aşa ceva.

Se căsătorise cu Lucy crezând că avea să ajungă să o iubească, însă acum abia şi-o amintea pe fata de care fusese atras sau motivele pentru care se simţise atras de ea. Râsul ei vioi murise, sclipirea aceea jucăuşă dispăruse din ochii ei. Buzele ei dulci şi mici, ca trandafirul, erau aproape permanent deformate în cele mai jalnice schimonoseli pe care şi le putea imagina cineva. Cu tristeţe, învinovăţindu-se doar pe el însuşi, privea cum fata pe care ar fi putut-o iubi se pierdea înainte ca măcar să apuce s-o privească.

Faptul că nu era vina ei nu-i aducea nici alinare, nici compasiune.

- Ce drăguţ din partea ta, a replicat ea sarcastică. Da, nu e vina mea. E a ta, Percy Warwick. Reputaţia ta a fost

doar o minciună. Sunt sigură că Mary a ştiut dintotdea- una. De asta nu a fost interesată de tine.

El şi-a păstrat cu precauţie expresia neschimbată când a auzit numele lui Mary. Percy se întreba cum de crezuse vreodată că Lucy ţinea la Mary, având în vedere clipele petrecute de ele împreună la Bellington Hali. Soţiei lui nu îi păsase niciodată de Mary. Lucy o folosise, aşa cum îi folosise şi pe părinţii lui, ca să fie lângă el. Spre surprinderea lui, Lucy nu întrebase de numele fetei pe care o iubea el şi care se căsătorise cu alt bărbat - probabil pentru că nu ar fi putut îndura gelozia -, însă observase cum privirea ei ascuţită se plimba pe chipul femeilor din cercul lor social, întrebându-se care dintre ele reuşise să-i câştige inima. Dumnezeule, cum ar fi dacă ar descoperi că femeia era Mary? „Nu există furie în iad pe măsura răbufnirii unei femei disprețuiteıı ar fi o descriere

prea blândă pentru Lucy.

La jumătatea lui octombrie, confruntat zi și noapte cu plânsetele ei, cu crizele emoționale și cu ieșirile violente, s-a hotărât să ceară anularea căsătoriei. Era sătul de obsesia ei pentru sex, de limbajul ei, de furia ei, de disprețul ei pentru mama lui, pe care o învinovățea pentru „boala lui", cum o numea ea. Avea s-o elibereze și să-i ofere bani toțrestul vieții ei, numai să-l lase în pace.

însă, înainte să deschidă gura și să-i facă propunerea, soția lui i-a spus:

- Pregătește-te să râzi. Sunt însărcinată.

Aflați finalul acestei
extraordinare povești în partea a doua
a romanului *Trandafiri.*

La începutul secolului XX, într-o vreme în care onoarea și sacrificiul sunt încă principii călăuzitoare, orășelul Howbutker din Texas este guvernat de două familii cu origini străvechi: Toliver, stăpâna celei mai mari plantații de bumbac din zonă, și Warwick, care are în proprietate hectare întregi de păduri.

Moștenitorii celor două familii, frumoasa și încăpățânata Mary Toliver, și delicatul, dar puternicul Percy Warwick, sunt eroii unei povești de dragoste dramatice. Percy își dorește cu ardoare căsătoria cu Mary, însă în inima acesteia nimic nu este mai presus decât plantația de bumbac lăsată moștenire de tatăl ei. Consecințele despărțirii lor au ecouri profunde de-a lungul anilor, dând naștere unui șir nesfârșit de minciuni, dezamăgiri, secrete și tragedii. O saga ce se întinde pe mai multe generații, o iubire dincolo de limite și un blestem al pământului care umbrește dintot- deauna destinul familiei Toliver.

Leila Meacham a cunoscut consacrarea ca scriitoare odată cu publicarea în anul 2010 a romanului *Trandafiri*, care s-a bucurat de un succes extraordinar în întreaga lume.

Află mai mult pe: www.lirabooks.ro